35 DE PRETENDENȚI. O SINGURĂ PRINȚESĂ.
O NOUĂ COMPETIȚIE

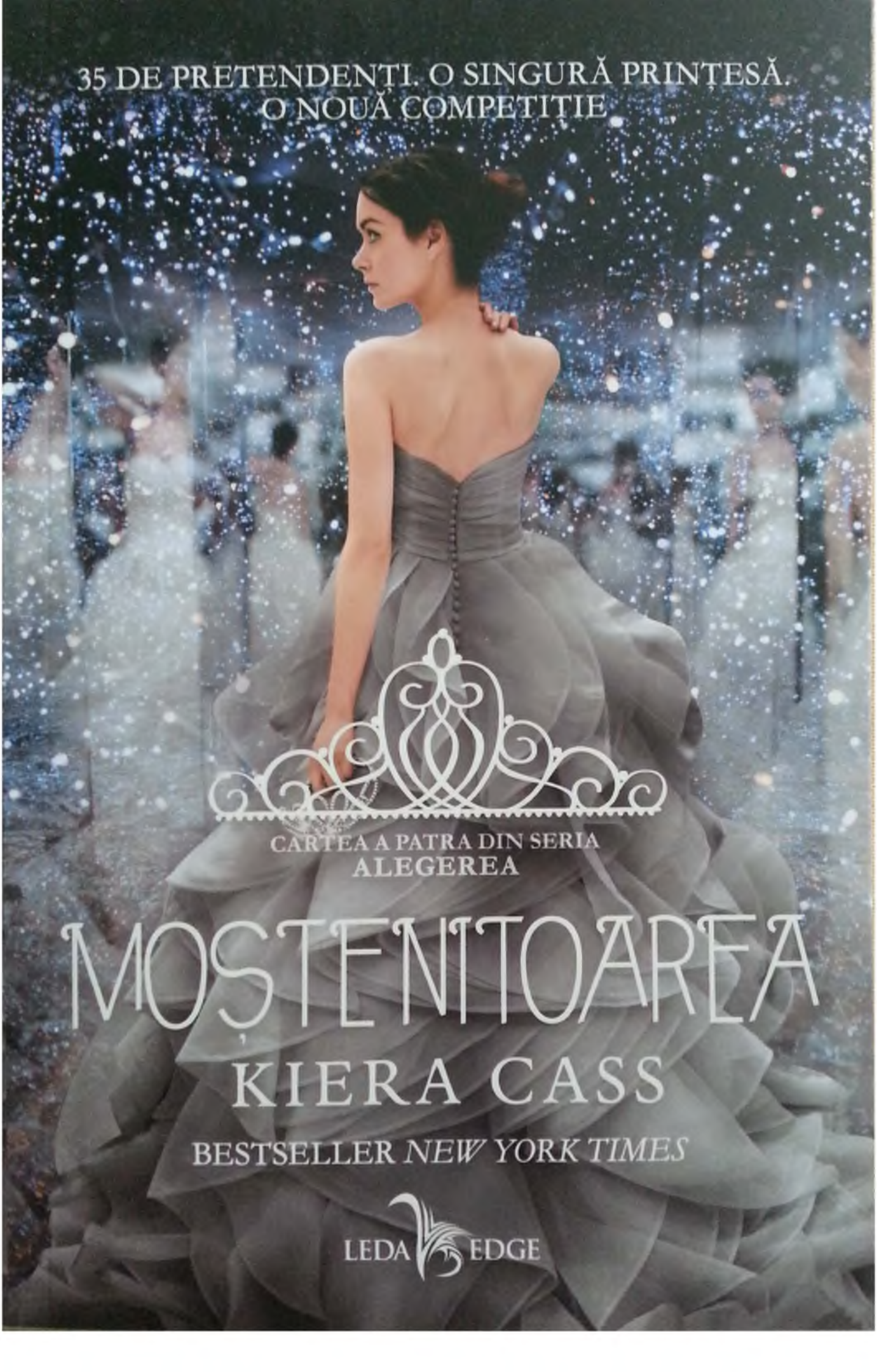

CARTEA A PATRA DIN SERIA
ALEGEREA

MOȘTENITOAREA

KIERA CASS

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LEDA EDGE

Cu optsprezece ani în urmă, America Singer a participat la Alegere și a câștigat inima prințului Maxon.

Acum a venit vremea ca și prințesa Eadlyn să aibă propria Alegere. Eadlyn nu se așteaptă ca Alegerea ei să fie ca povestea de dragoste a părinților săi... dar, când începe competiția, descoperă că poate nu e chiar atât de greu să își găsească propriul basm cu Făt-Frumos.

„Un roman amuzant și alert, care împletește cu măiestrie suspansul și extazul poveștilor de dragoste abia înmugurite cu o sensibilitate nouă și modernă… Rezultatul este o lectură plăcută și captivantă, care reușește să fie inocentă, dar în același timp ingenioasă, amuzantă și seducătoare."

www.commonsensemedia.org

„Cititorii vor fi încântați să vadă ritualurile de curtare prin ochii lui Eadlyn, incidentele din timpul întâlnirilor cu pretendenții ei și cum au evoluat lucrurile în cele două decenii care s-au scurs de la ultima Alegere."

School Library Journal

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

Imaginea copertei:
© 2015 by gustavo marx/merge left reps, inc.

ISBN: 978-606-793-316-1

www.edituracorint.ro

MOȘTENITOAREA

KIERA Cass a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent, locuieşte în Christiansburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.
Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul:
www.kieracass.com

LEDA EDGE

KIERA CASS

MOȘTENITOAREA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT BOOKS
—2018—

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Kiera Cass, *THE HEIR*
Copyright © 2015 by Kiera Cass

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-316-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CASS, KIERA
Moștenitoarea / Kiera Cass ;
trad. din lb. engleză de Andra Elena Agafiței. -
București: Corint Books, 2018
ISBN 978-606-793-316-1

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111

Pentru Jim și Jennie Cass.
Dintr-o mulțime de motive,
dar mai ales pentru că i-ați dat viață lui Callaway.

Capitolul 1

Nu puteam să-mi țin respirația șapte minute. Nu puteam să mi-o țin nici măcar unul singur. O dată, am încercat să alerg un kilometru și jumătate în șapte minute, după ce am auzit că unii sportivi pot să o facă în patru, dar am eșuat spectaculos când un junghi în coaste m-a oprit la jumătatea drumului.

Totuși, am reușit să fac ceva în șapte minute, un lucru pe care majoritatea îl consideră destul de impresionant: am devenit regină.

M-am născut cu șapte minuțele înaintea fratelui meu Ahren, așa că tronul care ar fi trebuit să fie al lui îmi aparținea. Dacă m-aș fi născut mai devreme cu o generație, nu ar fi contat. Ahren era bărbatul, deci Ahren ar fi fost moștenitorul.

Dar, vai, mama și tata n-au suportat să vadă cum primului lor născut îi este răpit titlul de o pereche nefericită, dar destul de drăguță de sâni. Așa că au schimbat legea și

oamenii s-au bucurat, iar eu am fost instruită, în fiecare zi, să devin următoarea conducătoare din Illéa.

Ceea ce nu înțelegeau ei era că încercările lor de a mă face să duc o viață frumoasă mi se păreau mai degrabă nedrepte.

Am încercat să nu mă plâng. La urma urmei, știam cât sunt de norocoasă. Dar erau zile sau, uneori, luni în care mi se părea că sunt supusă la prea multe – de fapt, erau prea multe pentru oricine.

Am răsfoit ziarul și am citit că avusese loc o altă revoltă, de data asta în Zuni. În urmă cu douăzeci de ani, prima lege dată de tatăl meu în calitate de rege a fost să desființeze castele și, de-a lungul vieții mele, fostul sistem a fost treptat eliminat. Încă mi se părea cu totul bizar că, odată, oamenii trăiseră cu „etichetele" astea limitative, dar arbitrare. Mama era din Cinci; tata era din Unu. Nu avea niciun sens, de vreme ce diviziunile nu erau marcate vizibil. Cum trebuia să-mi dau seama dacă merg lângă cineva din Șase sau din Trei? Și de ce conta asta?

Când tata decretase pentru prima dată că nu mai există caste, oamenii din toată țara fuseseră încântați. Tata se așteptase ca schimbările pe care le făcea în Illéa să fie bine statornicite în decursul unei generații, ceea ce însemna că, în orice moment, totul ar fi trebuit să meargă ca la carte.

Asta nu se întâmpla – și noua revoltă era doar cea mai recentă dintr-o serie de tulburări.

— Cafea, Alteța Voastră, a spus Neena și a lăsat băutura pe masa mea.

— Mulțumesc. Poți să iei farfuriile.

Am citit în grabă articolul. De data asta, un restaurant fusese ars până la temelii pentru că proprietarul refuza să promoveze un chelner în poziția de bucătar-șef. Chelnerul susținea că îi fusese promisă o promovare, dar că proprietarul nu se ținuse de cuvânt, și că era sigur că motivul este trecutul familiei sale.

Uitându-mă la rămășițele arse ale clădirii, sincer nu știam de partea cui eram. Proprietarul avea dreptul să promoveze sau să concedieze pe oricine dorea, iar chelnerul avea dreptul să nu fie judecat din punctul de vedere al unui lucru care, teoretic vorbind, nu mai exista.

Am împins deoparte ziarul și mi-am luat cafeaua. Tata avea să fie supărat. Eram sigură că deja analiza situația de nenumărate ori, încercând să-și dea seama cum să o îndrepte. Problema era că, deși puteam să rezolvăm o chestiune, nu puteam pune capăt tuturor cazurilor de discriminare de după desființarea castelor. Erau prea greu de urmărit și se întâmplau prea des.

Mi-am lăsat jos cafeaua și m-am îndreptat spre dressingul meu. Era timpul să-mi încep ziua.

— Neena! am strigat eu. Știi unde este rochia de culoarea prunei? Cea cu eșarfă?

A mijit ochii, gânditoare, când a venit să mă ajute.

În marea schemă a lucrurilor, Neena era nouă la palat. Lucra cu mine numai de șase luni, după ce ultima mea servitoare fusese bolnavă două săptămâni. Neena era foarte receptivă la nevoile mele și o prezență mult mai agreabilă, așa că am păstrat-o. În plus, o admiram pentru gusturile ei în ceea ce privește moda.

Neena s-a holbat în spațiul imens.

— Poate că ar trebui să reorganizăm totul.

— Poți s-o faci tu, dacă ai timp. Nu mă interesează proiectul ăsta.

— Nu când pot să vă caut eu hainele, m-a necăjit ea.

— Exact!

Nu s-a supărat din cauza glumei mele și a râs cât a căutat rapid printre rochii și perechile de pantaloni.

— Îmi place cum îți stă părul astăzi, am comentat eu.

— Mulțumesc.

Toate servitoarele purtau bonete, dar Neena era creativă cu coafurile ei. Uneori, câteva bucle negre dese îi încadrau fața, iar alteori își răsucea șuvițele strâns la spate. Acum, niște codițe împletite îi înconjurau capul, iar restul părului și-l ținea sub bonetă. Chiar îmi plăcea că găsea metode să-și poarte diferit uniforma, să și-o personalizeze în fiecare zi.

— A! Este aici, în spate.

Neena a scos rochia lungă până la genunchi, întinzând-o peste pielea închisă la culoare a brațului său.

— Perfect! Și știi unde este blazerul meu gri? Cel cu mâneci trei sferturi?

Ea s-a uitat lung la mine, fără nicio expresie.

— Cu siguranță am să rearanjez toate hainele.

Am chicotit.

— Caută tu; eu o să mă îmbrac.

Mi-am pus rochia și m-am pieptănat, pregătindu-mă pentru încă o zi ca viitoarea imagine a monarhiei. Ținuta mea era destul de feminină încât să par blândă, dar

suficient de sobră încât să fiu luată în serios. Era o alegere dificilă, dar mă confruntam cu asta zilnic.

Privindu-mă în oglindă, am vorbit cu reflexia mea.

— Tu eşti Eadlyn Schreave. Tu eşti următoarea persoană care o să conducă ţara asta şi ai să fii prima fată care o să o facă pe cont propriu. Nimeni, am spus eu, nu e mai puternic decât tine!

Tata era deja în biroul său, încruntat din cauza ştirilor. În afară de ochi, nu prea semănam cu el. Şi nici cu mama, la drept vorbind.

Cu părul negru, faţa ovală şi un bronz uşor care se menţinea tot anul, semănam cu bunica mai mult decât cu oricine altcineva. Un tablou de-al ei din ziua încoronării sale era agăţat pe holul de la al treilea etaj şi, când eram mai mică, îl studiam în încercarea de-a ghici cum am să arăt când aveam să mai cresc. Vârsta la care i se făcuse portretul era acum apropiată de a mea şi, cu toate că nu eram identice, uneori simţeam că sunt umbra ei.

Am traversat încăperea şi l-am sărutat pe tata pe obraz.

— 'Neaţa!

— 'Neaţa! Ai citit ziarele? a întrebat el.

— Da. Măcar nu a murit nimeni de data asta.

— Slavă Cerului!

Situaţiile în care oamenii erau lăsaţi morţi pe stradă sau dispăreau erau cele mai rele. Era groaznic să citeşti numele tinerilor care fuseseră bătuţi doar pentru că se mutaseră cu familiile într-un cartier mai frumos sau ale

femeilor care erau atacate pentru că încercau să obțină o slujbă pe care, în trecut, nu ar fi avut cum s-o primească.

Uneori, motivul și persoana din spatele crimelor erau găsite imediat, dar, de cele mai multe ori, ne confruntam cu multe denunțuri și cu niciun răspuns concret. Mi se părea obositor să urmăresc tot acest proces și știam că pentru tata era mai rău.

— Nu înțeleg, a spus, după care și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Nu și-au mai dorit să existe caste. Noi nu ne-am grăbit și le-am eliminat treptat, pentru ca toată lumea să poată să se adapteze. Iar acum, dau foc la clădiri.

— Există vreo cale de a gestiona problema? Putem să înființăm un consiliu care să se ocupe de nemulțumiri?

M-am uitat din nou la fotografie. În colț, tânărul fiu al proprietarului restaurantului plângea pentru că pierduse tot. În sufletul meu, știam că plângerile aveau să fie depuse mai repede decât puteau să fie rezolvate, dar mai știam și că tata nu suporta să nu facă nimic.

Tata s-a uitat la mine.

— Asta ai face tu?

Eu am zâmbit.

— Nu, l-aș întreba pe tata ce ar face el.

Tata a oftat.

— Nu vei avea mereu opțiunea asta, Eadlyn. Trebuie să fii puternică, hotărâtă. Cum ai rezolva incidentul ăsta?

M-am gândit.

— Nu cred că putem. Nu avem cum să dovedim că vechile caste sunt motivul pentru care chelnerului i s-a

refuzat promovarea. Singurul lucru pe care putem să-l facem este să inițiem o investigație ca să aflăm cine a declanșat incendiul. Astăzi, familia aceea și-a pierdut mijloacele de a-și câștiga existența și cineva trebuie să fie tras la răspundere. Incendierea nu e modalitatea de a face dreptate.

El a clătinat din cap spre ziar.

— Cred că ai dreptate. Aș vrea să pot să-i ajut. Dar, mai mult decât atât, trebuie să ne dăm seama cum să împiedicăm ca incidentul să se repete. Lucrurile au devenit de nestăpânit, Eadlyn, și situația e înspăimântătoare.

Tata a aruncat ziarul în coșul de gunoi, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră. După felul în care stătea, îmi dădeam seama că este stresat. Uneori, rolul său îi aducea atât de multă bucurie, ca atunci când vizita școlile pentru care muncise neobosit ca să le îmbunătățească sau când vedea cum comunitățile prosperă în era lipsită de războaie pe care o inaugurase. Dar momentele acelea erau din ce în ce mai rare. În majoritatea zilelor, starea țării îl neliniștea și trebuia să zâmbească fals când veneau reporterii, în speranța că, într-un fel, le va transmite celorlalți calmul său. Mama îl ajuta și ea, dar, până la urmă, soarta țării cădea doar pe umerii lui. Într-o zi, avea să cadă pe ai mei.

Chiar dacă inutil, îmi făceam griji că am să încărunțesc prea devreme.

— Eadlyn, notează ceva pentru mine. Adu-mi aminte să-i scriu guvernatorului Harpen, din Zuni. Oh, și

menționează să-i scriu lui Joshua Harper, nu tatălui său. Tot uit că el a participat la ultimele alegeri.

I-am notat instrucțiunile cu scrisul meu de mână elegant, gândindu-mă cât de mulțumit o să fie tata când o să le vadă mai târziu. Obișnuia să mă certe când venea vorba despre caligrafia mea.

Zâmbeam în sinea mea când m-am uitat din nou la el, dar am devenit imediat serioasă când l-am văzut frecându-și fruntea, încercând cu disperare să găsească o soluție pentru problemele astea.

— Tată?

El s-a întors și și-a îndreptat umerii din instinct, de parcă până și în fața mea trebuia să pară puternic.

— De ce crezi că se întâmplă asta? l-am întrebat eu. Lucrurile n-au fost mereu așa.

A ridicat din sprâncene.

— Cu siguranță n-au fost, a răspuns, aproape ca pentru sine. La început, toată lumea părea mulțumită. De fiecare dată când am desființat o nouă castă, oamenii au dat petreceri. Situația s-a agravat doar în ultimii ani, de când s-a renunțat oficial la etichete. Tata s-a uitat din nou pe fereastră și a continuat: Singurul lucru la care pot să mă gândesc este că oamenii care au crescut în perioada castelor sunt conștienți că lucrurile sunt mult mai bune acum. Le este mai ușor decât înainte să se căsătorească sau să-și găsească un loc de muncă. Finanțele unei familii nu sunt acoperite de o singură profesie. Când vine vorba de educație, au mai multe opțiuni. Dar cei care cresc fără caste și

încă se opun... Presupun că nu știu ce altceva să facă. Tata s-a uitat la mine și a ridicat din umeri. Am nevoie de timp, a murmurat el. Am nevoie de-o cale prin care să opresc lucrurile, să le îndrept și apoi să continui de-acolo.

I-am observat cuta adâncă de pe frunte.

— Tată, nu cred că se poate.

El a chicotit.

— Am mai făcut-o și înainte. Mi-aduc aminte...

Expresia ochilor i s-a schimbat. M-a privit o clipă, părând să-mi adreseze o întrebare fără cuvinte.

— Tată?

— Da?

— Te simți bine?

El a clipit de câteva ori.

— Da, dragă, destul de bine. Ce-ar fi să te duci să lucrezi la reducerile alea bugetare? Putem să discutăm despre ideile tale după-amiază. Trebuie să stau de vorbă cu mama ta.

— Bine.

Nu înțelegeam cu ușurință matematica, așa că trebuia să muncesc de două ori mai mult pentru toate propunerile privind reducerile de buget sau planurile financiare. Dar refuzam categoric ca unul dintre consilierii tatei să calculeze în urma mea, ca să-mi îndrepte greșelile. Chiar dacă trebuia să stau trează toată noaptea, mă asiguram întotdeauna că rezultatele mele sunt corecte.

Desigur, Ahren avea un talent înnăscut pentru matematică, dar el nu era niciodată obligat să asiste la ședințe

despre bugete, destinațiile anumitor terenuri sau serviciile medicale. Scăpa datorită acelor șapte minute idioate.

Tata m-a bătut ușor pe umăr înainte să iasă grăbit din cameră. Mi-a luat mai mult decât de obicei să mă concentrez la cifre. Expresia de pe fața lui și certitudinea că avea legătură cu mine mă îngrijorau.

Capitolul 2

După ce am lucrat câteva ore la raportul de buget, am hotărât că am nevoie de o pauză şi m-am retras în camera mea, pentru ca Neena să-mi maseze mâinile. Mă bucuram de micile extravaganţe ale zilei. De rochiile croite exact pe măsura mea, de deserturile exotice aduse cu avionul doar pentru că era joi şi de o ofertă infinită de lucruri frumoase – toate erau nişte avantaje şi, cu siguranţă, principalele motive pentru care-mi plăcea „slujba" mea.

Din camera mea, se vedea grădina. Odată cu trecerea orelor, lumina căpăta o nuanţă caldă, aurie, care făcea zidurile înalte să lucească. M-am concentrat asupra căldurii şi a degetelor dibace ale Neenei.

— Oricum, a avut o expresie ciudată. De parcă n-ar fi fost prezent preţ de un minut.

Încercam să-i explic plecarea stranie a tatălui meu de dimineaţă, dar îmi era greu să înţeleg. Nici măcar nu

știam dacă o găsise sau nu pe mama, de vreme ce nu se mai întorsese în birou.

— Credeți că e bolnav? Pare obosit în ultimul timp, a remarcat Neena, în timp ce îmi făcea un masaj grozav.

— Chiar pare? am întrebat, gândindu-mă că tata nu părea tocmai obosit. Probabil că e doar stresat. Cum să nu fie, cu toate deciziile pe care trebuie să le ia?

— Și, într-o zi, o să fiți în locul lui, a comentat ea, cu un amestec de adevărată îngrijorare și amuzament în glas.

— Ceea ce înseamnă că numărul masajelor o să se dubleze.

— Nu știu, a replicat ea. Cred că, peste câțiva ani, mi-ar plăcea să încerc ceva nou.

Eu m-am strâmbat.

— Ce altceva ai putea să faci? Nu sunt multe slujbe mai bune decât cea de la palat.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar ea nu a mai avut ocazia să-mi răspundă la întrebare.

M-am ridicat, mi-am luat din nou blazerul ca să arăt prezentabil și i-am făcut semn din cap Neenei să le deschidă oaspeților.

Mama a apărut de după ușă, zâmbind, iar tata a urmat-o cu un aer mulțumit. Nu puteam să nu observ că așa se întâmpla întotdeauna. La evenimentele oficiale sau la cinele importante, mama era lângă tata sau imediat în spatele lui. Dar când erau doar soț și soție – nu rege și regină –, el o urma întotdeauna.

— Bună, mamă.

M-am dus să o îmbrățișez.

Mama mi-a aranjat părul în spatele urechii și mi-a zâmbit.

— Îmi place ținuta asta.

M-am retras mândră și mi-am netezit rochia cu palmele.

— Brățările chiar o scot în evidență, nu crezi?

Ea a chicotit.

— Ai acordat o atenție deosebită detaliilor.

Din când în când, mama mă lăsa să-i aleg bijuteriile sau pantofii, dar asta se întâmpla rar. Mamei nu i se părea atât de distractiv pe cât mi se părea mie și nu se baza pe podoabe ca să fie frumoasă. În cazul ei, chiar nu era nevoie. Îmi plăcea stilul ei clasic.

Mama s-a întors și a atins-o pe Neena pe umăr.

— Poți să te retragi, i-a spus încet.

Neena a făcut imediat o reverență și ne-a lăsat singuri.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

— Nu, scumpo. Pur și simplu, vrem să stăm de vorbă singuri, a răspuns tata, apoi a întins o mână și ne-a condus la masă. Vrem să-ți vorbim despre o oportunitate.

— Oportunitate? Plecăm undeva?

Îmi plăceau grozav călătoriile.

— Te rog, spune-mi că, în sfârșit, o să mergem într-o excursie la plajă. Am putea să fim doar noi șase?

— Nu chiar. Nu vom pleca nicăieri, ci vom avea musafiri, mi-a explicat mama.

— O! Companie! Cine vine?

Ei s-au privit, apoi mama a continuat să vorbească.

— Știi că lucrurile sunt periculoase acum. Oamenii sunt neliniștiți și nefericiți, iar noi nu ne dăm seama cum să reducem tensiunea.

Am oftat.

— Știu.

— Căutăm o modalitate de a le ridica moralul, a adăugat tata.

Mi-am recăpătat buna dispoziție. De obicei, ridicarea moralului implica o sărbătorire. Și eu aveam mereu chef de petreceri.

— La ce v-ați gândit?

Am conceput imediat în minte un nou model de rochie, dar am renunțat la el aproape la fel de repede. Nu la asta trebuia să fiu atentă acum.

— Ei bine, a început tata, publicul răspunde cel mai bine la evenimentele fericite din familia noastră. Când mama ta și cu mine ne-am căsătorit, țara a avut una dintre cele mai bune perioade ale ei. Și ți-aduci aminte cum au dat oamenii petreceri în stradă când au aflat de nașterea lui Osten?

Am zâmbit. Aveam opt ani când s-a născut Osten și nu uitasem cum se entuziasmaseră cu toții la aflarea veștii. Din dormitorul meu, am auzit muzica până în zori.

— A fost minunat.

— A fost. Iar acum, privirea tuturor e îndreptată spre tine. Nu peste mult timp ai să fii regină. Tata a făcut o pauză, apoi: Ne-am gândit că poate ai fi dispusă să faci ceva public, ceva care să suscite interesul oamenilor, dar să fie și foarte profitabil pentru tine.

Eu am mijit ochii, neștiind încotro se-ndreaptă discuția.

— Ascult.

Mama și-a dres vocea.

— Ştii că, în trecut, prinţesele erau măritate cu prinţi din alte ţări, pentru consolidarea relaţiilor internaţionale.

— Te-am auzit folosind timpul trecut, corect?

Mama a râs, dar eu nu mă amuzam.

— Da, a încuviinţat ea.

— Bun. Pentru că prinţul Nathaniel seamănă cu un zombi, prinţul Hector dansează ca un zombi, iar dacă prinţul Federaţiei Germane nu se obişnuieşte cu igiena personală până la petrecerea de Crăciun, nu ar trebui invitat.

Frustrată, mama şi-a masat tâmplele.

— Eadlyn, mereu ai fost atât de pretenţioasă!

Tata a ridicat din umeri.

— Poate că nu e un lucru rău, a comentat el, iar mama i-a aruncat o privire urâtă.

Eu m-am încruntat.

— Despre ce tot vorbiţi?

— Ştii cum ne-am întâlnit mama ta şi cu mine, a început tata.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toată lumea ştie. Practic, voi doi sunteţi desprinşi dintr-un basm.

La aceste cuvinte, privirile li s-au îmblânzit şi zâmbetele le-au inundat chipurile. Trupurile au părut să li se încline uşor unul către celălalt şi tata şi-a muşcat buza când s-a uitat la mama.

— Scuzaţi-mă. Primul născut e în cameră, puteţi să vă abţineţi?

Mama a roşit, iar tata şi-a dres vocea şi a continuat.

— Pentru noi, Alegerea a fost un adevărat succes. Și, cu toate că părinții mei au avut probleme, a funcționat și pentru ei. Așa că... noi speram...

A ezitat și mi-a întâlnit privirea.

A durat ceva până să înțeleg ce vor să spună. Știam ce este Alegerea, dar niciodată, nici măcar o dată, nu fusese sugerată ca opțiune pentru oricare dintre noi, mai ales pentru mine.

— Nu!

Mama și-a ridicat mâinile, în semn de avertisment.

— Ascultă numai...

— O Alegere? am izbucnit eu. E o nebunie!

— Eadlyn, nu ești rațională!

M-am uitat urât la ea.

— Mi-ați promis... *mi-ați promis*... că nu o să mă obligați niciodată să mă căsătoresc pentru o alianță. Cu ce e mai bună Alegerea?

— Ascultă-ne până la capăt! mi-a cerut ea.

— Nu! am strigat. N-am s-o fac!

— Calmează-te, scumpo!

— Nu-mi vorbi așa! Nu sunt un copil!

Mama a oftat.

— Cu siguranță te comporți ca unul.

— Îmi distrugeți viața!

Mi-am trecut degetele prin păr și am inspirat adânc de câteva ori, în speranța că o să mă ajute să gândesc. Asta nu putea să se întâmple. Nu mie.

— Este o ocazie importantă, a insistat tata.

— Încercați să mă legați de un străin!

— Ţi-am spus că o să se încăpăţâneze, i-a şoptit mama tatei.

— Mă întreb cu cine seamănă, i-a răspuns el cu un zâmbet.

— Nu vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi în cameră!

— Îmi pare rău, a spus tata. Vrem doar să te gândeşti la asta.

— Dar Ahren? Nu poate să o facă el?

— Nu Ahren o să fie viitorul rege. În plus, el o are pe Camille.

Prinţesa Camille era moştenitoarea tronului Franţei şi, în urmă cu câţiva ani, reuşise să-l cucerească pe Ahren.

— Atunci, obligă-i pe ei să se căsătorească! am insistat eu.

— Camille va fi regină când îi va veni timpul, şi ea, ca şi tine, va trebui să-şi ceară partenerul de soţ. Dacă ar fi fost alegerea lui Ahren, ne-am fi gândit la asta; dar nu este.

— Şi Kaden? Nu puteţi să-l obligaţi pe el?

Mama a râs, fără să se amuze.

— Are paisprezece ani! Nu avem mult timp la dispoziţie. Oamenii au nevoie de ceva care să-i încânte *acum*. M-a privit cu ochi mijiţi. Şi, sincer, nu e vremea să-ţi cauţi pe cineva care să domnească alături de tine?

Tata a dat aprobator din cap.

— Este adevărat. Nu e un rol pe care să ţi-l asumi singură.

— Dar nu vreau să mă mărit, am insistat eu. Vă rog să nu mă obligaţi să o fac. Am doar optsprezece ani.

— Exact vârsta la care m-am căsătorit cu tatăl tău, a replicat mama.

— Nu sunt pregătită, am stăruit eu. Nu vreau un soț. Vă rog, nu-mi faceți asta!

Mama s-a întins peste masă și și-a așezat mâna peste a mea.

— Nimeni nu ți-ar face nimic. Tu ai face ceva pentru poporul tău. I-ai oferi un dar.

— Adică să zâmbesc prefăcut, când mai degrabă aș vrea să plâng?

Ea s-a încruntat ușor.

— Asta a făcut mereu parte din îndatoririle noastre.

M-am holbat la mama, cerându-i în tăcere un răspuns mai bun.

— Eadlyn, de ce nu te gândești o vreme la propunerea noastră? a spus tata calm. Știu că îți cerem un lucru important.

— Asta înseamnă că am de ales?

Tata a inspirat adânc și s-a gândit la vorbele mele.

— Ei bine, scumpo, de fapt vei avea treizeci și cinci de alegeri.

Eu am sărit din scaun și le-am arătat ușa.

— Plecați! le-am cerut. Plecați!

Ei au părăsit camera fără să mai spună ceva.

Nu știau cine sunt, pentru ce mă pregătiseră? Eram Eadlyn Schreave. Nimeni nu era mai puternic decât mine.

Așadar, dacă părinții mei credeau că aveam de gând să cedez fără să lupt, se înșelau amarnic.

Capitolul 3

Am hotărât să iau cina în camera mea. Nu aveam chef să-mi văd familia acum. Eram furioasă pe toți. Pe părinții mei pentru că erau fericiți, pe Ahren pentru că nu se grăbise acum optsprezece ani și pe Kaden și Osten pentru că erau atât de tineri.

Neena m-a ocolit și mi-a umplut ceașca în timp ce-mi vorbea.

— Credeți că o să acceptați asta? m-a întrebat ea.

— Încă mă gândesc la o cale de scăpare.

— Dacă ați spune că sunteți deja îndrăgostită de cineva?

Eu am scuturat din cap și mi-am împuns mâncarea cu furculița.

— I-am insultat pe trei dintre posibilii mei candidați chiar în fața lor.

Neena a așezat o farfurioară cu bomboane de ciocolată în mijlocul mesei, presupunând corect că, probabil, mi le doream mai mult decât somonul garnisit cu caviar.

Capitolul 3

Am hotărât să iau cina în camera mea. Nu aveam chef să-mi văd familia acum. Eram furioasă pe toți. Pe părinții mei pentru că erau fericiți, pe Ahren pentru că nu se grăbise acum optsprezece ani și pe Kaden și Osten pentru că erau atât de tineri.

Neena m-a ocolit și mi-a umplut ceașca în timp ce-mi vorbea.

— Credeți că o să acceptați asta? m-a întrebat ea.

— Încă mă gândesc la o cale de scăpare.

— Dacă ați spune că sunteți deja îndrăgostită de cineva?

Eu am scuturat din cap și mi-am împuns mâncarea cu furculița.

— I-am insultat pe trei dintre posibilii mei candidați chiar în fața lor.

Neena a așezat o farfurioară cu bomboane de ciocolată în mijlocul mesei, presupunând corect că, probabil, mi le doream mai mult decât somonul garnisit cu caviar.

— Atunci, poate de un paznic? Servitoarelor li se întâmplă destul de des, a sugerat ea cu un chicotit.

Eu am râs batjocoritor.

— E bine pentru ele, dar eu nu sunt chiar atât de disperată.

Râsul ei s-a stins.

Mi-am dat imediat seama că o jignisem, dar ăsta era adevărul. Nu puteam să mă mulțumesc cu o persoană în vârstă, cu atât mai puțin cu un paznic. Până și să mă gândesc la așa ceva era o pierdere de timp. Trebuia să ies din situația asta.

— N-am vrut să sune așa, Neena. Doar că oamenii se așteaptă la anumite lucruri de la mine.

— Desigur.

— Am terminat. Poți să te duci la culcare; am să las căruciorul pe hol.

A încuviințat din cap și a plecat fără să mai spună un cuvânt.

Am gustat din bomboanele de ciocolată înainte să renunț să mai mănânc ceva și m-am strecurat în cămașa de noapte. Nu puteam să mă înțeleg cu mama și cu tata acum, iar Neena nu pricepea. Trebuia să stau de vorbă cu singura persoană care ar fi putut să mă înțeleagă, cu persoana care, uneori, părea că este jumătatea mea. Aveam nevoie de Ahren.

— Ești ocupat? am întrebat, deschizând încet ușa de la camera lui.

Ahren stătea la biroul său și scria. Părul blond îi era răvășit ca după o zi plină, dar ochii nu-i erau nici pe departe

obosiți, și semăna atât de mult cu tata – în pozele în care era mai tânăr –, încât părea ciudat. Era încă în hainele de la cină, dar își scosese sacoul și cravata, pregătindu-se pentru seară.

— Ciocănește, pentru numele lui Dumnezeu!

— Știu, știu, dar este o urgență.

— Atunci, ia-ți un paznic, s-a răstit el și s-a întors la hârtiile lui.

— Deja mi s-a sugerat asta, am mormăit ca pentru mine. Vorbesc serios, Ahren; am nevoie de ajutorul tău.

Ahren s-a uitat la mine peste umăr și mi-am dat seama că avea de gând să cedeze. A împins nonșalant cu piciorul scaunul de lângă el.

— Vino în biroul meu.

Eu am luat loc și am oftat.

— Ce scrii?

A pus repede un teanc de hârtii peste cele cu care fusese ocupat.

— O scrisoare pentru Camille.

— Doar știi că ai putea să-i dai pur și simplu un telefon.

El a rânjit.

— O, am s-o sun. Dar am să-i trimit și asta.

— N-are niciun sens. Despre ce-ai putea să-i vorbești, de e nevoie și de un telefon, și de o scrisoare?

El și-a înclinat capul.

— Dacă vrei să știi, au scopuri diferite. O sun ca să văd ce s-a mai întâmplat și ce-a făcut peste zi. Scrisorile sunt pentru lucrurile pe care nu pot să le spun mereu cu voce tare.

— O, zău?

M-am aplecat și m-am întins după hârtie.

Dar înainte să mă apropii de ea, Ahren m-a apucat de încheietura mâinii.

— Am să te omor, mi-a promis el.

— Bun, i-am răspuns eu. Atunci, poți să fii tu moștenitorul, să participi la o Alegere și să-ți iei la revedere de la prețioasa ta Camille.

El s-a încruntat.

— Poftim?

M-am prăbușit din nou pe scaun.

— Mama și tata trebuie să ridice moralul tuturor. Au hotărât, de dragul țării noastre, Illéa – am spus eu cu un fals patriotism –, că trebuie să organizez o Alegere.

Mă așteptam să fie teribil de îngrozit. Poate să mă bată înțelegător pe umăr. Însă Ahren și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ahren!

A continuat să râdă zgomotos, înclinându-se în față și lovindu-se peste genunchi.

— Ai să-ți șifonezi costumul, l-am avertizat eu, dar asta l-a făcut să râdă și mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te! Ce-ar trebui să fac?

— De unde să știu? Nu pot să cred că ei sunt convinși că o să funcționeze, a adăugat, încă zâmbind.

— Ce vrei să spui cu asta?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Presupun că m-am gândit că, dacă te-ai mărita vreodată, ai face-o mult mai târziu. Cred că toată lumea a presupus asta.

— Și *asta* ce înseamnă?

În cele din urmă, am simțit atingerea caldă pe care o așteptasem când m-a luat de mână.

— Haide, Eady! Mereu ai fost independentă. E regina din tine. Îți place să te afli la conducere, să acționezi de capul tău. Nu credeam că ai să-ți alegi un partener înainte să apuci să conduci o vreme.

— Nu e ca și când am avut de ales, am mormăit și mi-am înclinat capul spre podea, dar continuând să mă uit la fratele meu.

El s-a bosumflat ușor.

— Biata prințesă! Nu vrei să conduci lumea?

Eu i-am îndepărtat mâna.

— Șapte minute. Tu ar fi trebuit să fii moștenitorul. Aș prefera să stau singură și să mâzgălesc, în loc să întocmesc toate documentele alea idioate. Și prostia asta cu Alegerea! Nu vezi cât este de îngrozitoare?

— Chiar și așa, cum de-ai ajuns în situația asta? Credeam că au renunțat la așa ceva.

Mi-am dat din nou ochii peste cap.

— Nu are absolut nimic de-a face cu mine. Asta-i partea cea mai rea. Tata se confruntă cu opoziția publică, așa că încearcă să distragă atenția oamenilor. Am scuturat din cap. Lucrurile sunt din ce în ce mai grave, Ahren. Oamenii distrug case și afaceri. Unii au murit. Tata nu știe sigur de ce se întâmplă toate astea, dar crede că de vină sunt cei de vârsta noastră, generația care a crescut fără caste.

El s-a strâmbat.

— Nu are niciun sens. Cum ar putea să te supere faptul că ai crescut fără restricții?

Am tăcut și m-am gândit. Cum puteam să-i explic o realitate pe care doar puteam să o presupun?

— Ei bine, toată viața mi s-a spus că am să fiu regină. Pur și simplu. Fără să am de ales. Tu ai crescut știind că ai opțiuni. Puteai să intri în armată, să devii ambasador, să faci multe alte lucruri. Dar dacă nu asta se întâmpla cu adevărat? Dacă nu aveai toate oportunitățile pe care credeai că o să le ai?

— Hm, a spus el când a înțeles. Așadar, li se refuză anumite locuri de muncă?

— Locuri de muncă, educație, bani. Am auzit că unii oameni refuză să-și căsătorească odraslele din cauza vechilor caste. Nimic nu se întâmplă așa cum a crezut tata că o să se întâmple și situația e aproape imposibil de controlat. Putem să obligăm oamenii să fie corecți?

— Și asta încearcă tata să afle acum? a întrebat el, sceptic.

— Da, și eu sunt trucul cu fum și oglinzi care le distrage atenția până o să născocească un plan.

El a chicotit.

— Asta are mai mult sens decât să devii brusc romantică.

Mi-am înălțat capul.

— Las-o baltă, Ahren. Deci, nu mă interesează să mă căsătoresc. De ce contează? Alte femei pot să rămână singure.

— Dar oamenii nu se așteaptă ca alte femei să dea naștere unui moștenitor.

L-am lovit din nou.

— Ajută-mă! Ce fac?

El s-a uitat în ochii mei, iar eu mi-am dat seama – la fel de ușor cum puteam să-i citesc toate emoțiile – că a văzut că sunt speriată. Nu iritată sau supărată. Nu furioasă sau scârbită.

Eram speriată.

Una era ca poporul să se aștepte să conduc, să țin în mâinile mele milioane de vieți. Era o slujbă, o sarcină. Puteam să verific diverse lucruri de pe liste, să deleg pe alții. Dar asta era ceva mult mai personal; încă o parte din viață care ar fi trebuit să-mi aparțină, dar nu-mi aparținea.

Zâmbetul jucăuș i-a dispărut și și-a tras scaunul mai aproape de al meu.

— Dacă ei vor să le distragă atenția oamenilor, ai putea să le sugerezi alte... oportunități. O posibilă căsătorie nu este singura opțiune. Cu alte cuvinte, dacă mama și tata au ajuns la concluzia asta, înseamnă că poate au epuizat toate celelalte opțiuni.

Mi-am cuprins capul în mâini. Nu voiam să-i spun că încercasem să-l propun pe el ca alternativă sau că mă gândisem chiar la Kaden ca la o soluție acceptabilă. Simțeam că are dreptate, că Alegerea era ultima lor speranță.

— Uite cum stau lucrurile, Eady. Ai să fii prima fată care o să domnească de drept. Și oamenii așteaptă foarte multe de la tine.

— De parcă nu știu asta!

— Dar, a continuat el, asta-ți oferă și o mai mare putere de negociere.

Mi-am ridicat ușor capul.

— La ce te referi?

— Dacă ei chiar au nevoie să faci asta, atunci negociază.

Mi-am îndreptat spatele și rotițele minții au început să mi se învârtească, încercând să mă gândesc la ce-aș putea să cer. Era posibil să existe o cale de-a scăpa rapid de asta, fără să se termine cu o cerere în căsătorie.

Fără o cerere în căsătorie!

Dacă vorbeam destul de repede, probabil că l-aș fi putut convinge pe tata să accepte, practic, orice, câtă vreme își organiza Alegerea.

— Să negociez! am șoptit.

— Exact!

M-am ridicat în picioare, l-am apucat pe Ahren de urechi și l-am sărutat pe frunte.

— Ești eroul meu incontestabil!

El a zâmbit.

— Orice pentru tine, regina mea.

Am chicotit și l-am împins.

— Mulțumesc, Ahren.

— Apucă-te de treabă!

Mi-a arătat ușa fluturând din mână, iar eu am bănuit că, de fapt, era mai dornic să se-ntoarcă la scrisoarea lui decât să mă vadă născocind un plan.

Am ieșit grăbită din încăpere și m-am îndreptat spre camera mea, să iau niște hârtie. Trebuia să chibzuiesc.

Când am cotit, am intrat în cineva și am căzut pe spate, pe covor.

— Au! m-am plâns eu și m-am uitat în sus, ca să-l văd pe Kile Woodwork, fiul doamnei Marlee.

Kile și restul familiei Woodwork aveau camere la același etaj cu familia noastră – o onoare deosebită. Sau o pacoste, în funcție de ce părere aveai despre familia Woodwork.

— Vrei să te dai la o parte? m-am răstit eu.

— Nu eu alergam, mi-a răspuns și și-a ridicat cărțile pe care le scăpase. Ar trebui să te uiți pe unde mergi.

— Un gentleman mi-ar oferi acum mâna, i-am adus eu aminte.

Lui Kile i-a căzut părul peste ochi când s-a uitat la mine. Cămașa îi era prea mare și avea nevoie disperată de-o tunsoare și de-un bărbierit. Nu știam pentru cine-mi era mai rușine: pentru el, atât de neîngrijit, sau pentru familia mea, fiindcă trebuia să fie văzută cu un asemenea dezastru.

Ceea ce mă deranja în mod deosebit era că nu întotdeauna arăta atât de neîngrijit, și chiar nu trebuia să fie acum. Cât de greu i-ar fi fost să se pieptene?

— Eadlyn, niciodată nu ai crezut că sunt un gentleman.

— E adevărat.

M-am ridicat fără niciun ajutor și mi-am scuturat rochia.

În ultimele șase luni, fusesem scutită de compania plictisitoare a lui Kile. Plecase la Fennley ca să se înscrie la un curs intensiv, iar din ziua plecării sale mama lui plânsese întruna după el. Nu știam ce studiază și nici nu-mi păsa în mod deosebit. Dar acum se întorsese și prezența lui era un alt factor de stres de pe o listă din ce în ce mai lungă.

— Și, în primul rând, ce-ar face o domnișoară să alerge așa?

— Probleme pe care mintea ta e prea îngustă ca să le înțeleagă.

El a râs.

— Corect, pentru că sunt un imbecil. E un miracol că reușesc să fac singur baie.

Tocmai voiam să-l întreb dacă într-adevăr face baie, pentru că arăta de parcă fugise de orice semăna cu un săpun.

— Sper că una dintre cărțile alea e un manual de bune maniere. Chiar ai nevoie de o baie.

— Eadlyn, încă nu ești regină. Las-o mai moale!

S-a îndepărtat, iar eu am rămas furioasă pe mine însămi pentru că nu avusesem ultimul cuvânt.

M-am grăbit. Acum aveam probleme mai mari decât bunele maniere ale lui Kile. Nu puteam să-mi pierd vremea certându-mă pentru fleacuri sau să fiu distrasă de orice lucru care nu putea să pună capăt Alegerii.

Capitolul 4

— Vreau să fiu bine înțeleasă, am spus și am luat loc în biroul tatei. Nu-mi doresc să mă mărit.

El a dat aprobator din cap.

— Înțeleg că nu vrei să te căsătorești astăzi, dar dintotdeauna ai știut că trebuie să o faci, Eadlyn. Ești obligată să continui descendența regală.

Uram când vorbea așa despre viitorul meu, ca și când sexul, dragostea și copiii nu erau lucruri frumoase, ci doar niște datorii îndeplinite pentru a asigura mersul țării, ceea ce-i răpea viitorului orice urmă de bucurie.

Dintre toate lucrurile din viața mea, nu acelea ar fi trebuit să fie adevăratele plăceri, cele mai bune părți?

Mi-am alungat grijile și m-am concentrat asupra subiectului.

— Înțeleg. Și sunt de acord că este important, am răspuns eu diplomatic. Dar, când ai avut Alegerea ta, nu ți-ai făcut niciodată griji că niciuna dintre participante

să rămână dacă nu le pasă de mine sau de viaţa pe care vor fi nevoiţi să o ducă la palat.

— Sunt total de-acord cu asta, a spus el convingător.

Părea că atinsesem un punct sensibil.

— Excelent. Şi ştiu că s-ar putea să te opui ideii, dar dacă până la final nu am să găsesc pe nimeni potrivit, atunci o să anulăm totul. Fără prinţ, fără nuntă.

— Ah! a spus el, aplecându-se în faţă pe scaun şi îndreptând un deget spre mine. Dacă am să fiu de acord, ai să-i respingi pe toţi din prima zi. Nici măcar n-ai să încerci!

Am tăcut preţ de o clipă şi m-am gândit.

— Şi dacă ţi-aş garanta un termen? Să zicem că Alegerea o să se desfăşoare timp de trei luni şi că măcar în timpul ăsta am să-mi evaluez opţiunile. După aceea, dacă nu-mi găsesc o pereche potrivită, toţi concurenţii sunt liberi să plece.

El şi-a trecut mâna peste gură şi s-a foit uşor în scaun înainte să mă fixeze cu privirea.

— Eadlyn, ştii cât de importantă e Alegerea, nu?

— Desigur, i-am răspuns imediat, extrem de conştientă de seriozitatea evenimentului.

Ştiam că o singură mişcare greşită mi-ar fi schimbat viaţa iremediabil.

— Trebuie să faci asta şi s-o faci aşa cum se cuvine. De dragul tuturor. Vieţile noastre, toate, sunt în serviciul poporului nostru.

M-am uitat în altă parte. Dacă aşa stăteau lucrurile, mi se părea că mama, tata şi cu mine eram trinitatea de sacrificiu, în vreme ce toţi ceilalţi făceau ce voiau.

— N-am să te dezamăgesc, i-am promis. Fă ceea ce trebuie să faci. Fă-ți planurile, găsește o cale să liniștești poporul, iar eu am să-ți ofer destul timp încât să aranjezi tot.

Gânditor, s-a uitat la tavan.

— Trei luni? Și juri că ai să te străduiești?

Am ridicat mâna.

— Îți dau cuvântul meu. Ba chiar am să și semnez ceva, dacă vrei, dar nu pot să-ți promit că am să mă îndrăgostesc.

— N-aș fi așa de sigur, dacă aș fi în locul tău, a spus el cu înțeles.

Dar eu nu eram nici tatăl meu, nici mama mea. Indiferent de cât de romantică i se părea lui situația, eu nu mă gândeam decât la cei treizeci și cinci de băieți gălăgioși, insuportabili și urât mirositori care aveau să-mi invadeze căminul. Nimic nu mi se părea fermecător.

— S-a făcut!

M-am ridicat, aproape pregătită să dansez.

— Serios?

— Serios.

L-am luat de mână și, cu o singură strângere, mi-am pecetluit viitorul.

— Mulțumesc, tată.

Am plecat din cameră înainte să-mi vadă zâmbetul larg. Mă gândisem deja cum să-i fac pe majoritatea băieților să plece de bunăvoie. Puteam să fiu intimidantă când era cazul sau să găsesc metode prin care să transform palatul într-un mediu extrem de neprimitor. În plus, Osten, care era cel mai răutăcios dintre noi, era arma mea secretă și probabil că m-ar fi ajutat dacă l-aș fi rugat, fără să insist prea mult.

Ideea că un băiat de rând se simțea destul de curajos încât să facă față provocării de a deveni prinț mi se părea de admirat. Însă nimeni nu urma să mă „lege" înainte să fiu pregătită și aveam de gând să mă asigur că bieții fraieri știau la ce se înhamă.

În studio era rece, dar, odată ce se aprindeau luminile, parcă eram într-un cuptor. Cu ani în urmă, învățasem să-mi aleg haine vaporoase pentru *Actualități*, de aceea rochia din seara asta era fără umeri. Ca de obicei, ținuta mea era una clasică, dar nu una în care să mor de cald.

— Este rochia perfectă, a comentat mama și a tras de volănașele de pe mâneci. Arăți minunat.

— Mulțumesc. Și tu.

Ea a zâmbit cât a continuat să-mi aranjeze rochia.

— Mulțumesc, scumpo. Știu că te simți un pic copleșită, dar cred că o Alegere o să fie bună pentru toată lumea. Ești mult timp singură și e ceva la care trebuia să ne gândim în cele din urmă, și...

— Și-i va face pe oameni fericiți. Știu.

Am încercat să-mi ascund nefericirea din glas. Teoretic, depășiserăm etapa în care prințesele erau vândute, dar... situația nu mi se părea cu mult diferită. Nu înțelegea asta?

Ochii ei s-au mutat de la rochie la mine. Ceva din privirea ei îmi spunea că îi pare rău.

— Știu că simți că e un sacrificiu; și este adevărat că atunci când datoria este viața ta, sunt multe de făcut... nu pentru că vrei, ci pentru că trebuie. A înghițit nodul din gât. Dar așa l-am cunoscut pe tatăl tău și mi-am găsit

cei mai apropiați prieteni și am învățat că sunt mai puternică decât aș fi crezut vreodată. Știu ce înțelegere ai făcut cu tatăl tău, iar dacă Alegerea se termină fără să-ți găsești partenerul potrivit, atunci așa să fie. Dar, te rog, îngăduie-ți să încerci ceva. Ascute-ți mintea, învață ceva. Și încearcă să nu ne urăști pentru că te rugăm să faci asta.

— Nu vă urăsc.

— Dar te-ai gândit la asta când ți-am făcut propunerea, a spus ea, zâmbind. Nu-i așa?

— Am optsprezece ani. E în firea lucrurilor să mă cert cu părinții.

— Nu mă deranjează o ceartă strașnică, atâta vreme cât, la final, nu uiți cât de mult te iubesc.

M-am întins să o îmbrățișez.

— Și te iubesc. Să fii sigură de asta!

M-a ținut o clipă și apoi s-a retras, netezindu-mi rochia ca să se asigure că nu e șifonată, înainte să plece să-l caute pe tata. Eu m-am dus să-mi ocup locul lângă Ahren, care m-a tachinat ridicând din sprâncene.

— Arăți bine, surioară. Practic, pregătită pentru nuntă.

Mi-am apucat fusta și m-am așezat grațios.

— Încă un cuvânt și-o să te rad în cap când dormi.

— Și eu te iubesc.

Am încercat să nu zâmbesc, dar nu am reușit. Mă cunoștea atât de bine.

Încăperea s-a umplut cu oamenii de la palat. Doamna Lucy stătea singură, de vreme ce generalul Leger își făcea rondul, iar domnul și doamna Woodwork stăteau în spatele camerelor, cu Josie și Kile. Erau singurii copii ai

familiei Woodwork şi ştiam că doamna Marlee înseamnă mult pentru mama, aşa că n-am spus nimănui că eu credeam că odraslele ei sunt cele mai groaznice. Kile nu era la fel de nesuferit ca Josie, dar, în toţi anii de când îl ştiam, nu reuşise să poarte nici pe departe o conversaţie interesantă. Aşadar, dacă, Doamne fereşte, aş fi suferit din cauza vreunei insomnii teribile, l-aş fi angajat să stea în camera mea şi să vorbească. Problemă rezolvată. Iar Josie... nu aveam cuvinte pentru cât de ticăloasă era fata aia.

Când au sosit, consilierii tatălui meu au făcut plecăciuni. Din cabinetul tatei făcea parte o singură femeie, Lady Brice Mannor. Era minionă şi încântătoare, iar eu nu ştiam cum de o persoană atât de sfioasă reuşea să reziste pe scena politică. Nu o auzisem niciodată ridicând vocea sau înfuriindu-se, dar oamenii o ascultau. Pe mine, bărbaţii nu mă ascultau decât dacă eram severă.

Totuşi, prezenţa ei mă făcea curioasă. Ce s-ar fi întâmplat dacă eu, ca regină, mi-aş fi înfiinţat un consiliu din care să facă parte doar femei?

Ar fi putut fi un experiment interesant.

Preşedinţii şi consilierii şi-au făcut anunţurile şi şi-au prezentat cele mai noi informaţii şi, în cele din urmă, Gavril s-a întors către mine.

Gavril Fadaye avea părul argintiu şi pieptănat pe spate, dar un chip foarte atrăgător. În ultima vreme vorbise despre pensionare, dar, după un anunţ atât de important, era obligat să mai rămână un timp.

— Illéa, în încheierea programului din această seară, avem o veste foarte interesantă. Şi frumoasa Eadlyn

Schreave, viitoarea noastră regină, este cea mai în măsură să v-o transmită.

Și-a fluturat grațios mâna în direcția mea, iar eu am zâmbit larg când am traversat scena acoperită de covoare, în aplauzele politicoase.

Gavril m-a îmbrățișat rapid și m-a sărutat pe ambii obraji.

— Bine ați venit, prințesă Eadlyn!

— Mulțumesc, Gavril!

— Acum, trebuie să fiu sincer. Parcă mai ieri anunțam nașterea dumneavoastră și a fratelui dumneavoastră, Ahren. Nu-mi vine să cred că au trecut mai mult de optsprezece ani!

— Este adevărat. Am crescut cu toții.

M-am uitat spre ai mei, care m-au privit cu blândețe.

— Sunteți pe punctul de a scrie istoria. Cred că toți din Illéa sunt dornici să vadă ce veți face după câțiva ani, când veți deveni regină.

— Va fi cu siguranță un moment extraordinar, dar nu sunt sigură că vreau să aștept atât de mult ca să fac istorie.

În joacă, l-am împuns cu cotul, iar el s-a prefăcut surprins.

— De ce nu ne spuneți la ce vă gândiți, Alteța Voastră?

Eu mi-am îndreptat umerii în fața camerei C și am zâmbit.

— De-a lungul anilor, minunata noastră țară a trecut prin multe schimbări. Numai în vremea părinților mei am văzut cum, practic, forțele rebele din țară au dispărut și, cu toate că nu ne mai confruntăm cu provocări,

liniile imaginare ale sistemului de caste nu ne mai despart oamenii. Trăim într-o eră de o libertate extraordinară și așteptăm cu nerăbdare să vedem cum poporul nostru devine tot ce-și dorește.

Mi-am adus aminte să zâmbesc și să pronunț clar. Anii în care învățasem cum să mă adresez unui public mă obișnuiseră cu tehnica adecvată și știam că-mi voi atinge scopul odată cu rostirea anunțului.

— Și este minunat... dar eu tot o fată de optsprezece ani sunt.

Puținii invitați și consilierii au chicotit.

— Începi să te cam plictisești când îți petreci majoritatea zilei într-un birou, cu tatăl tău. Fără supărare, Maiestatea Voastră, am adăugat eu, întorcându-mă spre tata.

— Nu mă supăr, mi-a răspuns el.

— Așa că am hotărât că este timpul să schimb ritmul. E timpul să caut nu doar pe cineva alături de care să îndeplinesc această sarcină epuizantă, ci și un partener cu care să-mi împart viața. Pentru a face asta, sper că oamenii din Illéa îmi vor îndeplini cea mai mare dorință: să organizez o Alegere.

Consilierii au icnit surprinși și au mormăit. Am văzut fețele șocate ale personalului. Era clar că singura persoană care știa deja era Gavril, lucru care m-a surprins.

— Mâine vor fi trimise scrisori tuturor tinerilor eligibili din Illéa. Veți avea la dispoziție două săptămâni ca să hotărâți dacă doriți să concurați pentru mâna mea. Desigur, îmi dau seama că este ceva nou. Până acum, nu s-a mai organizat o Alegere condusă de o femeie. Totuși,

chiar dacă am trei fraţi, sunt foarte încântată să cunosc un alt prinț din Illéa. Şi sper că toată Illéa va sărbători alături de mine.

Am făcut o mică reverență și m-am retras la locul meu. Mama şi tata radiau de mândrie, iar eu am încercat să mă conving că reacția lor este suficientă, cu toate că simțeam că sângele-mi tremură în vene. Nu am putut să nu mă gândesc la faptul că poate pierdusem ceva din vedere, că era o gaură în plasa pe care mi-o întinsesem ca să mă prindă.

Însă nu puteam să mai fac nimic. Tocmai mă aruncasem de pe margine.

Capitolul 5

Știam că în palat lucrează o mulțime de angajați, dar eram convinsă că majoritatea se ascunseseră până astăzi. Odată cu răspândirea anunțului acestei neașteptate Alegeri, nu numai servitoarele și valeții se agitau cu pregătirile, ci și o mulțime de oameni pe care nu-i mai văzusem până atunci.

Sarcina mea zilnică de a citi rapoarte și de a participa la ședințe s-a schimbat de când am devenit punctul nodal al pregătirilor pentru Alegere.

— Aceasta este un pic mai ieftină, Alteța Voastră, dar incredibil de confortabilă, și s-ar potrivi bine cu decorul existent.

Un bărbat a întins o mostră foarte mare de material, pe care a așezat-o peste celelalte două opțiuni, prezentate anterior.

Am atins-o, încântată de textură așa cum eram de obicei, deși, în mod clar, materialul nu putea fi purtat.

— Nu înțeleg prea bine de ce facem asta, am mărturisit eu.

Bărbatul, unul dintre decoratorii de la palat, a strâns din buze.

— S-a insinuat că aspectul unora dintre camerele de oaspeți este cam feminin și că pretendenții dumneavoastră ar putea să se simtă mai confortabil cu așa ceva, a spus și mi-a mai arătat o mostră. Cu o simplă cuvertură, putem să facem o cameră să arate total diferit, m-a asigurat el.

— Bine, am spus eu, gândindu-mă că era inutil să mă agit din cauza unor așternuturi. Dar eu trebuie să hotărăsc asta?

El a zâmbit amabil.

— Domnișoară, întreaga Alegere depinde de gusturile dumneavoastră. Chiar dacă nu dumneavoastră luați o hotărâre, oamenii vor presupune că ați făcut-o. Așa că e mai bine să autorizați toate schimbările.

M-am holbat la material, epuizată, și m-am gândit la modul în care toate micile detalii stupide vor reflecta gusturile mele.

— Asta.

Am ales cea mai ieftină opțiune. Era un verde închis, perfect acceptabil pentru o ședere de trei luni.

— E o alegere foarte bună, Alteța Voastră, m-a felicitat decoratorul. Acum, să ne gândim și la niște obiecte noi de artă?

A bătut din palme și un șir de servitoare au intrat, ducând tablouri. Eu am oftat, știind că după-amiaza mea era pierdută.

În dimineața următoare, am fost chemată în sala de mese. Mama m-a însoțit, dar tata nu a putut să-și lase treburile deoparte.

Un bărbat, despre care am presupus că este bucătarul-șef, s-a plecat în fața noastră, însă nu prea mult din cauza burții sale mari. Era mai mult roșu decât alb la față, dar nu transpira, ceea ce m-a făcut să cred că, pur și simplu, fața lui purta urma aburilor din toți acei ani petrecuți în bucătărie.

— Maiestate, Alteța Voastră, vă mulțumesc pentru că ați venit. Angajații din bucătărie lucrează zi și noapte ca să găsească variantele potrivite pentru prima cină, după sosirea pretendenților dumneavoastră. Evident, dorim să servim șapte feluri de mâncare.

— Desigur! a răspuns mama.

Bucătarul-șef i-a zâmbit.

— Bineînțeles, am dori să aprobați meniul final.

Am gemut în sinea mea. O masă adevărată cu șapte feluri de mâncare putea să dureze șase ore, de la prima înghițitură de cocktail și până la ultima mușcătură de ciocolată. Cât avea să dureze să gustăm din mai multe mâncăruri pentru fiecare fel?

S-a dovedit că vreo opt ore, iar eu am avut o durere groaznică de stomac tot restul zilei, ceea ce m-a făcut să nu fiu deloc entuziasmată când cineva a venit să întrebe despre selecțiile muzicale pentru cina din prima seară.

Coridoarele parcă erau străzi aglomerate și din toate colțurile palatului se auzeau zgomotele pregătirilor grabnice.

Am îndurat cât de mult am putut, până când, într-o zi, tata m-a oprit când ne-am întâlnit pe un coridor.

— Ne gândeam să creăm o cameră specială pentru cei Aleşi. Ce părere ai despre...

— Destul! am oftat eu, exasperată. Nu-mi pasă! Habar n-am ce le-ar plăcea băieţilor într-o cameră de relaxare, aşa că-ţi sugerez să întrebi un băiat. În ceea ce mă priveşte, am să fiu în grădină.

Tata şi-a dat seama că sunt pe punctul de a ceda nervos, aşa că m-a lăsat să plec fără să se opună. Am fost recunoscătoare pentru momentul de respiro.

M-am aşezat pe burtă în costumul de baie, pe o pătură, pe o porţiune de iarbă care se întindea tocmai până la pădure. Mi-am dorit, aşa cum o făcusem de atâtea ori, să fi avut o piscină. Mă pricepeam destul de bine să obţin ce vreau, dar tata nu făcuse nimic în privinţa piscinei. Odată ajunsă regină, ăsta urma să fie primul lucru de pe ordinea de zi.

Încercând să mă relaxez, am început să desenez rochii în carnetul meu. Stând la soare, scârţâitul rapid al creionului s-a amestecat cu sunetul frunzelor foşnitoare, dând naştere unui cântec minunat şi liniştit. Plângeam după pacea din viaţa mea. *Trei luni,* îmi repetam. *Trei luni, după care totul va reveni la normal.*

Un râs ascuţit a deranjat liniştea din grădină. *Josie,* am mormăit în sinea mea. Punându-mi mâna la ochi, m-am întors şi am văzut-o venind spre mine. Era cu una dintre amicele ei, o fată de viţă nobilă cu care alesese să se împrietenească tocmai pentru că nu-i ajungea compania de la palat.

Am închis carnetul, ascunzându-mi desenele, și m-am întors pe spate ca să mă bucur de soare.

— O să fie o experiență benefică pentru toată lumea, am auzit-o pe Josie spunându-i prietenei sale. Nu prea interacționez cu băieții, așa că o să fie frumos să am șansa să stau de vorbă cu câțiva. Într-o zi, când nunta mea o să fie aranjată, mi-ar plăcea să pot purta o conversație.

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă aș fi crezut că am să mă atașez câtuși de puțin de băieții ăștia, m-ar fi deranjat că Josie credea că ei sunt aici pentru ea. Dar, pe de altă parte, Jossie credea că totul există pentru ea. Și ideea că era atât de importantă încât ar fi fost nevoie să i se aranjeze căsătoria mă amuza. Ar fi putut să se mărite cu oricine de pe stradă și nimănui nu i-ar fi păsat.

— Sper că o să pot să te vizitez în timpul Alegerii, i-a răspuns prietena ei. O să fie atât de distractiv!

— Desigur, Shannon! O să am grijă ca toate prietenele mele să mă poată vizita des. Va fi o experiență valoroasă și pentru voi.

Ce drăguț din partea ei să le ofere prietenelor sale căminul meu și evenimentele mele drept oportunități pentru a învăța câte ceva! Am inspirat adânc. Trebuia să mă concentrez asupra relaxării.

— Eadlyn! a strigat Josie când m-a zărit.

Am scos un geamăt, apoi am ridicat o mână în semn de răspuns, sperând că tăcerea o va face să-nțeleagă că-mi doream să mă lase în pace.

— Cât de entuziasmată ești de Alegere? a strigat ea, continuând să se apropie.

Nu aveam de gând să strig ca un argat, așa că nu i-am răspuns. În cele din urmă, Josie și prietena ei au ajuns lângă mine și au rămas în picioare, blocând soarele.

— Eadlyn, nu m-ai auzit? Nu te încântă Alegerea?

Josie nu mi se adresa niciodată în mod corespunzător.

— Ba da.

— Și pe mine! Și cred că o să fie interesant să am atât de multă companie.

— *Tu* n-o să ai nicio companie, i-am reamintit eu. Băieții ăștia sunt invitații *mei*.

Ea și-a lăsat capul într-o parte, de parcă aș fi afirmat ceva evident.

— Știu! Dar tot o să fie frumos să văd atât de mulți oameni prin preajmă.

— Josie, câți ani ai?

— Cincisprezece, a răspuns ea cu mândrie.

— Așa credeam și eu. Dacă îți dorești cu adevărat, sunt sigură că ai putea să ieși și să-ntâlnești și singură alți oameni. Cu siguranță ești destul de mare.

Ea a zâmbit

— Nu cred. Nu prea se cuvine.

Nu voiam să ne certăm din nou din cauza asta. *Eu* eram cea care nu putea să aleagă și să iasă din palat fără să anunțe. Mecanismele de securitate, anunțurile adecvate și repetarea protocolului erau toate necesare înainte ca măcar să mă gândesc la așa ceva.

În plus, trebuia să fiu tot timpul atentă la însoțitorii mei. Nu puteam să fiu văzută cu oricine. Nimeni nu făcea o fotografie ofensatoare pur și simplu; fotografia era

documentată, stocată și folosită ori de câte ori ziarele simțeau nevoia să mă critice. Trebuia să am mereu grijă să evit orice ar fi putut să păteze imaginea mea, a familiei mele sau a țării, în general.

Josie era un om de rând. Nu avea asemenea restricții.

Nu că asta o împiedica să se poarte așa cum o făcea.

— Ei bine, atunci măcar astăzi ai companie. Dacă nu vă supărați, încerc să mă odihnesc.

— Sigur, Alteța Voastră.

Prietena ei și-a plecat capul. Ei, nu era o fată atât de rea!

— Ne vedem la cină! a strigat Josie, un pic prea entuziasmată.

Am încercat să mă relaxez din nou, dar tot auzeam vocea stridentă a lui Josie și, în cele din urmă, mi-am luat pătura și desenele și m-am îndreptat spre palat. Dacă nu reușisem să mă simt bine în grădină, aș fi putut să-mi găsesc altceva de făcut.

După ce mă expusesem atât de mult la soarele din Angeles, coridoarele palatului mi s-au părut întunecate, până când privirea mi s-a obișnuit cu ele. Am clipit de mai multe ori, încercând să disting chipul persoanei care venea spre mine. Era Osten, care se grăbea pe hol cu două caiete.

Mi-a trântit caietele în brațe.

— Ascunde-le în camera ta, bine? Și dacă întreabă cineva, nu m-ai văzut.

A dispărut pe cât de repede apăruse. Am oftat, știind că până și încercarea de a înțelege era inutilă. Uneori, nu suportam presiunile făcute asupra mea din cauză că eram

primul născut, dar slavă Cerului că eram eu, și nu Osten. Mă durea capul de fiecare dată când încercam să mi-l imaginez la conducere.

Curioasă să văd ce punea la cale, am răsfoit caietele. S-a dovedit că nu îi aparținea. Erau ale lui Josie. I-am recunoscut scrisul copilăresc și, dacă asta nu ar fi fost de ajuns, foile cu numele ei și al lui Ahren scrise în inimi erau o dovadă de necontestat. Totuși, nu era numai numele lui Ahren. După alte câteva pagini, era îndrăgostită de toți cei patru membri ai unei trupe populare, Choosing Yesterday, și, imediat după aceea, de un actor. Părea că orice tip cât de cât cunoscut era bun pentru afecțiunea ei.

Am hotărât să las caietele pe podea, lângă ușile care dădeau spre grădină. Indiferent ce ar fi plănuit Osten, n-ar fi avut cum să o deranjeze la fel de mult ca faptul de a da întâmplător peste ele, fără să știe cum ajunseseră acolo sau cine le văzuse.

Pentru cineva care se mândrea că este atât de apropiată de familia regală, până acum ar fi trebuit să învețe câte ceva despre discreție.

Când am ajuns în camera mea, Neena era pregătită să-mi ia pătura ca să o spele. Mi-am pus ceva pe mine, fără prea mult chef să mă gândesc la ținuta mea de azi. Când am vrut să-mi aranjez părul, am observat niște dosare pe masă.

— Lady Brice v-a lăsat astea, a spus Neena.

M-am uitat lung la dosare. Chiar dacă erau prima mea sarcină adevărată din săptămâna asta, nu mă interesau.

— Am să mă ocup de ele mai târziu, am promis, știind că, probabil, nu o voi face.

Poate că aveam să mă uit a doua zi. Ziua de azi era a mea.

Mi-am prins părul la spate, mi-am verificat machiajul de două ori și am plecat să o caut pe mama. Mi-ar fi prins bine compania ei și eram destul de sigură că nu avea să mă roage să aleg mobilă sau vreun fel de mâncare.

Am găsit-o singură, în Salonul Doamnelor. Pe placa de lângă ușă scria că, de fapt, acea încăpere se numea Biblioteca Newsome, dar nu auzisem pe nimeni spunându-i așa, decât pe mama, uneori. Era camera în care se adunau femeile, așa că probabil că denumirea inițială era mai practică.

Mi-am dat seama că mama este înăuntru chiar înainte să deschid ușa, pentru că am auzit-o cântând la pian, iar sunetul era inconfundabil. Îi plăcea să povestească cum, imediat după ce s-au căsătorit, tata i-a cerut să aleagă patru piane noi-nouțe, fiecare având o altă utilitate. Pianele erau amplasate peste tot în palat. Unul era în apartamentul ei, al doilea în al tatei, al treilea aici și încă unul într-un salon în mare parte nefolosit, de la etajul al treilea.

Încă o invidiam pentru ușurința cu care cânta. Mi-am amintit cum mă avertizase că, într-o zi, timpul îi va răpi dexteritatea și că nu va mai reuși să apese decât o clapă sau două în același timp. Până acum, timpul dăduse greș.

Am încercat să nu fac zgomot, dar tot m-a auzit.

— Bună, dragă! a strigat ea, ridicându-și degetele de pe clape. Vino să stai lângă mine.

— N-am vrut să te întrerup.

Am traversat încăperea și m-am așezat pe băncuță, lângă ea.

— Nu m-ai întrerupt. Îmi limpezeam mintea și acum mă simt mult mai bine.

— S-a întâmplat ceva?

Ea a zâmbit cu un aer absent și m-a frecat cu mâna pe spate.

— Nu. Doar oboseala de zi cu zi.

— Știu ce vrei să spui, am zis și mi-am trecut degetele peste clape, fără să le apăs.

— Mă tot gândesc la faptul că am ajuns într-un punct în care le-am văzut pe toate, în care știu tot despre ce înseamnă să fii regină. Și, imediat, totul se schimbă. Sunt... Ei bine, ziua de azi îți dă destule bătăi de cap. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Cu un oarecare efort, a afișat un zâmbet și, chiar dacă voiam să știu ce o tulbura – pentru că, în cele din urmă, toate necazurile mă împovărau și pe mine –, avea dreptate. Pur și simplu, nu puteam să-i fac față azi.

Se părea că nici ea nu prea reușea.

— Ți-a părut rău vreodată? am întrebat când i-am văzut tristețea din ochi, în ciuda eforturilor ei de a o ascunde. Că ai participat la Alegere și că ai ajuns regină?

M-a bucurat că nu mi-a răspuns imediat „da" sau „nu" și că s-a gândit bine la întrebare.

— Nu regret că m-am căsătorit cu tatăl tău. Uneori, mă întreb ce viață aș fi avut fără Alegere sau dacă tot aș fi venit la palat, dar aș fi pierdut. Cred că aș fi fost bine. Nu tocmai

nefericită, dar nu aș fi știut ce alte opțiuni aș fi putut avea. Dar a fost greu, mai ales pentru că nu am vrut să particip.

— Deloc?

Ea a scuturat din cap.

— Nu a fost ideea mea să intru în competiție.

Am rămas cu gura căscată. Nu-mi spusese asta niciodată.

— A cui a fost?

— Nu contează, mi-a răspuns ea repede. Dar pot să-ți spun că-ți înțeleg reținerile. Cred că Alegerea te va învăța multe despre tine. Sper doar să ai încredere în mine în privința asta.

— Mi-ar fi mult mai ușor să am încredere în tine dacă aș ști că faci asta pentru mine și nu doar ca să-ți obții liniștea.

Cuvintele au fost mai aspre decât intenționasem.

Ea a inspirat adânc.

— Știu că tu crezi că e un act de egoism, dar ai să înțelegi. Într-o zi, bunăstarea țării va depinde de tine și vei fi surprinsă de ce ai fi în stare să faci ca să nu se strice totul. Nu am crezut niciodată că vom organiza o altă Alegere, dar planurile se schimbă când ți se cer atât de multe.

— Și mie mi se cer multe acum! am replicat eu.

— În primul rând, ai grijă pe ce ton vorbești! m-a avertizat ea. Și, în al doilea rând, tu vezi doar o parte a acestei „slujbe". Habar nu ai la ce presiuni este supus tatăl tău.

Am tăcut. Voiam să plec. Dacă nu-i plăcea tonul meu, de ce mă provoca?

— Eadlyn, a început ea încet. Faptul că se întâmplă acum este doar o întâmplare. Dar, sincer, mai devreme sau mai târziu, aș fi făcut ceva.

— La ce te referi?

— Pari într-un fel retrasă, departe de poporul tău. Știu că solicitările cărora le vei face față ca regină te îngrijorează, dar a venit vremea să te gândești la nevoile celorlalți.

— Crezi că acum nu fac asta?

Vedea ce fac eu toată ziua?

Ea a strâns din buze.

— Nu, dragă. Nu dacă e mai important decât confortul tău.

Voiam să țip la ea și la tata. Sigur, mă desfătam cu băi lungi și cu o băutură la cină. Nu credeam că cer prea multe, având în vedere la ce renunțam.

— Nu mi-am dat seama că tu crezi că am atât de multe defecte.

M-am ridicat și m-am întors să plec.

— Eadlyn, nu la asta mă refer.

— Ba da. E-n regulă.

M-am îndreptat spre ușă. Acuzația mă înfuria atât de tare, încât abia rezistam.

— Eadlyn, dragă, nu vrem decât să fii cea mai bună regină, a insistat ea.

— Voi fi, am răspuns din ușă. Și cu siguranță nu am nevoie de un băiat care să-mi arate cum să o fac.

Am încercat să mă calmez înainte să mă îndepărtez. Mi se părea că universul complotează împotriva mea, doborându-mă cu fiecare ocazie. Mi-am repetat în gând că sunt doar trei luni, doar trei luni... până când am auzit pe cineva plângând.

— Eşti sigură?

Părea să fie generalul Leger.

— Am vorbit cu ea în dimineaţa asta. A hotărât să-l păstreze.

Doamna Lucy a răsuflat tremurat.

— I-ai spus că am putea să-i dăruim totul copilului? Că avem mai mulţi bani decât putem cheltui? Că îl vom iubi, indiferent de ce probleme ar avea?

Vorbele generalului Leger s-au transformat în şoapte.

— Da, şi mult mai multe, a insistat doamna Lucy. Ştiam că sunt şanse mari ca bebeluşul să se nască cu probleme mintale. I-am spus că vom putea să ne îngrijim de orice nevoie ar avea, că însăşi regina s-ar ocupa de asta. A zis că a vorbit cu părinţii ei şi că au fost de acord să o ajute şi că de la bun început nu a vrut să renunţe la copil. S-a gândit să-l dea spre adopţie doar pentru că a crezut că o să fie singură. Şi-a cerut scuze, de parcă asta ar fi rezolvat problema.

Doamna Lucy îşi trăgea nasul, ca şi cum ar fi încercat să se oprească din plâns. M-am apropiat de colţul coridorului şi am ascultat.

— Îmi pare atât de rău, Lucy.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău. Nu e vina ta. Lucy a rostit cuvintele cu bunătate şi curaj. Cred că trebuie să acceptăm faptul că s-a terminat. Ani de tratamente, atât de multe avorturi, *trei* adopţii nereuşite... pur şi simplu, trebuie să renunţăm.

A urmat o tăcere lungă înainte ca generalul Leger să-i răspundă.

— Dacă tu crezi că așa este cel mai bine...

— Cred, a spus ea hotărât, înainte să înceapă din nou să plângă. Încă nu-mi vine să cred că nu am să fiu mamă niciodată.

După o secundă, plânsul i-a fost înăbușit, iar eu mi-am dat seama că soțul ei o trăsese la pieptul său, încercând să o consoleze cum putea mai bine.

În toți anii ăștia, crezusem că familia Leger alesese să nu aibă copii. Când eram eu în cameră, problemele doamnei Lucy nu fuseseră niciodată subiect de discuție, iar ea păruse suficient de mulțumită să se joace cu noi când eram copii și apoi să ne lase în pace. Nu mă gândisem niciodată că acțiunile ei erau rezultatul unor circumstanțe nefericite.

Avea dreptate mama? Nu observam lucrurile și nici nu îmi păsa atât de mult pe cât credeam? Doamna Lucy era una dintre persoanele mele preferate din lume. N-ar fi trebuit să-mi dau seama cât de tristă este?

Capitolul 6

Treizeci și cinci de coșuri imense se aflau în birou, probabil pline cu zeci de mii de înscrieri, toate lăsate în plicuri pentru a proteja intimitatea domnilor. Am încercat să par nerăbdătoare de dragul camerei, dar aveam senzația că aș fi putut să vomit într-unul din coșurile alea în orice moment.

Ar fi fost o metodă de-a reduce numărul participanților.

Tata m-a atins cu mâna pe spate.

— În regulă, Eady. Du-te la fiecare coș și alege câte un plic. Am să le țin eu pentru tine, ca să nu ai mâinile ocupate. Apoi le vom deschide în direct în seara asta, la *Actualități.* Este foarte ușor.

Pentru ceva atât de simplu, părea incredibil de dificil. Dar, pe de altă parte, mă simțisem copleșită încă de când anunțaserăm Alegerea, așa că asta nu ar fi trebuit să fie o surpriză.

Mi-am potrivit diadema preferată și mi-am netezit cu palmele rochia de un gri irizat. Voiam să mă asigur că radiez astăzi și, când m-am uitat în oglindă înainte să cobor, până și eu m-am simțit un pic intimidată de reflexia mea.

— Deci practic îi aleg eu pe toți? am șoptit, sperând că nu eram urmărită prea îndeaproape de camere.

El mi-a zâmbit ușor și mi-a vorbit calm.

— Este un privilegiu pe care eu nu l-am avut. Haide, dragă!

— Ce vrei să spui?

— Îți zic mai târziu. Du-te acum, mi-a spus și a arătat spre grămezile de plicuri cu înscrieri.

Am inspirat adânc. Puteam s-o fac. Indiferent de ce sperau oamenii, aveam un plan. Și era perfect. Aveam să scap basma curată. Doar câteva luni din viața mea – nimic în marea schemă a lucrurilor – și apoi aș fi revenit la pregătirea pentru a deveni regină. Singură.

Deci, de ce tragi de timp?

Taci!

M-am îndreptat spre primul coș, pe a cărui etichetă scria că toți concurenții erau din Clermont. Am scos un plic dintr-o parte, blițurile au strălucit și cei câțiva oameni din încăpere chiar au aplaudat. De emoție, mama l-a cuprins cu brațul pe Ahren, iar el s-a strâmbat pe furiș la mine. Doamna Marlee a oftat încântată, dar doamna Lucy nu era prezentă. Și Osten lipsea, ceea ce nu era o surpriză, dar Kaden era în apropiere, observând totul cu interes.

Pentru fiecare coș am folosit o altă tehnică. Dintr-unul, am luat plicul chiar de deasupra. În următorul, mi-am

băgat adânc mâna ca să-mi „pescuiesc" opțiunea. Spectatorii au părut incredibil de amuzați când am ajuns la Carolina, provincia natală a mamei: am ales două plicuri și le-am cântărit câteva secunde înainte să renunț la unul.

L-am lăsat pe tata să aleagă ultimul concurent, iar oamenii au aplaudat mai mult și s-au văzut mai multe blițuri. Eu am sperat că zâmbisem entuziasmată înainte ca toți reporterii să iasă din cameră ca să-și relateze poveștile exclusive. Ahren și Kaden au plecat glumind, iar mama m-a sărutat rapid pe frunte înainte să-i urmeze. Ne vorbeam din nou, dar nu prea aveam ce să ne spunem.

— Te-ai descurcat de minune, a spus tata când am rămas singuri, uimit cu adevărat. Serios, înțeleg cât de stresant poate să fie, dar ai fost grozavă.

— De unde știi? Mi-am pus mâinile în șolduri. Dacă nu tu ai ales concurentele?

El a înghițit în sec.

— În mare, ai auzit cum eu și mama ta ne-am găsit unul pe celălalt. Dar sunt unele detalii despre care e mai bine să nu se afle. Singurul motiv pentru care îți spun asta este pentru că eu cred că te va ajuta să înțelegi cât ești de norocoasă.

Am încuviințat din cap, neștiind ce vrea să spună.

El a inspirat adânc.

— Alegerea mea nu a fost o farsă, dar nici prea departe de una. Tatăl meu a ales singur toate concurentele, femei tinere cu alianțe politice, familii influente sau suficient de fermecătoare încât să facă întreaga țară să venereze pământul pe care calcă. Știa că trebuie să fie destul de

diferite încât totul să pară legitim, așa că printre ele au fost incluse trei din Cinci, dar niciuna dintr-o castă inferioară. Cele din Cinci nu au fost decât niște momeli, ca să nu se nască nicio suspiciune.

Mi-am dat seama că stăteam cu gura căscată și am închis-o.

— Mama?

— Trebuia să plece aproape imediat. Adevărul este că abia a reușit să treacă peste încercările tatălui meu de a-mi influența părerea sau de a o înlătura el însuși. Și uită-te la ea acum.

Întreaga înfățișare i s-a schimbat.

— Cu toate că mi-a fost greu să-mi imaginez așa ceva, ca regină este mai iubită decât a fost mama mea. A zămislit patru copii puternici, frumoși și inteligenți. Și este sursa tuturor bucuriilor din viața mea. A frunzărit cu un gest leneș printre plicurile pe care le ținea în mână și a adăugat: Nu știu dacă soarta sau destinul sunt reale. Dar pot să-ți spun că, uneori, o să-ți apară în cale chiar lucrul la care speri, ferm decis să îți scape. Și, totuși, cumva, ai să descoperi că hotărârea ta este de ajuns ca să pui mâna pe el.

Până atunci, nu avusesem niciun motiv să mă îndoiesc de faptul că știusem întreaga poveste de dragoste dintre părinții mei. Însă, între mărturisirea tatei că mama nici măcar nu trebuia să fie o opțiune și destăinuirea ei cum că nu-și dorise să participe de la bun început, m-am întrebat cum de reușiseră să se găsească unul pe celălalt.

Judecând după expresia tatei, era clar că nici lui nu-i prea venea să creadă.

— Ai să te descurci de minune, știi? a spus el, strălucind de mândrie.

— Ce te face să crezi asta?

— Semeni cu mama și cu bunica ta. Ești hotărâtă. Și, poate, cel mai important lucru este că nu îți place să nu reușești. Știu că totul se va sfârși cu bine, chiar dacă numai pentru că ai să refuzi să fie altfel.

Am fost cât pe-aci să-i spun, cât pe-aci să-i mărturisesc că aveam o mulțime de idei cum să-i îndepărtez pe băieții ăștia. Pentru că avea dreptate: nu voiam să nu reușesc. Dar, pentru mine, eșecul însemna ca viața să-mi fie condusă de altcineva.

— Sunt sigură că totul o să iasă așa cum trebuie, am spus cu o ușoară urmă de regret în glas.

El a ridicat o mână și mi-a atins obrazul.

— Așa se întâmplă de obicei.

Capitolul 7

În studio, platoul era uşor rearanjat. În mod obişnuit, Ahren şi cu mine eram singurii care stăteau în faţa camerelor cu părinţii mei, dar, în seara asta, şi Kaden şi Osten primiseră locuri pe scenă.

Oficialităţile erau grupate pe scaune în partea opusă, iar în centru aştepta un bol cu toate plicurile alese mai devreme. Alături, era un bol gol, în care să le las după deschidere. Aveam unele reţineri de a citi eu numele, dar măcar îmi dădea senzaţia că deţin controlul. Iar asta îmi plăcea.

În spatele camerelor, ceilalţi angajaţi ai noştri ocupau locurile. Generalul Leger era acolo, sărutând-o pe frunte pe doamna Lucy şi şoptindu-i ceva. Trecuseră câteva zile de când le auzisem conversaţia şi încă îmi părea foarte rău pentru ea. Dintre toţi oamenii din lume, domnul şi doamna Leger ar fi trebuit să fie părinţi. Şi, dintre toţi din lume, cei din familia Schreave erau cei care ar fi trebuit să poată îndrepta lucrurile.

Totuşi, nu ştiam cum să-i ajut.

Doamna Marlee o îndemna pe Josie să tacă, probabil pentru că făcuse vreo glumă nesărată. Niciodată nu înţelesesem cum o persoană atât de minunată dăduse naştere unor copii atât de îngrozitori. Diadema mea preferată? Cea pe care o purtam? O preferam doar pentru că Josie mi-o îndoise pe prima şi-mi pierduse două pietre de pe a doua. Nici măcar nu avea voie să le atingă. Niciodată.

Lângă ea, Kile citea o carte. Pentru că, în mod clar, tot ce se petrecea în ţara noastră era prea plictisitor pentru el. Ce ingrat!

Şi-a ridicat privirea din carte, a văzut că-l urmăresc, s-a strâmbat şi s-a întors la citit. Ce căuta aici?

— Cum te simţi?

Mama a apărut dintr-odată lângă mine, cu un braţ în jurul umărului meu.

— Bine.

Ea a zâmbit.

— E imposibil să te simţi bine. Este înfricoşător.

— Păi, da, este. Ce drăguţ din partea ta să mă supui unei chestii atât de încântătoare!

A încercat să chicotească uşor, ca să vadă dacă ne împăcaserăm.

— Nu cred că ai defecte, a spus ea încet. Cred că ai o mie de calităţi minunate. Într-o zi, ai să ştii cum e să-ţi faci griji pentru copiii tăi. Şi pentru tine sunt mai îngrijorată decât pentru ceilalţi. Eadlyn, tu nu eşti o simplă fată. Eşti *fata*. Şi-mi doresc totul pentru tine.

Nu știam ce să spun. Nu voiam să ne certăm acum, nu când urma ceva atât de important. Încă mă ținea pe după umăr, așa că i-am cuprins spatele cu brațul, iar ea m-a sărutat pe păr, chiar sub diademă.

— Mă simt foarte penibil, am mărturisit.

— Nu uita cum se simt băieții. Și pentru ei este ceva foarte important. Și poporul va fi atât de mulțumit!

M-am concentrat asupra respirației. Trei luni! Libertate! Floare la ureche!

— Sunt mândră de tine, a spus ea și m-a strâns o ultimă dată. Succes!

A plecat să-l întâmpine pe tata, iar Ahren a venit spre mine, netezindu-și costumul.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, a spus el, vădit emoționat. Chiar aștept cu nerăbdare compania.

— Ce, Kile nu-ți e de ajuns?

I-am aruncat din nou o privire, dar el era tot cu nasul în carte.

— Nu știu ce ai împotriva lui Kile. Este foarte inteligent.

— Ăsta-i codul pentru „plictisitor"?

— Nu! Dar sunt încântat să întâlnesc și alți oameni.

— Eu nu sunt.

Mi-am încrucișat brațele, parțial frustrată, parțial ca să mă protejez.

— Ei, haide, surioară, o să fie distractiv! A aruncat o privire prin cameră și mi-a vorbit în șoaptă: Pot doar să-mi imaginez ce le-ai pregătit tâmpiților ăstora.

Am încercat să-mi înăbuș zâmbetul, dar deja mă vedeam urmărindu-i cum se agită stânjeniți.

A luat unul dintre plicuri și mi-a dat ușor peste nas cu el.

— Acum, pregătește-te. Dacă știi cât de cât engleză, ar trebui să te descurci la partea asta.

— Ce pacoste ești! i-am spus și l-am lovit în braț. Te iubesc.

— Știu că mă iubești. Nu-ți face griji. O să fie ușor.

Am fost invitați să ne așezăm, iar Ahren a aruncat plicul la loc și m-a luat de mână ca să mă conducă la locul meu. Camerele au început să filmeze, iar *Actualitățile* au debutat cu tata, care a prezentat ultimele informații despre viitorul contract comercial cu Noua Asie. Acum colaboram atât de bine, încât îmi era greu să-mi imaginez că, într-o vreme, chiar ne războiserăm. A vorbit despre legile privind imigrația în creștere, și toți consilierii lui au luat cuvântul, inclusiv Lady Brice. Mi se părea că durează o veșnicie și în același timp că a trecut doar o clipă.

Atunci când Gavril mi-a anunțat numele, am avut nevoie de o secundă ca să-mi aduc aminte exact ce trebuia să fac. Însă m-am ridicat și am traversat scena și mi-am ocupat locul din fața microfonului.

Am zâmbit și m-am uitat direct la cameră, știind că toate televizoarele din Illéa erau deschise în seara asta.

— Sunt sigură că toți sunteți la fel de entuziasmați ca și mine, așa că haideți să sărim peste formalități și să trecem la ceea ce toată lumea abia așteaptă să audă. Doamnelor și domnilor, aceștia sunt cei treizeci și cinci de tineri invitați să participe la această Alegere originală. Și cu aceste cuvinte, am băgat mâna în bol și am scos primul plic. Din

Likely, am citit eu și am făcut o pauză ca să îl deschid, domnul MacKendrick Shepard. I-am ridicat în aer fotografia, iar cei din încăpere au aplaudat când am lăsat-o în celălalt bol și am trecut la următorul înscris. Din Zuni... domnul Winslow Fields.

Fiecare nume a fost urmat de un vuiet de aplauze.

Holden Messenger. Kesley Timber. Hale Garner. Edwin Bishop.

Mi se părea că deschisesem cel puțin o sută de plicuri până când l-am luat pe ultimul. Mă dureau obrajii și speram că mama nu o să mă judece dacă aveam să sar peste cină și să mănânc ceva singură, în camera mea. Chiar credeam că-mi câștigasem dreptul ăsta.

— Ah! Din Angeles. Am rupt hârtia și am scos numele ultimului candidat. Știam că, probabil, zâmbetul îmi pierise, dar nu aveam ce să fac. Domnul Kile Woodwork.

Am auzit reacțiile din cameră. Câteva icneli surprinse, mai multe râsete, dar cel mai bine l-am auzit pe Kile, care și-a scăpat cartea din mâini.

Eu am inspirat adânc.

— Acum, ați aflat numele. Mâine, consilierii vor fi trimiși să înceapă să-i pregătească pe acești treizeci și cinci de candidați pentru aventura care îi așteaptă. Și, în doar o săptămână, vor sosi la palat. Până atunci, felicitați-i alături de mine.

Am început să aplaud, iar cei din cameră au făcut la fel, apoi m-am retras la locul meu, încercând să nu arăt la fel de rău cum mă simțeam.

Numele lui Kile nu ar fi trebuit să mă şocheze aşa cum o făcuse. Până la urmă, niciunul dintre băieţi nu avea vreo şansă. Dar ceva mi se părea greşit în privinţa asta.

În clipa în care Gavril şi-a încheiat emisia, toţi au izbucnit. Mama şi tata s-au îndreptat spre familia Woodwork. Eu i-am urmat îndeaproape, luându-mă după râsul lui Josie.

— Nu eu am făcut-o! a insistat Kile.

Când m-am apropiat, privirile ni s-au întâlnit. Am văzut că era la fel de supărat ca mine.

— Mai contează? a spus mama. Toţi cei care au vârsta legală au voie să se înscrie.

Tata a dat aprobator din cap.

— Este adevărat. E o situaţie cam ciudată, dar deloc ilegală.

— Dar nu vreau să particip, a spus Kile, implorându-l pe tata din priviri.

— Cine ţi-a înscris numele? am întrebat eu.

Kile a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să fie o greşeală. De ce să mă înscriu, dacă nu vreau să particip?

Mama se uita la generalul Leger şi mi s-a părut că zâmbesc amândoi. Însă situaţia nu era deloc amuzantă.

— Scuzaţi-mă! am protestat. Este inacceptabil. Nu are nimeni de gând să facă ceva în privinţa asta?

— Alege pe altcineva, mi-a sugerat Kile.

Generalul Leger a scuturat din cap.

— Eadlyn ţi-a anunţat numele în faţa ţării. Tu eşti candidatul din Angeles.

— Așa este, a fost tata de acord. Citirea publică a numelor face lucrurile să fie oficiale. Nu putem să te înlocuim.

Kile și-a dat ochii peste cap, așa cum o făcea adeseori.

— Atunci, Eadlyn poate să mă elimine din prima zi.

— Și unde să te trimit? am întrebat eu. Ești deja acasă.

Ahren a chicotit.

— Scuze, a spus el când ne-a observat privirile. Asta nu o să le convină celorlalți.

— Alungă-mă, mi-a propus Kile, părând încântat.

— Kile, pentru a mia oară, nu pleci! a spus doamna Marlee, mai fermă decât o auzisem vreodată.

Ea și-a dus mâna la tâmplă, iar domnul Carter a cuprins-o cu brațul, vorbindu-i la ureche.

— Vrei să pleci în altă parte? am întrebat eu neîncrezătoare. Palatul nu e un loc suficient de bun pentru tine?

— Nu este al meu, a spus el, ridicând vocea. Și, sincer, m-am săturat. M-am săturat de reguli, de faptul că sunt un musafir aici și de atitudinea ta de răsfățată.

Mi s-a tăiat răsuflarea când doamna Marlee și-a lovit fiul peste ceafă.

— Cere-ți scuze! i-a poruncit ea.

Cu privirea în pământ, Kile a strâns din buze. Eu mi-am încrucișat brațele. Nu pleca până când nu-și cerea iertare. Și, într-un fel sau altul, aveam să-l oblig s-o facă.

În cele din urmă, după ce-a scuturat puternic din cap, a mormăit în șoaptă o scuză.

Eu m-am uitat în altă parte, deloc impresionată de eforturile lui.

— Vom continua cum am plănuit, a spus tata. Aceasta este o Alegere, la fel ca oricare alta. E vorba despre opțiuni. Acum, Kile este o opțiune din multe și cu siguranță Eadlyn ar putea să facă o alegere și mai proastă.

Mulțumesc, tată! M-am uitat repede la Kile. Privea fix în podea, părând jenat și furios.

— Deocamdată, cred că toți ar trebui să mâncăm și să sărbătorim. A fost o zi foarte interesantă.

— Așa este, a aprobat generalul Leger. Haideți să mâncăm.

— Sunt obosită, am spus eu și m-am întors. Mă găsiți în camera mea.

Nu am așteptat să mi se dea voie. După seara asta, nu datoram nimic nimănui. Le dăruiam tot ce-și doreau.

Capitolul 8

În weekend, i-am evitat pe toți și nimeni nu a părut deranjat, nici măcar mama. Odată numele rostite în fața camerelor, Alegerea părea mult mai reală, iar zilele de singurătate rămase din ce în ce mai puține mă întristau.

În lunea dinaintea sosirii candidaților, am revenit, în cele din urmă, printre oameni și m-am îndreptat spre Salonul Doamnelor. Doamna Lucy era acolo și părea să-și fi revenit, fiind la fel de veselă ca de obicei. Îmi tot doream să o pot ajuta cumva. Știam că un cățeluș nu este o persoană, dar, până acum, singura mea idee era să-i dăruiesc un animal de companie.

Mama stătea de vorbă cu doamna Marlee și, când m-au văzut intrând, mi-au făcut semn să mă apropii.

M-am așezat și doamna Marlee și-a pus mâna peste a mea.

— Vreau să-ți explic ce e cu Kile. Nu din cauza ta vrea să plece. De multă vreme vorbește de plecare, iar eu am

crezut că timpul petrecut la facultate îl va potoli. Nu suport gândul de a-l lăsa să plece.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l laşi să aleagă singur, a sfătuit-o mama.

Amuzant, din moment ce ea era cea care încerca să îşi mărite fata cu un străin.

— Nu înţeleg. Josie nu vorbeşte niciodată de plecare.

Mi-am dat ochii peste cap. Evident că nu o făcea.

— Dar ce poţi să faci? a spus mama. Nu poţi să-l obligi să rămână.

A turnat ceai într-o ceaşcă şi a aşezat-o în faţa mea.

— Voi angaja un alt meditator, a spus doamna Marlee. Acesta are experienţă şi poate să-i ofere lui Kile mai multe decât o carte, şi cred că aşa mai trag de timp. Tot sper...

Mătuşa May a dat buzna în cameră, arătând de parcă ar fi ieşit din coperta unei reviste. M-am grăbit spre ea şi am îmbrăţişat-o foarte strâns.

— Alteţa Voastră, m-a salutat ea.

— Taci!

A râs şi m-a tras înapoi, apucându-mă de umeri şi uitându-se în ochii mei.

— Vreau să aud tot despre Alegere. Cum te simţi? Unele fotografii erau drăguţe. Te-ai îndrăgostit deja?

— Nici pe departe, i-am răspuns râzând.

— Ei bine, acordă-le câteva zile.

Aşa era mătuşa May. Se îndrăgostea la câteva luni. De vreme ce nu îşi întemeiase o familie, ne trata pe toţi patru – şi pe verişorii noştri, Astra şi Leo – de parcă am fi fost

copiii săi. Compania ei îmi plăcea în mod deosebit, iar palatul părea mereu mai interesant când era ea aici.

— Cât timp rămâi? a întrebat mama, iar May m-a ținut de mână când ne-am întors la ea.

— Joi plec din nou.

Eu am protestat.

— Știu. Am să pierd toată distracția! Și-a țuguiat buzele spre mine. Dar Leo are un meci vineri după-amiază, iar recitalul de dans al Astrei este sâmbătă și i-am promis că am să fiu acolo. Chiar e talentată, a spus mătușa May, întorcându-se spre mama. Poți să-ți dai seama că mama ei a fost o artistă.

Au zâmbit amândouă.

— Aș vrea să pot veni și eu, s-a plâns mama.

— De ce să nu mergem? i-am sugerat eu și am luat niște fursecuri pentru ceaiul meu.

Mătușa May mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Îți dai seama că ai deja planuri pentru weekendul ăsta? Planuri mari? Planuri care schimbă vieți?

Eu am ridicat din umeri.

— Nu mă îngrijorează prea mult că le ratez.

— Eadlyn! m-a dojenit mama.

— Scuze! Doar că totul e copleșitor. Îmi plac lucrurile așa cum sunt acum.

— Unde sunt fotografiile? a întrebat May.

— În camera mea, pe birou. Încerc să le învăț numele, dar nu am reușit să rețin prea multe.

May i-a făcut semn cu mâna unei servitoare.

— Drăguță, vrei te rog să te duci în camera prințesei și să iei teancul cu formularele candidaților la Alegere de pe biroul ei?

Servitoarea a zâmbit radioasă și a făcut o reverență, iar eu am bănuit că, pe drumul înapoi, avea să se uite printre foile din teanc.

Mama s-a aplecat spre sora ei.

— Vreau doar să-ți aduc aminte că, unu, îți este interzis să te apropii de băieți și, doi, chiar dacă nu ar fi așa, ai de două ori vârsta lor.

Doamna Marlee și cu mine am râs, în vreme ce doamna Lucy doar a zâmbit. Era mult mai îngăduitoare decât noi cu mătușa May.

— Nu o tachinați, a protestat doamna Lucy. Sunt sigură că are cele mai bune intenții.

— Mulțumesc, Lucy! Alegerea nu e pentru mine; e pentru Eadlyn! ne-a asigurat ea. O vom ajuta să fie în avantaj.

— Nu funcționează chiar așa.

Mama s-a rezemat de spătar, bându-și ceaiul cu un aer de superioritate.

Doamna Marlee a râs zgomotos.

— Tu vorbești? Trebuie să îți amintim de avantajul *tău*?

— Poftim? am întrebat eu, șocată.

Câte detalii omiseseră ai mei din poveste?

— Ce vrea să spună?

Mama și-a lăsat ceaiul și a ridicat o mână, ca pentru a se apăra.

— În seara dinainte ca Alegerea să înceapă, m-am întâlnit din întâmplare cu tatăl tău și, vreau să știți – a spus

ea, mai mult pentru doamna Marlee decât pentru mine – că aș fi putut fi foarte ușor dată afară pentru asta. Nu a fost chiar prima impresie la care speră cineva.

Eu am rămas cu gura căscată.

— Mamă, câte reguli ai încălcat, mai exact?

Ea s-a uitat în sus, ca și când ar fi încercat să le numere.

— Bine, știți ce, uitați-vă la poze cât vreți; ați câștigat.

Mătușa May a râs încântată și eu am încercat să memorez cum i-au strălucit ochii și și-a înclinat grațios capul într-o parte. Era fermecătoare fără pic de efort, iar eu o adoram și-o iubeam aproape la fel ca pe mama. Chiar dacă mă îngrijora faptul că, în copilărie, Josie îmi fusese cea mai apropiată prietenă de joacă, cercul de prietene al mamei compensa cu vârf și îndesat situația. Entuziasmul mătușii May, bunătatea doamnei Lucy, optimismul doamnei Marlee și puterea mamei erau de neprețuit și mai valoroase decât toate lecțiile luate vreodată.

Servitoarea s-a întors, lăsându-mi în față teancul de formulare și fotografii. Spre surprinderea mea, doamna Marlee a fost cea care a luat primele cereri ca să le frunzărească. Mătușa May a fost următoarea și, chiar dacă mama nu a luat niciuna, s-a aplecat peste umărul doamnei Marlee ca să tragă cu ochiul. Doamna Lucy părea că încearcă să nu fie curioasă, dar, în cele din urmă, s-a ales cu o grămadă de hârtii în poală.

— O, ăsta arată promițător.

Mătușa May mi-a împins în față o fotografie. Eu m-am holbat la doi ochi negri, adânciți în pielea de abanos. Era tuns scurt și avea un zâmbet strălucitor.

— Baden Trains, nouăsprezece ani, din Summer.

— Este chipeș, a izbucnit mama.

— Păi, evident, a fost May de acord. Și cu un nume de familie ca Trains, probabil că se trage dintr-o familie din Șapte. Aici scrie că e în primul an la facultate și studiază publicitatea. Înseamnă că el sau cineva din familia lui e foarte hotărât.

— Corect, a încuviințat doamna Marlee. Nu e o facultate ușoară.

Am tras câteva formulare și le-am frunzărit.

— Deci, cum te simți? a întrebat mătușa May. Este totul pregătit?

— Presupun că da.

Am întors un formular, căutând ceva cât de cât interesant. Pur și simplu nu îmi păsa.

— O vreme, toți au fost atât de agitați, încât am crezut că pregătirile nu se vor termina niciodată. Dar se pare că toate camerele sunt gata, cantitățile de mâncare au fost calculate și, acum că lista este oficială, aranjamentele de călătorie ar trebui să fie făcute până mâine.

— Pari extrem de încântată, m-a tachinat May, înghiontindu-mă.

Eu am oftat și m-am uitat cu înțeles la mama.

— După cum s-ar putea să știi, nu totul are legătură cu mine.

— Ce vrei să spui, dragă? a întrebat doamna Lucy, așezându-și grămada de hârtii în poală și uitându-se îngrijorată de la mine la mama.

— Bineînțeles că sperăm ca Eadlyn să-și găsească pe cineva demn de a-și întemeia cu el o familie, a început

mama cu viclenie. Dar se întâmplă ca Alegerea să aibă loc atunci când avem nevoie de un plan ca să calmăm neliniștea provocată de caste.

— Ames! a exclamat May. Fiica ta e o momeală?

— Nu!

— Da, am mormăit eu.

Mătușa May m-a frecat ușor pe spate, lucru care m-a făcut să mă simt mult mai bine că-mi este alături.

— Mai devreme sau mai târziu, am fi fost nevoiți să căutăm pretendenți și, în plus, Alegerea nu o obligă să se căsătorească. Eadlyn a făcut o înțelegere cu Maxon cum că, dacă nu se îndrăgostește, atunci anulăm tot. Cu toate acestea, da, Eadlyn își îndeplinește sarcina ca membru al familiei regale, creând o mică... diversiune până se vor calma apele, iar noi vom vedea ce mai putem să facem. Și pot să spun că funcționează.

— Serios? am întrebat eu.

— N-ai citit ziarele? Acum ești în centrul atenției. Ziarele locale își intervievează candidații, iar unele provincii dau petreceri, în speranța că al lor candidat va fi câștigătorul. În reviste se scrie despre concurenții cu cele mai mari șanse de câștig și, la știrile de aseară, am văzut un reportaj despre câteva fete care înființează fan-cluburi și poartă tricouri cu numele băieților preferați. Alegerea a antrenat toată țara.

— Este adevărat, a confirmat doamna Marlee. Nu mai e un secret că Kile locuiește la palat.

— Au descoperit și că nu-l interesează să participe? am întrebat, mult mai iritată decât intenționasem.

Nu doamna Marlee era vinovată pentru tot dezastrul.

— Nu, a răspuns ea, râzând. Totuși, repet, asta nu are nicio legătură cu tine.

I-am zâmbit și eu.

— Doamnă Marlee, ați auzit-o pe mama. Kile nu trebuie să se îngrijoreze. Cred că eu și Kile știm deja că nu am fi o pereche prea potrivită și, oricum, există o șansă să pun capăt Alegerii fără să mă aleg cu un logodnic.

O șansă de sută la sută, ca să fiu mai exactă.

— Nu vă îngrijorați că-mi va răni sentimentele, pentru că văd încotro se-ndreaptă tot, am răspuns eu, de parcă ar fi fost normal să aduc o grămadă de băieți din care să aleg. Nu sunt supărată.

— Ai spus că tot poporul este entuziasmat, a început May, îngrijorată. Crezi că o să dureze?

— Cred că va amâna lucrurile suficient de mult timp pentru ca oamenii să uite o parte din nemulțumirile atât de răspândite din ultima vreme și ca noi să găsim o soluție dacă se vor revolta din nou.

Mama părea încrezătoare.

— *Când* se vor revolta, am corectat-o eu. Poate că viața mea ar putea să-i intereseze o vreme, dar, în cele din urmă, oamenii vor începe din nou să-și facă griji pentru ei înșiși.

M-am întors la poze și aproape că mi-a fost milă de băieți. Nu aveau nicio șansă să câștige și nu știau că sunt meniți să distragă atenția poporului.

— Este ciudat, am spus și am luat unul dintre formularele de înscriere. Nu vreau să judec, dar uitați-vă aici. Am depistat trei greșeli de ortografie.

Mama a luat formularul.

— Probabil a avut emoții.

— Sau e un idiot, am replicat eu.

May a chicotit.

— Nu fi atât de aspră, scumpo! Și pentru ei este înfricoșător, a spus mama și mi-a înmânat formularul, iar eu l-am atașat fotografiei unui băiat cu un chip inocent și o grămadă de bucle blonde răvășite.

— Stai așa, îți e teamă? a întrebat mătușa May, și în voce i s-a auzit grija pentru mine.

— Nu, sigur că nu.

Ea s-a relaxat, afișând din nou o expresie normală, frumoasă și lipsită de griji.

— Nu pot să-mi imaginez că ți-ar fi teamă de ceva, a zis și mi-a făcut cu ochiul.

Gândul că măcar una dintre noi credea asta era încurajator.

Capitolul 9

Când au început să sosească, am fugit în camera mea, rămânând în lumina soarelui de pe balcon. Prea multe râsete zgomotoase și salutări exagerat de entuziaste. M-am întrebat cât va dura camaraderia asta. La urma urmei, era o competiție. Mi-am notat în minte să găsesc metode prin care să-i stârnesc pe unii împotriva celorlalți.

— Neena, cred că ar trebui să-mi ridic părul. Astăzi vreau să par matură.

— Excelentă alegere, domnișoară. Neena îmi curăța unghiile. V-ați gândit la o rochie?

— La una de seară. Neagră, de preferat.

A chicotit.

— Vreți să-i speriați?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc viclean.

— Numai un pic.

Am chicotit amândouă și m-am bucurat să o am lângă mine. În următoarele săptămâni, urma să am nevoie de cuvintele ei liniștitoare și de atingerile sale calme.

După ce mi-a uscat părul, mi l-a împletit și mi l-a prins ca pe o coroană, ceea ce făcea ca diadema mea să arate multe mai bine. Am găsit rochia neagră pe care o purtasem la petrecerea de Revelion de anul trecut. Era acoperită de dantelă și strâmtă până la genunchi, de unde se evaza până spre podea. La spate, decolteul oval lăsa să mi se vadă pielea, iar mânecile erau scurte, ușor bufante. Trebuia să admit că arăta și mai frumos în soare decât în lumina lumânărilor.

Când ceasul meu a bătut ora unu, am coborât la parter. Transformaserăm una dintre cele patru biblioteci într-un Salon al Domnilor, pentru ca Aleșii să se poată aduna și relaxa în timpul ședерii lor la palat. Era cam la fel de mare ca Salonul Doamnelor și avea multe canapele și fotolii, o mulțime de cărți și două televizoare.

Acum, mă îndreptam spre acea zonă a palatului. Hotărâserăm că petitorii vor fi aduși pe rând să mă salute, iar apoi escortați în Salonul Domnilor, ca să se cunoască între ei.

Pe hol am văzut un grup de oameni, printre care și părinții mei și generalul Leger, și m-am îndreptat spre ei, încercând să nu arăt că am emoții. Tata părea uimit, iar mama și-a dus mâna la gură când m-am apropiat.

— Eadlyn... pari atât de matură.

A oftat când mi-a atins obrazul, umărul și părul fără să aranjeze nimic, doar verificând.

— Probabil pentru că sunt, am răspuns.

Ea a dat aprobator din cap, ca pentru sine, cu lacrimi în ochi.

— Arăți exact așa cum trebuie. Mie nu mi s-a părut niciodată că arăt a regină, dar tu... ești perfectă.

— Mamă, încetează! Toată lumea te adoră. Tu și tata ați adus pacea în țară. Eu n-am făcut nimic.

Ea mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu încă. Dar ești prea hotărâtă ca să nu faci nimic.

Înainte să pot să-i răspund, tata a venit lângă noi.

— Ești pregătită?

— Da, i-am răspuns și mi-am stăpânit agitația.

Nu asta era discuția încurajatoare pe care mi-o imaginasem.

— Nu vreau să elimin pe nimeni încă. Mă gândesc că toți merită măcar o zi.

Tata a zâmbit.

— Cred că e o hotărâre înțeleaptă.

Am tras aer adânc în piept.

— În regulă, atunci, am spus. Să începem.

— Vrei să rămânem sau să plecăm? a întrebat mama.

M-am gândit.

— Plecați. Cel puțin acum.

— Cum dorești, a spus tata. Generalul Leger și câțiva paznici vor fi în apropiere. Dacă ai nevoie de ceva, cere pur și simplu. Vrem să ai o zi minunată.

— Mulțumesc, tati!

— Nu, a spus el îmbrățișându-mă, eu îți mulțumesc.

S-a retras și i-a oferit brațul mamei. Ei au plecat, iar mie mi s-a părut că strălucesc de bucurie doar după cum se mișcă.

— Alteța Voastră, a spus generalul Leger cu blândețe.

M-am întors și l-am văzut zâmbind.

— Aveți emoții?

Am scuturat ușor din cap și aproape m-am convins singură.

— Să fie adus primul.

El a dat aprobator din cap înainte să se uite la majordomul de pe hol. Un băiat a ieșit dintr-o bibliotecă, aranjându-și manșetele când s-a apropiat. Era slab și cam scund, dar avea un chip destul de plăcut.

S-a oprit în fața mea și a făcut o plecăciune.

— Fox Wesley, Alteța Voastră.

Eu l-am salutat cu o înclinare a capului.

— Este o plăcere să vă cunosc.

El a inspirat adânc.

— Sunteți atât de frumoasă!

— Așa mi s-a spus. Puteți să plecați acum.

Am întins brațul și i-am arătat Salonul Domnilor.

Fox s-a încruntat înainte să mai facă o plecăciune și să plece.

Următorul băiat a ajuns în fața mea și și-a înclinat capul ca să mă salute.

— Hale Garner, Alteța Voastră.

— Bine ați venit, domnule!

— Vă mulțumesc foarte mult pentru că ne-ați primit în căminul dumneavoastră. Sper să mă dovedesc demn de mâna dumneavoastră cu fiecare zi care trece.

Curioasă, mi-am ridicat privirea.

— Chiar așa? Și cum o să reușiți asta astăzi?

El a zâmbit.

— Ei bine, astăzi am să vă spun că provin dintr-o familie excelentă. Tatăl meu a fost un Doi.

— Asta e tot?

Fără să fie descurajat, a continuat.

— Cred că este destul de impresionant.

— Nu la fel de impresionant ca a avea un tată care a fost un Unu.

Lui i-a picat fața.

— Puteți să plecați.

A făcut o plecăciune și a dat să plece. După câțiva pași, a privit înapoi.

— Alteța Voastră, îmi pare rău dacă v-am ofensat.

Era atât de trist, încât a fost cât pe ce să-i spun că nu o făcuse. Însă asta ar fi însemnat să nu-mi respect planul pentru ziua în curs.

Un șir nesfârșit de băieți obișnuiți mi-au trecut prin față. La puțin după jumătatea șirului, Kile a venit și s-a oprit înaintea mea. Pentru prima dată, părul îi era aranjat astfel încât să-i văd ochii.

— Alteța Voastră, m-a salutat el.

— „Pacoste Regală" pentru dumneavoastră, domnule.

A chicotit.

— Deci, cum se poartă băieții cu tine? l-am întrebat. Mama ta spune că s-a scris în ziare că locuiești la palat.

A scuturat din cap, șocat.

— Am crezut că asta o să fie o invitație imediată pentru o grămadă de idioți geloși să mă ia la pumni, dar se pare că cei mai mulți cred că sunt valoros.

— Zău?

— Ei presupun că deja știu totul despre tine. Toată dimineața am fost bombardat cu întrebări.

— Și ce le spui, mai exact?

El a zâmbit superior, ușor strâmb.

— Că ești o încântare, desigur.

— Corect. Mi-am dat ochii peste cap, fără să-l cred măcar o secundă. Poți să...

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze încă o dată. Pentru că te-am făcut răsfățată.

Am ridicat din umeri.

— Erai supărat.

El a dat aprobator din cap, acceptând scuza.

— Totuși, este nedrept. Adică nu mă înțelege greșit, ești foarte răsfățată. A scuturat din cap. Dar ești dură pentru că trebuie să fii. Ai să devii regină și, chiar dacă am văzut cum se desfășoară lucrurile în palat, n-am simțit niciodată povara muncii tale. Nu e corect din partea mea să judec.

Am oftat. Ar fi fost politicos să-i mulțumesc. Așa că, bine, aveam să fiu politicoasă.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

A urmat o pauză lungă.

— Ăăă... Salonul Domnilor e pe acolo, i-am spus, arătându-i.

— Corect. Presupun că o să ne vedem mai târziu.

Am zâmbit în sinea mea și, când a plecat, am observat că avea un carnețel în mâna pe care o ținuse la spate.

Mulțumită cerinței obligatorii de a se prezenta aranjat, Kile arăta mai bine decât de obicei, dar tot era un tocilar enervant.

Era limpede că nu și domnul care l-a urmat.

Părul de culoarea caramelului era pieptănat pe spate și mergea cu mâinile în buzunare, de parcă nu era prima dată când se plimba pe coridoarele acestea. De fapt, comportamentul lui m-a surprins pentru o clipă. Era aici să mă cunoască sau eu eram aici ca să-l cunosc?

— Maiestatea Voastră, m-a salutat cu o voce catifelată când a făcut o plecăciune adâncă.

— Alteța Voastră, l-am corectat eu.

— Nu, nu. Doar Ean.

Mi-a zâmbit.

— Groaznică replică, i-am spus eu râzând.

— A trebuit să-mi asum riscul. Mai sunt treizeci și patru de băieți aici. Ce altceva aș fi putut să spun ca să mă țineți minte?

Privirea îi era concentrată asupra mea și, dacă nu aș fi avut de-a face cu atât de mulți politicieni în viața mea, poate că m-ar fi fermecat.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, domnule.

— Și mie, Alteța Voastră. Sper să vă revăd în curând.

În urma lui s-a înfățișat un băiat care vorbea atât de tărăgănat, încât a trebuit să mă concentrez intens ca să înțeleg ce spune. Un altul a întrebat când urma să fie plătit. A mai fost unul care transpira așa de mult, încât, după ce a plecat, a trebuit să chem un valet ca să-mi dea un prosop să mă șterg pe mână, iar următorul s-a holbat

la sânii mei toată întâlnirea. Am avut parte de un alai continuu de dezastre.

Generalul Leger a venit lângă mine.

— În caz că ați pierdut șirul, acesta este ultimul.

Ușurată, mi-am lăsat capul pe spate.

— Slavă Cerului!

— Nu cred că părinții vă vor cere să le spuneți cum a fost, dar ar trebui să vă duceți la ei după ce terminați.

Eu i-am aruncat o privire.

— Dacă insiști.

A chicotit.

— Luați-i ușor. Tatăl vostru are multe pe cap acum.

— *El* are multe pe cap? Ai văzut cum transpiră tipul ăla?

— Puteți să-l învinuiți? Sunteți *prințesa*. Dacă vreți, puteți să-l condamnați la moarte.

Generalul Leger avea niște ochi verzi care străluceau poznaș – era unul dintre acei bărbați care arătau și mai bine odată ce înaintau în vârstă. Eram sigură de asta pentru că, odată, doamna Lucy îmi arătase o poză din ziua căsătoriei lor, iar el chiar devenise și mai atrăgător. Uneori, dacă era obosit sau dacă vremea era rea, mergea șchiopătând, dar asta nu-l încetinea niciodată. Poate pentru că știam cât de mult îl iubește doamna Lucy, dar mereu părea să ofere siguranță. Dacă nu aș fi fost iritată că se aliase cu ai mei, l-aș fi rugat să-mi dea un sfat ca să mă ajute să-i fac pe băieții ăștia să implore să fie lăsați să plece acasă. Ceva din privirea lui mă făcea să cred că știe întocmai cum să procedeze.

— Câțiva dintre ei mă fac să mă simt neliniștită, am mărturisit.

Cuvintele mieroase, privirile pofticioase. Deși știusem toată viața că sunt specială, nu-mi plăcea să fiu privită ca un premiu.

El s-a arătat înțelegător.

— Știu că este o situație ciudată. Dar, dacă nu vreți, nu trebuie să rămâneți niciodată singură cu unul care nu vă place; sunteți liberă să eliminați pe cineva chiar și pentru felul în care vă face să vă simțiți și nici măcar cel mai idiot dintre ei nu ar fi destul de prost încât să vă facă rău, m-a liniștit el. Aveți încredere în mine; dacă ar face-o, m-aș asigura că nu o să mai meargă niciodată.

Mi-a făcut cu ochiul înainte să se îndepărteze și să semnaleze aducerea ultimului concurent.

Am fost un pic nedumerită când, în loc de unul, au apărut doi. Primul era îmbrăcat într-un costum scorțos, dar al doilea purta numai o cămașă. Cel un pic mai șleampăt mergea la câțiva pași în urma celuilalt, cu privirea în podea. Primul era tot numai un zâmbet și părea că cineva încercase să-i aranjeze părul și nu reușise.

— Bună, Alteță, m-a salutat el cu un accent pronunțat, pe care nu am reușit să-l identific. Ce mai faci?

Confuză, dar dezarmată de zâmbetul său incredibil de cald, i-am răspuns:

— Bine. A fost o zi lungă. Sunt sigură că și pentru tine.

În spatele lui, celălalt băiat s-a aplecat în față și i-a șoptit niște cuvinte pe care nu le-am înțeles.

Primul a dat aprobator din cap.

— O, da, da, dar... ie bine să cunosc.

Când a vorbit, a gesticulat, încercând să se facă înțeles.

Neînțelegându-l, m-am aplecat în speranța că, fiind mai aproape, am să-i identific accentul.

— Poftim?

Băiatul din spatele lui a intervenit.

— Spune că îi face plăcere să vă cunoască.

Eu am mijit ochii, încă dezorientată.

— Numele meu ie Henri.

S-a aplecat ca să mă salute și am văzut pe fața lui că voise să facă asta și mai devreme, dar uitase.

N-am vrut să fiu nepoliticoasă, așa că i-am răspuns dând aprobator din cap.

— Bună, Henri!

El s-a luminat la față când și-a auzit numele și a rămas pe loc, uitându-se când la mine, când la băiatul din spatele său.

— Nu pot să nu-ți observ accentul, am remarcat eu pe un ton prietenos – sau așa speram. De unde ești?

— Ăăă, Swend..., a început el, dar s-a întors către oaspetele său.

Acesta a dat din cap și a continuat în locul lui Henri.

— Sir Henri s-a născut în Swendway, de aceea are un puternic accent finlandez.

— O, am răspuns eu. Și vorbește destul de bine engleza?

Henri a intervenit.

— Engleză, nu, nu.

Totuși, nu părea rușinat. În schimb, a început să râdă.

— Cum ar trebui să ajungem să ne cunoaștem?

Interpretul s-a întors către Henri.

— *Miten saat tuntemaan toisensa?*

Henri a arătat spre interpret, care a răspuns:

— Cu ajutorul meu, se pare.

— Bine. În regulă. Ăăă...

Nu eram pregătită pentru asta. Era nepoliticos din partea mea să-l elimin? Și așa avea să fie destul de ciudat să interacționez între patru ochi cu fiecare dintre oamenii ăștia. Nu eram pregătită pentru o a treia persoană.

În momentul ăla, mi-am adus aminte de formularul lui Henri. De aceea scrisese greșit câteva cuvinte. Nu era sigur pe ele.

— Mulțumesc. Și mie îmi face plăcere să te cunosc, Henri!

Numele lui l-a făcut să zâmbească, iar eu am avut sentimentul că restul cuvintelor nici nu mai contează. Nu puteam să-l alung.

— Salonul Domnilor este acolo.

Henri a făcut o plecăciune când interpretul i-a mormăit instrucțiunile și au plecat împreună.

— Generale Leger! am strigat eu, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Da, Alteța Voastră.

— Spune-i tatei că o să-l pun la curent cu întrevederile peste o oră. Simt nevoia să ies la o plimbare.

Capitolul 10

Am reușit să trecem de prima zi, de prima cină și de prima seară fără alte incidente. În vreme ce camerele se plimbau în jurul sălii de mese, i-am auzit pe cameramani oftând de plictiseală. Nu m-am adresat nimănui din grup, iar băieții păreau prea agitați ca să vorbească între ei.

Îi auzeam gândurile tatei la fel de clar ca și când ar fi fost ale mele.

Este plictisitor! Nimeni nu va vrea să vadă asta! Cum o să ne ajute Alegerea să tragem de timp măcar o secundă, ca să nu mai spun de trei luni?

S-a uitat spre mine de câteva ori, implorându-mă din priviri să fac ceva, orice, pentru ca treaba asta să merite chinul. Însă eu mă războiam cu propria-mi persoană. Nu voiam să îl dezamăgesc, dar orice urmă de cordialitate din partea mea în acea seară ar fi creat un precedent negativ. Trebuiau să știe că nu aveam de gând să îi lingușesc.

Mi-am spus să nu mă îngrijorez. În dimineața următoare, totul avea să se schimbe.

A doua zi, băieții erau îmbrăcați cu cele mai bune haine, pregătiți pentru paradă. O armată de oameni se înghesuiau pe peluza din față, gata să ne pregătească să trecem dincolo de porți.

Tata era mândru de ideea asta, cea mai mare contribuție a mea de până acum în ceea ce privește Alegerea. Credeam că o să fie interesant să avem o mică paradă, ceva ce nu se mai făcuse până atunci. Eram sigură că toată lumea o să vorbească despre ea.

— Bună dimineața, Alteța Voastră! m-a salutat unul dintre băieți.

Mi-am adus aminte de Ean imediat și, după ziua precedentă, nu m-am mirat că a fost primul care mi-a vorbit.

— Bună dimineața!

Am mers mai departe fără să încetinesc pasul, deși mulți alții au făcut plecăciuni și m-au strigat pe nume. M-am oprit doar ca să primesc informații de la unul dintre paznicii care se aflau în față.

— Ocolul este scurt, Alteța Voastră. La o viteză de mai puțin de șaisprezece kilometri pe oră, ar trebui să dureze între douăzeci și treizeci de minute ca să ne întoarcem. Gărzile vor fi aliniate de-a lungul traseului pentru siguranță, dar toată lumea este extrem de încântată; ar trebui să fie un eveniment distractiv.

Calmă, mi-am împreunat mâinile în față.

— Mulțumesc, domnule! Apreciez munca depusă pentru a face acest lucru posibil.

El a strâns din buze, încercând să-şi ascundă zâmbetul mândru.

— Orice pentru Alteța Voastră.

A vrut să plece, dar eu l-am chemat înapoi. Omul şi-a umflat pieptul, atât de mulțumit să fie de ajutor din nou. M-am uitat la roiul de tineri din jur, uimită de numărul lor, încercând să iau cea mai înțeleaptă hotărâre.

Am văzut părul zburlit al lui Henri fluturând în vânt şi am zâmbit în sinea mea. Stătea pe lângă un grup de tineri, ascultând ceea ce spuneau şi dând aprobator din cap, deşi eram sigură că nu înțelege nimic din ce se întâmplă în jurul lui. Nu l-am văzut pe interpretul său şi m-am întrebat dacă Henri îl eliberase pentru ziua de azi.

Am căutat din nou cu privirea... şi am găsit un băiat care chiar ştia cum să poarte un costum. Nu că arăta ca un model ci, mai degrabă, înțelegea arta deosebită a croitoriei şi îşi pusese valetul să-i aranjeze imediat hainele alese pentru ziua aceasta. În plus, nu am putut să nu-i remarc pantofii în două nuanțe. Slavă Cerului că mi-am amintit numele lui!

— Când am să fiu acolo sus, aş vrea să-l am într-o parte pe domnul Garner, iar pe domnul Jaakoppi în cealaltă, vă rog.

— Desigur, Alteța Voastră. Am să mă ocup eu de asta.

M-am întors şi m-am uitat la carul alegoric. Luaseră cadrul unuia dintre carele alegorice de Crăciun şi-l împodobiseră cu mii de flori de vară. Era festiv şi frumos, iar parfumul florilor umplea aerul. Am respirat adânc şi mirosul curat şi dulce m-a alinat.

Dincolo de ziduri, auzeam strigătele oamenilor care se adunaseră pentru acest moment. Posibilele greșeli din seara precedentă aveau cu siguranță să fie uitate astăzi.

— În regulă, domnilor.

Vocea generalului Leger a bubuit deasupra gălăgiei.

— Vreau să vă aliniați cu toții de-a lungul aleii, iar noi vă vom ridica în siguranță.

Mama era în spate cu tata, care culesese câteva flori rătăcite, căzute din carul alegoric, și i le prinsese în păr. Ea l-a privit cu deplină adorație când el s-a îndepărtat cu aparatul de fotografiat.

Tata a înconjurat grupul, făcând poze. A făcut multe cu băieții și câteva cu fântâna și cu mine.

— Tată! am șoptit eu, un pic rușinată.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a retras, continuând să facă poze, însă nu atât de evident.

— Alteța Voastră, a spus generalul Leger și m-a atins cu mâna pe spate. Veți fi ultima care va urca. Am auzit că doriți ca Henri și Hale să stea lângă dumneavoastră, așa este?

— Da.

— Bune alegeri. Sunt politicoși. Bine, vom fi gata de plecare într-o clipă.

El s-a dus la mama și i-a transmis ceva. Ea părea îngrijorată, dar generalul Leger a făcut niște semne cu mâinile, încercând să o liniștească. De unde eram, nu prea-mi dădeam seama ce gândea tata. Fie nu avea nicio problemă, fie se prefăcea foarte bine.

Băieții au fost conduși pe scara ascunsă, iar eu m-am plimbat încolo și-ncoace cât mi-am așteptat rândul. De-a

lungul zidului, în mijlocul câtorva paznici şi musafiri, l-am observat pe interpretul lui Henri stând cu braţele încrucişate şi urmărind scena. A început să-şi roadă o unghie, iar eu am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre el.

— Nu face asta, am început eu, încercând să fiu fermă, dar politicoasă. Nu îţi doreşti să fii surprins de camere cu degetele în gură, nu-i aşa?

Şi-a coborât imediat mâna.

— Îmi cer scuze, Alteţa Voastră.

— Nu urci? am dat eu din cap spre imensul car alegoric.

El a zâmbit.

— Nu, Alteţa Voastră. Cred că Henri poate să dea din mâini şi fără ajutorul meu.

Totuşi, l-am simţit agitat.

— Va sta chiar lângă mine, l-am liniştit eu. Voi încerca să mă asigur că ştie ce se întâmplă.

Interpretul a răsuflat prelung.

— Înseamnă că voi fi mai puţin stresat. Iar el va fi atât de încântat. Vorbeşte despre dumneavoastră tot timpul.

Am râs.

— Ei bine, n-a fost decât o zi. Sunt sigură că o să-i treacă.

— Nu cred. Vă venerează... de fapt, venerează tot. Experienţa în sine este importantă pentru el. Părinţii lui au muncit din greu să-şi facă un nume, iar faptul că se află într-un loc în care puteţi să-i acordaţi atenţie, fie măcar şi pentru o secundă... Este atât de fericit.

M-am uitat spre Henri, care îşi îndrepta cravata în timp ce aştepta în faţa carului alegoric.

— Asta ţi-a spus?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Ştie cât este de norocos şi vede atât de multe lucruri bune la dumneavoastră. Vorbeşte încontinuu.

Eu am zâmbit trist. Ar fi fost frumos dacă ar fi putut să-mi spună şi mie măcar atâta lucru.

— Şi tu te-ai născut în Swendway?

El a clătinat din cap.

— Fac parte din prima generaţie care s-a născut în Illéa. Însă părinţii mei încearcă să păstreze vechiile tradiţii şi obiceiuri, aşa că locuim în Kent, într-o comunitate restrânsă de oameni originari din Swendway.

— Ca Henri?

— Da. Sunt din ce în ce mai răspândiţi. Atunci când Henri a fost Ales, familia lui a publicat un anunţ pentru un interpret de încredere, iar eu le-am trimis CV-ul meu, am luat avionul către Sota şi acum am o nouă slujbă.

— Aşadar, îl cunoşti pe Henri de...?

— O săptămână. Dar deja ne-am petrecut atât de mult timp împreună şi ne înţelegem aşa de bine, încât simt că ne cunoaştem de ani de zile.

Vorbea cu afecţiune; într-un fel, ca despre un frate.

— Sunt atât de nepoliticoasă... nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

El a făcut o plecăciune.

— Eu sunt Erik.

— Erik?

— Da.

— Aha. Mă aşteptam la un nume mai neobişnuit.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, asta e cea mai fidelă traducere.

— Alteța Voastră? a strigat generalul Leger, și ăsta a fost semnalul meu.

— Voi avea grijă de el, i-am promis și m-am grăbit spre carul alegoric.

Scara a fost o provocare. A trebuit să urc cu tocurile mele înalte și ținându-mi rochia cu o mână, ceea ce însemna că trebuia să-mi iau mâna de pe o treaptă înainte să o apuc pe următoarea, și am fost deosebit de mândră de mine pentru că am reușit de una singură.

Mi-am dat părul pe spate și m-am dus să-mi ocup locul. Henri s-a întors imediat spre mine.

— Bună, Alteța Voastră!

Buclele blonde îi fluturau în vânt, iar el zâmbea larg.

Eu l-am atins pe umăr.

— Bună dimineața, Henri! Spune-mi Eadlyn.

El s-a încruntat, ușor confuz.

— Să zic Eadlyn?

— Da.

Henri a fost de acord, iar eu m-am felicitat pentru că îl alesesem să stea lângă mine. În câteva secunde, mă făcuse să zâmbesc. M-am aplecat în spatele lui Henri și m-am uitat printre ceilalți ca să-l văd pe Erik jos și i-am făcut și lui semn că totul este în regulă. El a zâmbit și și-a dus mâna în dreptul inimii, ca și când ar fi fost ușurat.

M-am întors cu fața la Hale.

— Cum te simți astăzi?

— Bine, a spus el într-o doară. Ascultă, vreau să-mi cer din nou iertare pentru ieri. Nu am vrut să...

Eu am fluturat din mână, oprindu-l.

— Nu, nu. După cum poți să-ți imaginezi, și eu sunt un pic stresată.

— Da. N-aș vrea să fiu în locul tău.

— Eu *mi-aș dori* să fiu în locul tău! am exclamat și m-am uitat în jos. Îmi plac pantofii!

— Mulțumesc. Se asortează cu cravata? Îmi place să experimentez, dar încep să am îndoieli.

— Da. Te descurci bine.

Hale radia, încântat să lase în urmă prima impresie și să se îndrepte spre a doua, mai bună.

— Deci, tu ești cel care mi-a spus că o să se dovedească demn de mine în fiecare zi, nu?

— Într-adevăr.

Părea mulțumit că-mi aduceam aminte.

— Și cum ai să faci asta azi?

El s-a gândit.

— Dacă ai să simți că-ți pierzi echilibrul, am să-ți ofer mâna mea. Și promit că nu am să te las să cazi.

— Îmi place ideea ta. Dacă tu crezi că nu te descurci, încearcă s-o faci încălțat cu pantofi cu toc.

— Deschidem porțile! a strigat cineva. Țineți-vă bine!

Mi-am luat rămas-bun de la ai mei făcându-le cu mâna și apoi am apucat bara care înconjura partea superioară a carului alegoric. Dacă ar fi căzut cineva, nu ar fi făcut-o prea de sus, dar noi cinci, din față, puteam fi striviți de car în cazul în care ne-am fi prăbușit. Hale și Henri erau liniștiți, așa cum sperasem, însă mulți dintre băieți băteau din palme sau se încurajau singuri, strigând. De exemplu,

Burke urla încontinuu „Ne descurcăm noi!", deşi nu trebuia decât să stea în picioare şi să facă semne cu mâna.

În momentul în care s-au deschis porţile, aplauzele au izbucnit. Când am trecut de colţ, am văzut cum primul grup de cameramani filmează fiecare secundă. Unii oameni ţineau pancarte prin care îşi susţineau Alesul preferat sau fluturau steagul illéan.

— Henri, uite! am spus şi m-am aplecat spre el, arătându-i o pancartă cu numele lui.

A avut nevoie de o clipă ca să înţeleagă. Apoi, când în cele din urmă şi-a văzut numele, a icnit.

— Hei!

Era atât de emoţionat, încât mi-a luat mâna de pe umărul său şi mi-a sărutat-o. Gestul mi s-ar fi părut neplăcut dacă l-ar fi făcut altcineva, dar, din partea lui, părea atât de inocent, încât nu m-a deranjat deloc.

— Te iubim, prinţesă Eadlyn! a strigat cineva, iar eu am făcut cu mâna în direcţia vocii.

— Trăiască regele!

— Fii binecuvântată, prinţesă!

Le-am murmurat mulţumirile mele pentru sprijinul acordat şi m-am simţit încurajată. Nu se întâmpla în fiecare zi să-mi văd oamenii faţă în faţă, să le aud vocile şi să simt că au nevoie de noi. Ştiam că mă iubesc, desigur. Aveam să devin regina lor. Dar, de obicei, când părăseam palatul, mama sau tata erau în centrul atenţiei. Mi se părea uimitor că, într-un sfârşit, mă bucuram de atât de multă afecţiune. Probabil că puteam fi la fel de iubită ca tatăl meu.

Parada a continuat, cu oamenii care ne strigau pe nume și aruncau flori. Se dovedea că era spectacolul la care sperasem. N-aș fi putut să-mi doresc ceva mai bun, până când am ajuns la ultima parte a traseului.

Am fost lovită de ceva care, în mod sigur, nu era o floare. M-am uitat și-am văzut cum un ou spart mi se prelingea pe rochie și pe picioarele goale. Apoi am fost lovită de o jumătate de roșie și de încă un obiect pe care nu l-am identificat.

M-am lăsat în jos și m-am acoperit cu brațele.

— Avem nevoie de locuri de muncă! a țipat cineva.

— Castele încă există!

Am aruncat o privire și am văzut un grup de oameni care protestau și aruncau cu mâncare stricată în carul alegoric. Unii țineau pancarte cu mesaje furioase, pe care probabil că le ascunseseră de paznici până atunci, iar alții îmi adresau cuvinte oribile, ocărându-mă așa cum nu-mi imaginasem că nici cei mai răi oameni o fac.

Hale s-a aplecat și a venit în fața mea, cuprinzându-mi umerii cu un braț.

— Nu-ți face griji, te apăr eu.

— Nu înțeleg, am mormăit.

Henri s-a lăsat pe un genunchi, încercând să lovească toate lucrurile care veneau în direcția noastră, iar Hale m-a păzit fără să ezite, cu toate că-l auzeam mormăind și încordându-se de fiecare dată când era lovit de un obiect greu.

Am recunoscut vocea generalului Leger, care le striga Aleșilor să nu mai stea în picioare. De îndată ce toți s-au

aplecat și au fost în siguranță, carul a mers mai repede, mișcându-se probabil cu o viteză mai mare decât cea pentru care fusese construit. Oamenii într-adevăr interesați de paradă ne-au huiduit când am trecut în grabă pe lângă ei, răpindu-le șansa de a arunca o privire asupra întregului alai.

Am auzit cum carul a ajuns pe pietrișul de pe aleea palatului și, în momentul în care ne-am oprit, m-am retras de lângă Hale și am sărit în picioare. M-am grăbit spre scară și am coborât.

— Eadlyn! a strigat mama.

— Sunt bine.

Tata era șocat.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

— Să mă ia naiba dacă știu.

Am plecat furioasă și umilită. Și, ca și când toată întâmplarea n-ar fi fost îndeajuns de jenantă, privirile triste ale celor din jurul meu au înrăutățit-o și mai mult.

Pe fețele lor se citeau cuvintele „biata de ea". Și uram mila pe care mi-o arătau, mai mult decât pe oamenii cărora situația li se părea acceptabilă.

Cu capul plecat, m-am grăbit prin palat, sperând că nu o să mă oprească nimeni. Desigur, nu a fost ziua mea norocoasă, pentru că atunci când am ajuns la al doilea etaj, am văzut-o pe Josie.

— Pfui! Ce ai pățit?

Nu i-am răspuns și am grăbit pasul. De ce? Ce făcusem ca să merit asta?

Neena făcea curat când am intrat în camera mea.

— Domnișoară?

— Ajută-mă, am scâncit înainte să izbucnesc în lacrimi.

Ea s-a apropiat și m-a îmbrățișat, murdărindu-și uniforma curată.

— Liniștiți-vă. O să vă ajut să vă curățați. Dezbrăcați-vă, iar eu am să pregătesc baia.

— De ce mi-ar face asta?

— Cine a făcut-o?

— Poporul meu! am răspuns eu cu durere. Supușii mei. De ce ar face-o?

Neena a înghițit în sec, dezamăgită de dragul meu.

— Nu știu.

Mi-am șters fața și machiajul și m-am murdărit de ceva verde pe mână. Am început din nou să plâng.

— Mă duc să pregătesc baia.

Ea s-a îndepărtat grăbită, iar eu am rămas pe loc, neajutorată.

Știam că apa avea să curețe mizeria și să îndepărteze mirosul, dar, oricât m-aș fi spălat, amintirea urma să mă însoțească pentru totdeauna. După câteva ore, stăteam ghemuită pe un scaun în salonașul tatălui meu, îmbrăcată cu cel mai confortabil pulover al meu. În ciuda căldurii, acum hainele erau singura mea armură, iar straturile lor mă făceau să mă simt în siguranță. Părinții mei beau ceva mai puternic decât vinul – o ocazie rară –, deși asta nu părea să-i liniștească.

Ahren a bătut la ușă, dar a intrat înainte să-i deschidă cineva. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am traversat camera în fugă și l-am îmbrățișat.

— Îmi pare rău, Eady, a spus el și m-a sărutat pe păr.

— Mulțumesc.

— Mă bucur că ai putut să vii, Ahren.

Tata se uita la niște fotografii de la paradă, pe care i le dăduseră fotografii, așezându-le peste câteva dintre ziarele de astăzi.

— Bineînțeles.

El mi-a cuprins umărul cu un braț și m-a condus la locul meu, rămânând în picioare lângă tata cât m-am ghemuit la loc.

— Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta, a spus mama, bând ultimele picături din pahar.

Vedeam că se gândește dacă să mai bea sau nu încă unul. A hotărât să nu o facă.

— Nici mie, am mormăit eu, încă suferind din cauza valului de mânie pe care oamenii aceia o simțeau pentru mine. Ce-am făcut?

— Nimic, m-a asigurat mama și a venit să se așeze lângă mine. Sunt supărați pe monarhie, nu pe tine. Astăzi ție ți-au văzut chipul și de aceea au atacat. Oricare dintre noi putea să fie în locul tău.

— Eram atât de sigur că o Alegere le va ridica moralul. Credeam că se vor bucura de asta, a spus tata, în vreme ce se holba la fotografii, încă șocat.

Pentru o vreme, am rămas tăcuți. Se înșelase atât de tare.

— Ei bine, a început Ahren. Poate că s-ar fi bucurat, dacă nu ar fi fost Eadlyn.

Toți ne-am uitat mirați la el.

– Poftim? Aproape că am început din nou să plâng, rănită de cuvintele lui crude. Mama tocmai a spus că tu sau ea sau oricine ar fi putut să fie în locul meu. Deci, de ce dai vina pe mine?

El şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat prin cameră.

— Bine. Să vorbim despre asta. Dacă Eadlyn ar fi fost o fată obişnuită, una care nu a fost crescută să deţină controlul tot timpul, probabil că lucrurile ar fi stat altfel. Dar alege oricare dintre ziarele alea, a spus el, arătând spre teanc, şi tata a ales unul. În general, a continuat Ahren, pare distantă şi toate fotografiile de la cina din seara trecută sunt stânjenitoare. În unele, parcă te încrunţi.

— Dacă ai fi în locul meu, ai şti cât de greu este.

Ahren şi-a dat ochii peste cap. Mai mult decât oricine altcineva, ştia că nu aveam de gând să-mi aleg un partener în următoarele câteva luni.

Mama a plecat de lângă mine şi s-a uitat peste umărul tatei.

— Are dreptate, a spus. Singură, pari retrasă, iar între tine şi cei Aleşi nu există chimie, afecţiune.

— Ascultă, nu mă dau în spectacol pentru nimeni. Refuz să mă prostesc în faţa unor băieţi doar ca să distrez poporul.

Hotărâtă, mi-am încrucişat braţele.

După doar două zile, Alegerea era deja un dezastru. Ştiam că nu o să funcţioneze, iar acum eram prinsă în situaţia asta umilitoare. Ar fi îndrăznit să-mi ceară să mă fac şi mai mult de ruşine de dragul unui lucru care, în mod clar, nu avea să fie de ajutor?

Toți au tăcut și, pentru un moment, am crezut prosteşte că eu câştigasem.

— Eadlyn.

M-am uitat la tata, încercând să nu mă las mişcată de rugămintea din privirea lui.

— Mi-ai promis trei luni. Ne străduim din răsputeri să găsim un răspuns, dar nu putem să rezolvăm lucrurile dacă ne ocupăm de probleme noi. Vreau să încerci.

În acel moment, am văzut ceva ce nu observasem până atunci: vârsta lui. Tata nu era nici pe departe bătrân, dar, la viața lui, făcuse mai multe decât ar fi sperat să facă majoritatea oamenilor de două ori mai în vârstă decât el. Se sacrifica tot timpul – pentru mama, pentru noi, pentru poporul său – și era epuizat.

Am înghițit în sec, știind că trebuia să găsesc o cale să pară că-mi pasă de Alegere, chiar dacă doar de dragul lui.

— Presupun că știi cum să iei legătura cu presa?

Tata a încuviințat din cap.

— Da. Avem fotografi și jurnaliști de încredere care ne stau la dispoziție.

— Adu câteva camere mâine-dimineață în Salonul Domnilor. Mă ocup eu de asta.

Capitolul 11

În dimineața următoare, am sărit peste micul dejun cu familia mea ca să pot să mă adun. Nu voiam să vadă nimeni cât de mult mă zdruncinase ziua precedentă și mă simțeam de parcă aș fi construit, încet, un zid în jurul meu.

Neena fredona în timp ce-mi făcea curat în cameră, și ăsta era unul dintre cele mai bune lucruri. Nu numai că era blândă cu mine după ziua de ieri, dar nici nu mă întrebase nimic și nici nu mai deschisese subiectul. Nu trebuia să îmi fac griji în privința asta, și de asta nu putea să părăsească palatul într-o bună zi. Și cu mine cum rămânea?

— Neena, cred că am să port pantaloni astăzi! am strigat eu.

Ea s-a oprit din fredonat.

— Tot negri?

— Cel puțin pentru moment.

Am zâmbit amândouă când mi-a dat pantalonii negri mulați, pe care i-am asortat cu niște pantofi cu tocuri care aveau să mă ucidă până la prânz. M-am îmbrăcat cu o cămașă lejeră și o vestă și am găsit o diademă cu pietre prețioase care se asortau cu cămașa.

Eram pregătită.

Am hotărât că voi face exact ceea ce făcuse și tatăl meu cu Alegerea lui. În prima zi, trimisese acasă cel puțin șase fete. Eu plănuiam să elimin aproape de două ori mai mulți băieți. Cu siguranță, eliminarea tuturor candidaților nepotriviți avea să arate cu câtă seriozitate tratam Alegerea și cât de important era rezultatul pentru mine.

Îmi doream să fi existat o modalitate de a face asta fără camere, dar erau un rău necesar. În mintea mea, aveam o listă pregătită și știam vag ce vreau să spun; dar, dacă aș fi făcut o greșeală de față cu reporterii, ar fi fost la fel de rău ca în ziua precedentă... ceea ce însemna că trebuia să fiu perfectă.

Pentru că Salonul Doamnelor era considerat proprietatea reginei, toți bărbații trebuiau să ceară permisiunea înainte de a intra. Salonul Domnilor fusese înființat în interesul meu, așadar nu era nevoie de formalități, iar eu am reușit să-mi fac o intrare destul de spectaculoasă, deschizând ușile duble și lăsând rafala de vânt să-mi sufle părul pe spate.

Toți Aleșii s-au grăbit să se întoarcă spre mine, unii sărind în picioare sau îndepărtându-se de reporterii care însoțeau camerele.

Am trecut pe lângă Paisley Fisher şi am observat că a înghiţit zgomotos când m-am oprit. Zâmbind, mi-am aşezat o mână pe umărul lui.

— Poţi să pleci.

El s-a uitat la oamenii de lângă el.

— Să plec?

— Da, să pleci. Adică îţi mulţumesc pentru participare, dar prezenţa ta la palat nu mai este necesară.

Când a ezitat, m-am aplecat şi i-am şoptit:

— Cu cât rămâi mai mult, cu atât mai jenantă devine situaţia. Ar trebui să pleci.

Apoi m-am retras şi i-am observat mânia din privire când a părăsit încet încăperea.

Nu înţelegeam de ce este atât de supărat. Nu era ca şi când l-aş fi lovit sau aş fi ţipat. În sinea mea, m-am lăudat pentru că scăpasem de cineva atât de copilăros şi am încercat să-mi aduc aminte lista. Cine era următorul? O... ăsta o merita cu vârf şi îndesat.

— Blakely, nu-i aşa?

— D... A scos un cârâit şi a început din nou. Da, Alteţa Voastră.

— Când ne-am cunoscut, te-ai holbat încontinuu la sânii mei.

S-a albit la faţă, ca şi când chiar ar fi crezut că fusese atât de subtil, încât nu observase nimeni.

— Când pleci, să ai grijă să-mi admiri şi fundul la fel de mult.

Am avut grijă să îi vorbesc suficient de tare încât băieţii şi camerele să audă. Speram că umilirea lui îi va împiedica

pe ceilalți să creadă că pot să se poarte la fel. El a lăsat capul în jos și a ieșit din cameră.

M-am oprit în fața lui Jamal.

— Poți să pleci.

Lângă el, Connor începea din nou să transpire.

— Poți să i te alături.

Confuzi, s-au uitat unul la celălalt și au plecat împreună, scuturând din cap.

Kile era următorul. Spre deosebire de majoritatea celorlalți, nu și-a ferit privirea. Dimpotrivă, s-a uitat în ochii mei, iar eu l-am văzut implorându-mă să-i pun capăt nefericirii și să-l scot de aici.

Aș fi făcut-o, dacă nu m-aș fi gândit că mama lui m-ar fi omorât – de vreme ce, cu siguranță, ar fi trebuit să-l fac să plece de la palat – și dacă, în ziua precedentă, nu i-aș fi văzut numele pe cele mai multe dintre pancarte. Desigur, Kile era alesul local, deci poate că mulțimea era părtinitoare. Totuși, nu puteam să scap de el. Nu încă.

Lângă el, Hale a înghițit în sec. Mi-am adus aminte cum mă protejase în timpul paradei, știind că încasase lovituri care-mi erau destinate, iar unele păruseră destul de dureroase.

M-am apropiat și i-am vorbit cu blândețe:

— Mulțumesc pentru ziua de ieri. Ai fost foarte curajos.

— N-a fost mare lucru, m-a asigurat el. Deși costumul nu a putut fi salvat.

A spus-o în glumă, încercând să facă totul să pară mai puțin grav decât era.

— Păcat!

Mi-am plecat privirea și am continuat să merg. Nu credeam că discuția noastră fusese înregistrată de camere, dar știam că ne văzuseră zâmbetele. M-am întrebat care aveau să fie comentariile.

— Issir, i-am spus unui tânăr deșirat, cu părul lins. Nu. Mulțumesc.

El nici măcar nu s-a opus. S-a înroșit și a fugit cât de repede a putut.

Am auzit mormăieli și m-am întrebat cine îndrăznea să vorbească acum. Când am întors capul, am văzut cum interpretul lui Henri îi relata acestuia scena la ureche, pe cât de repede și de încet posibil. Se vedea că Henri este stresat, dar, după ce a terminat de ascultat, și-a ridicat privirea spre mine și a zâmbit. Rânjea ca un bleg, iar părul i se cârlionțase într-un asemenea fel, încât părea că, deși stătea pe loc, juca un joc.

Uf. Intenționasem să-i curm suferința și să-l trimit acasă, dar părea mult prea încântat să fie aici. Oricum, unii dintre ei trebuiau să rămână, iar Henri era inofensiv.

Mi-am fluturat pur și simplu mâna când am trecut pe lângă Nolan și l-am anunțat pe Jamie că dorința lui de a fi plătit era cea mai jignitoare metodă de a se prezenta.

Am continuat să mă plimb prin cameră, ca să mă asigur că scăpasem de toți cei care îmi doream să plece. Reacțiile băieților cruțați variau de la interesante la bizare. Holden tot înghițea în sec, așteptând să fie dat afară, în vreme ce Jack zâmbea ciudat, aproape ca și când totul i s-ar fi părut distractiv sau interesant. În cele din urmă am

ajuns la Ean, care nu s-a uitat în altă parte, ci a ales să-mi facă semn cu ochiul.

Am observat că stătea singur, însoţit doar de-un jurnal legat în piele şi de un stilou. Nu părea că se află aici ca să îşi facă prieteni.

— Un semn cu ochiul e un pic cam îndrăzneţ, nu crezi? l-am întrebat încet.

— Ce prinţesă şi-ar dori lângă ea un bărbat care nu e îndrăzneţ?

Amuzată, am ridicat o sprânceană.

— Nu te îngrijorează deloc faptul că eşti prea încrezător, nu?

— Nu. Aşa sunt eu. Şi nu intenţionez să îţi ascund nimic.

Prezenţa lui avea ceva aproape înfricoşător, dar îmi plăcea că are curajul să fie sincer. Am observat camera care se apropia de el, încercând să-mi surprindă expresia, iar eu am clătinat din cap spre el, suprimându-mi un zâmbet superior. Am trecut mai departe, adăugându-i pe Arizona, Brady, Pauly şi MacKendrick în rândurile celor respinşi. Dacă numărasem corect, scăpasem de unsprezece.

După ce toţi cei eliminaţi au plecat, m-am îndreptat spre uşă şi m-am întors cu faţa la candidaţii rămaşi.

— Dacă mai sunteţi aici, înseamnă că, de la prima noastră întâlnire şi până acum, m-aţi impresionat cu ceva sau că măcar aţi avut bunul-simţ să nu mă jigniţi.

Unii au zâmbit, gândindu-se probabil la Blakely, în vreme ce alţii au rămas uimiţi.

— Vreau să vă încurajez pe toți să fiți precauți, deoarece Alegerea este ceva foarte serios pentru mine. Domnilor, asta nu este un joc. Asta este viața mea.

Am închis ușile și, în urma mea, am auzit cum toți își reveneau din șoc. Unii au râs sau au oftat, pe când cineva a repetat pur și simplu „O, Doamne, o, Doamne" de nenumărate ori. Vocile reporterilor se ridicau deasupra tuturor, încurajându-i să-și exprime sentimentele față de prima eliminare. Expirând prelung, m-am îndepărtat încrezătoare. Făcusem un pas decisiv, iar tata putea să se liniștească acum, știind că Alegerea se desfășoară corespunzător și că nu aveam să-l dezamăgesc.

Pentru a compensa prima seară anostă și lipsa totală de interacțiune de după parada din ziua precedentă, în acea seară băieții au fost invitați la un ceai înainte de cină pentru a cunoaște familia și, desigur, pentru a vorbi cu mine, iubita lor viitoare mireasă. Mama și tata erau prezenți, alături de Ahren, Kaden și Osten. Josie a venit cu soții Woodwork – care se străduiau din răsputeri să nu zăbovească pe lângă fiul lor –, iar doamna Lucy se tot învârtea prin cameră fără să stea de vorbă cu cineva, ci doar arătând minunat. Niciodată nu păruse că-i plac mulțimile.

Pentru cină, mă schimbasem într-o rochie lungă și mă încălțasem cu o pereche de pantofi cu toc, care-mi distrugeau degetele. Încă mă bucuram de frenezia de după eliminare, atât de mulțumită că făcusem ceva ca să-l ajut pe tata. Totuși, intensitatea sentimentului s-a diminuat

rapid când Ahren a venit spre mine, cu o privire furioasă și amenințătoare.

— Ce naiba le-ai făcut? a întrebat el acuzator.

— Nimic, am afirmat eu categoric. Am organizat o eliminare. Am vrut să le arăt tuturor că Alegerea este importantă pentru mine. Așa cum a făcut tata.

Ahren și-a lipit palma de frunte.

— Ai stat cu nasul îngropat în rapoarte toată ziua?

— Bineînțeles, i-am răspuns. Poate că nu ai observat, dar cam asta e sarcina mea.

Ahren s-a aplecat spre mine.

— Clipurile de la știri te-au prezentat ca pe o văduvă neagră. Aveai o mutră încrezută când i-ai alungat. Și ai scăpat de o treime din ei, Eadlyn. Asta nu-i face pe candidați să pară importanți. Îi face să pară dispensabili.

Am simțit cum mă albesc la față când Ahren a continuat să-mi vorbească în șoaptă.

— Doi dintre ei au întrebat cu cea mai mare precauție și discreție dacă nu cumva preferi femeile.

Sunetul pe care l-am scos nu prea a semănat a râs.

— Desigur, pentru că singura cale de a le arăta bărbaților că îmi plac e să mă plec la picioarele lor?

— Eadlyn, nu este momentul să te opui. Trebuie să fii binevoitoare.

— Mă scuzați, Alteța Voastră?

Ahren și cu mine ne-am întors când ne-am auzit titlul, și m-am trezit nas în nas cu o reporteră, al cărei chip și zâmbet erau aproape maniacale.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar mă întrebam dacă aș putea să-i iau un scurt interviu prințesei, înainte de a trebui să părăsesc palatul.

Reportera și-a arătat din nou dinții, iar eu n-am putut să nu simt că urma să fiu mâncată de vie fie la propriu, fie la figurat.

— I-ar face plăcere, a spus Ahren și m-a sărutat pe frunte înainte să dispară.

Pulsul mi-a crescut. Nu mă pregătisem pentru asta. Dar, dintre toate lucrurile care ar fi putut să se întâmple acum, refuzam să las publicul să mă vadă transpirând.

— Alteța Voastră, astăzi ați eliminat unsprezece pretendenți. Nu credeți că această eliminare a fost un pic drastică?

Mi-am îndreptat umerii și i-am zâmbit dulce.

— Înțeleg de ce unii ar putea să o socotească așa, i-am răspuns cu bunăvoință, dar este o decizie foarte importantă. Nu cred că ar fi înțelept să-mi petrec timpul cu tineri care nu mă impresionează sau care sunt nepoliticoși. Sper că voi ajunge să-i cunosc mult mai bine pe acești domni, acum că sunt într-un număr mai mic.

Am scanat cuvintele în mintea mea. Nu spusesem nimic umilitor sau incriminator.

— Da, dar de ce ați fost atât de dură? Câtorva le-ați spus pur și simplu „nu" sau ați fluturat din mână.

Am încercat să nu mă arăt îngrijorată. La momentul respectiv, lucrurile acelea mi se păruseră destul de amuzante.

— Când tatăl meu este aspru, nimeni nu îl condamnă. Nu cred că este corect să fiu percepută ca fiind crudă când

mă port la fel. Iau o hotărâre extrem de importantă şi încerc să fiu înţeleaptă în privinţa asta.

Chiar dacă am vrut să ţip cuvintele, le-am rostit pe tonul pe care fusesem instruită să îl folosesc la interviuri şi chiar am reuşit să şi zâmbesc în timpul ăsta.

— Însă unul dintre ei a plâns după ce aţi ieşit din cameră, m-a informat ea.

— Poftim? am întrebat eu, îngrijorată că mă albeam din ce în ce mai mult la faţă cu fiecare secundă.

— Unul dintre cei Aleşi a plâns când eliminarea s-a încheiat. Consideraţi că este o reacţie normală sau că aţi provocat-o cumva pentru că aţi fost severă cu ei?

Am înghiţit şi-am încercat să-mi găsesc cuvintele.

— Am trei fraţi. Toţi plâng şi pot să vă asigur că rareori le înţeleg motivele.

Ea a chicotit.

— Aşadar, nu credeţi că aţi fost prea dură cu ei?

Ştiam ce face – repeta întruna întrebarea ca să-mi ies din pepeni. Era foarte aproape de a mă provoca.

— Nu pot să-mi imaginez cum este să te afli de cealaltă parte a procesului Alegerii şi să fii eliminat atât de devreme. Dar, în afară de tatăl meu, nimeni de aici nu ştie nici cum este să fii în locul meu. Voi face tot posibilul să-mi găsesc un soţ vrednic. Iar dacă bărbatul acela nu poate să facă faţă câtorva vorbe aspre, atunci cu siguranţă nu va putea să fie prinţ. Credeţi-mă pe cuvânt!

M-am întins şi i-am atins braţul, ca şi când ar fi fost o bârfă sau o glumă. Era o tehnică de dezarmare.

— Că tot a venit vorba de pretendenţi, sper că mă veţi scuza. Trebuie să mă duc să-mi petrec ceva timp cu ei.

Ea a vrut să-mi adreseze o altă întrebare, dar eu m-am întors şi m-am îndepărtat, cu capul sus. Nu ştiam ce să fac. Nu puteam să mă duc să-mi iau ceva de băut, nu puteam să rostesc toate injuriile pe care le ştiu şi nu puteam să alerg în braţele părinţilor mei. Trebuia să par mulţumită, aşa că m-am plimbat prin cameră zâmbind şi fluturând din gene către băieţi când am trecut pe lângă ei.

Am observat că numai gesturile astea simple îi făceau să rânjească sau să-şi schimbe poziţia. În loc să se retragă, s-au domolit, iar eu am văzut că scurtele momente de blândeţe le ştergeau deja amintirile de dimineaţă, din Salonul Domnilor. Mi-am dorit din tot sufletul ca şi publicul să treacă peste asta la fel de uşor ca băieţii.

M-am gândit că, în cele din urmă, unul dintre ei va fi destul de curajos să-mi vorbească. Şi s-a dovedit că acela a fost Hale.

— Deci, suntem la un ceai, a spus el, venind lângă mine. Ce fel de ceai îi place cel mai mult prinţesei?

A sorbit din ceaşca lui şi a zâmbit timid.

Hale era o persoană caldă fără să depună vreun efort, ca doamna Marlee, şi îmi era uşor să-i vorbesc. Acum, eram mai recunoscătoare decât ar fi ghicit vreodată pentru că mă abordase el primul. Era a doua oară când mă salva.

— Depinde de starea pe care o am. Sau de anotimp. De exemplu, nu pot să mă bucur de ceaiul alb iarna. Dar ceaiul negru este foarte bun.

— Sunt de acord.

Hale a rămas pe loc, dând aprobator din cap.

— Am auzit că, după ce am plecat astăzi, cineva a plâns. Este adevărat?

Hale a făcut ochii mari și a fluierat ușor.

— Da, Leeland. Am crezut că s-a lovit sau așa ceva. Ne-a luat aproape o oră să-l liniștim.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu! Ai intrat, te-ai plimbat prin cameră și ai eliminat oameni la întâmplare. Presupun că e timid și că l-ai șocat de-a binelea.

L-am zărit pe Leeland stând singur într-un colț. Dacă într-adevăr mi-aș fi căutat un soț, ar fi plecat deja. Mă surprindea un pic faptul că nu ceruse să plece.

— Cred că am fost mai dură decât am vrut.

Hale a scos un hohot de râs.

— Nu trebuie să fii dură deloc. Toți știm cine ești și ce poți să faci. Noi respectăm asta.

— Spune-i asta tipului care a întrebat când o să fie plătit, am mormăit eu.

El a rămas fără replică, iar mie mi-a părut rău pentru că discuția încetase din cauza mea.

— Deci, ce-o să fie astăzi? am întrebat eu, încercând să-mi recâștig calmul.

— Poftim?

— Cum îmi dovedești astăzi că ești demn de mine?

El a zâmbit.

— Astăzi îți promit că nu am să-ți aduc niciodată ceai alb iarna.

A plecat pur și simplu, fără să-și ia „la revedere" sau să facă o plecăciune, părând optimist.

Privind peste umărul lui, Baden m-a atras atenția. Prima mea impresie despre el nu avea nimic de-a face cu discuția noastră inițială. Îl vedeam doar ca fiind băiatul pe care mătușa May îl credea promițător.

Mi-am dat seama că se gândește dacă să vină sau nu spre mine. M-am uitat în jos și l-am urmărit pe sub gene. Mă simțeam ridicol încercând să joc rolul ăsta, dar funcționa, iar el a traversat încăperea. Mi-am amintit de reporteră, gândindu-mă cât de amuzant era că învățasem o mulțime de tehnici de dezarmare pentru interviuri sau negocieri, dar că, atunci când era vorba despre băieți, trebuia să mă descurc singură.

Baden părea dornic să-mi vorbească, însă amândoi am fost surprinși când un alt băiat, care venea dintr-o altă direcție, a ajuns lângă noi în același moment.

— Gunner, l-a salutat Baden. Cum te distrezi la petrecere?

— Excelent. Tocmai veneam să-i mulțumesc Alteței Sale pentru că a organizat-o. Mi-a făcut plăcere să îți cunosc frații mai mici.

— Vai, Doamne! Ce au făcut?

Baden a râs, iar Gunner a încercat să nu zâmbească.

— Osten este groaznic... de plin de energie.

Am oftat.

— Părinții mei sunt de vină. Se pare că, atunci când ajungi la al patrulea copil, dorința de a-i insufla anumite valori dispare.

— Totuși, îmi place de el. Sper că am să-l mai văd.

— E greu de spus. Osten este cel mai greu de supravegheat. Nici măcar dădaca lui – pe care o *disprețuiește*, apropo – nu poate să țină pasul cu el. Fratele meu fie provoacă haos, fie se ascunde.

Baden a intervenit. M-am întrebat dacă încearcă să flirteze sau doar să pară curajos.

— Aceste două stări sunt atât de diferite! Toți din familia ta sunt așa?

Știam ce întreba: eram genul de fată care vrea să găsească alinare sau să provoace agitație?

— Indubitabil.

Baden a încuviințat din cap.

— E bine de știut. Am să-mi cumpăr un scut și un binoclu.

Și, la naiba, am chicotit. N-am vrut, dar am făcut-o. Am încercat să nu fiu supărată pentru că-mi lăsasem garda jos. Speram doar să iasă niște fotografii bune. Am făcut o reverență și am mers mai departe.

În cealaltă parte a camerei, l-am văzut pe Henri, urmat îndeaproape de Erik. În momentul în care privirile ni s-au întâlnit, s-a îndreptat imediat spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Bună! *Hyvää iltaa!*

M-a sărutat pe obraz, gest care, din nou, m-ar fi șocat din partea oricui altcuiva.

— Spune „Bună seara!"

— O, ăăă... *heevat eelah?* am mormăit, încercând să-i repet cuvintele.

El a chicotit când i-am masacrat limba.

— Bine, bine!

Întotdeauna era aşa de vesel?

M-am întors spre Erik.

— Serios, cât de rău am pronunţat?

Tonul lui era blând, dar nu avea de gând să mă mintă.

— Îmi pare rău să o spun, dar nici măcar nu pot să ghicesc ce aţi spus.

Eu am zâmbit sincer. Cei doi erau atât de la locul lor şi asta spunea ceva, având în vedere cât de singur se simţea probabil Henri.

Înainte să pot să continui conversaţia, Josie a apărut lângă mine.

— Grozavă petrecere, Eadlyn! Tu eşti Henri, nu? Ţi-am văzut poza, a spus ea grăbită şi i-a întins mâna ca să-l salute.

Deşi probabil confuz, a dat mâna cu ea.

— Eu sunt Josie. Eadlyn şi cu mine suntem practic surori, a izbucnit ea.

— Numai că între noi nu există nicio relaţie de rudenie, am adăugat eu.

Erik a încercat să-i traducă asta lui Henri, repede şi în şoaptă, fapt care a nedumerit-o pe Josie.

— Tu cine eşti? a întrebat ea. Nu-mi aduc aminte să-ţi fi văzut fotografia.

— Sunt interpretul domnului Henri. El vorbeşte doar finlandeză.

Josie a părut incredibil de dezamăgită. Atunci mi-am dat seama că probabil venise lângă noi pentru că fusese

atrasă de Henri. Cu siguranță părea mult mai tânăr decât majoritatea celorlalți și avea un aer vesel despre care Josie crezuse poate că i se potrivește mai bine decât mie.

— Păi, și..., a început ea, cum trăiește?

Erik a vorbit fără să discute cu Henri.

— Dacă practic ești sora Alteței Sale, atunci sunt sigur că ai avut parte de o educație excelentă la palat. Așadar, desigur, știi că relațiile dintre Illéa și Swendway, care sunt puternice și vechi, i-au atras pe mulți locuitori din Swendway să se stabilească aici și să întemeieze mici comunități, și invers. Nu este deloc dificil.

Am strâns din buze și-am încercat să nu rânjesc la felul direct în care o pusese pe Josie la locul ei.

Josie a dat aprobator din cap.

— Oh, bineînțeles. Ăăă... Nu a mai insistat. Scuzați-mă.

— Îmi pare rău, am șoptit eu după ce s-a îndepărtat. Nu are nimic de-a face cu voi doi. Este groaznică, pur și simplu.

— Nu m-am supărat, a răspuns Erik sincer.

Pentru câteva clipe, a tot vorbit cu Henri în finlandeză, probabil ca să-l pună la curent cu ceea ce tocmai se întâmplase.

— Vă rog să mă scuzați. Trebuie să stau de vorbă cu cineva, dar ne vedem la cină.

Am făcut o reverență și am plecat, încercând să găsesc un refugiu.

Interviul de mai devreme mă luase total prin surprindere, și eram mândră că reușisem să mă adun. Însă Josie avea talentul de a mă scoate din fire de fiecare dată.

Am văzut-o pe mama singură și m-am grăbit spre ea, sperând să mă consoleze. În schimb, m-a întâmpinat cu aceeași privire furioasă ca a lui Ahren când intrasem prima dată.

— De ce nu ne-ai spus că asta ai de gând să faci? m-a întrebat încet, zâmbind ca și când nimic nu ar fi fost în neregulă.

Eu am procedat la fel când i-am răspuns:

— Mi s-a părut o idee bună. Asta a făcut tata.

— Da, dar la o scară mai mică și în privat. Tu i-ai făcut de râs în public. Nimeni nu o să te admire pentru asta.

Am pufnit.

— Îmi pare rău! Serios! Nu mi-am dat seama.

Ea m-a cuprins cu un braț.

— Nu am vrut să fiu dură cu tine. Știm că te străduiești.

Chiar atunci, un fotograf s-a apropiat ca să ne surprindă stând de vorbă. M-am întrebat ce titlu urma să aibă fotografia. Probabil ceva în legătură cu Aleasa care o învață pe Alegătoare.

— Ce-ar trebui să fac acum?

Ea s-a uitat prin cameră, verificând de două ori că nu ne aude nimeni.

— Gândește-te... la o mică idilă. Nimic scandalos, pentru numele lui Dumnezeu! a adăugat repede. Dar oamenii asta vor... să vadă cum te îndrăgostești.

— Nu pot să *fac* să se întâmple asta. Nu pot...

— America, dragă! a strigat tata.

Părea că Osten vărsase ceva pe el, iar ea s-a grăbit să-l conducă afară.

Aş fi pus pariu că orice s-a întâmplat era încercarea deliberată a lui Osten de a ieşi de acolo.

Eu am rămas pe loc, încercând să nu ies în evidenţă cât m-am uitat cu atenţie prin cameră. Prea mulţi străini. Prea mulţi oameni care mă urmăreau şi aşteptau să acţionez. Eram pregătită să pun capăt Alegerii în urmă cu aproximativ patru ore. Am inspirat adânc. Trei luni aveau să-mi cumpere libertatea. Puteam s-o fac! Trebuia s-o fac!

Am traversat încăperea fără grabă, ştiind cu cine trebuie să vorbesc. După ce l-am găsit, m-am aplecat şi i-am vorbit la ureche.

— Vino în camera mea. La opt fix. Să nu spui nimănui.

Capitolul 12

M-am plimbat încolo şi-ncoace cât am aşteptat să aud bătaia în uşă. Kile chiar era singura persoană căreia puteam să-i încredinţez sarcina asta, deşi detestam să îl rog. Eram pregătită să cădem la învoială, dar încă nu ştiam ce aş fi putut să îi ofer. Eram sigură însă că avea şi el ideile lui.

Bătăile au fost uşoare şi aproape că am auzit întrebarea din spatele lor: ce caut eu aici?

Am deschis uşa şi, acolo, punctual, era Kile.

— Alteţa Voastră, a spus el şi a făcut o plecăciune comică. Am venit să vă dau pe spate.

— Caraghiosule! Treci înăuntru!

Kile a intrat şi s-a uitat la rafturile mele.

— Ultima dată când am fost la tine în cameră, aveai o colecţie de ponei de lemn.

— Am depăşit faza aia.

— Dar nu și pe cea de tirană autoritară?

— Nu. Tot așa cum și tu continui să fii un șoarece de bibliotecă nesuferit.

— Așa îți cucerești toți partenerii?

Eu am zâmbit superior.

— Mai mult sau mai puțin. Ia loc. Am o propunere pentru tine.

El a zărit vinul de care făcusem rost și s-a grăbit să-și toarne un pahar.

— Vrei și tu?

Am oftat.

— Te rog. O să avem nevoie amândoi.

S-a oprit și s-a uitat la mine înainte să continue.

— Acum sunt agitat. Ce vrei?

Mi-am luat paharul și am încercat să îmi aduc aminte cum voiam să îi explic.

— Kile, tu mă cunoști. Mă știi de o viață întreagă.

— Așa e. De fapt, ieri mi-am adus vag aminte că te-am văzut alergând pe aici doar cu un scutec pe tine. Arătai bine.

Mi-am dat ochii peste cap și am încercat să nu râd.

— Oricum. Într-o oarecare măsură, tu îmi înțelegi personalitatea; știi cine sunt când nu se filmează.

El a sorbit din vin, gândindu-se la vorbele mele.

— Cred că te înțeleg și atunci când camerele filmează, dar, te rog, continuă.

La asta nu mă gândisem, cum mă văzuse trecând prin diversele etape de până atunci, atât la televizor, cât și în viața reală.

— Alegerea nu a fost ideea mea, dar este ceva pentru care trebuie să-mi dau toată silința. Personal, cred că o fac. Dar publicul se așteaptă să fiu o fetiță năstrușnică pe lângă voi toți, ceea ce nu cred că pot să fac. Nu pot să mă port prostește.

— De fapt...

— Să nu îndrăznești!

El a zâmbit răutăcios și a mai sorbit o gură de vin.

— Ce pacoste ești! Nici nu știu de ce mă mai obosesc.

— Nu, continuă, nu vrei să te porți prostește.

Și-a lăsat paharul și s-a aplecat înainte.

Eu am inspirat adânc, din nou căutându-mi cuvintele.

— Ei vor romantism, dar eu nu sunt pregătită să mă port așa în public, cel puțin nu când nu simt nimic pentru nimeni. Totuși, trebuie să le ofer ceva.

Mi-am aplecat ușor capul și l-am privit pe sub gene.

— Ce anume, mai exact?

— Un sărut.

— Un sărut?

— Doar unul scurt. Și tu ești singurul pe care pot să-l rog, pentru că tu ai știi că nu este real și lucrurile nu s-ar complica. Și sunt dispusă să-ți ofer ceva în schimb.

A ridicat din sprâncene.

— Ce?

Am dat din umeri.

— Orice vrei, serios. În limitele posibilului. Nu pot să-ți ofer o țară sau ceva de genul ăsta.

— Ai putea să vorbești cu mama? Să mă ajuți să plec de aici?

— Şi unde să te duci?

— Oriunde. A oftat disperat. Mama mea... Nu ştiu ce s-a întâmplat de le este nebuneşte de loială părinţilor tăi, dar i-a intrat în cap că ăsta este căminul nostru pentru totdeauna. Ştii cât de mult m-am străduit să scap de aici şi să urmez cursul ăla intensiv? Vreau să călătoresc, vreau să construiesc, vreau să fac mai mult decât să citesc despre diverse lucruri. Uneori, cred că încă o zi petrecută în spatele zidurilor ăstora ar putea să mă ucidă.

— Înţeleg, am şoptit eu, fără să gândesc, şi m-am îndreptat. Pot să te ajut. De îndată ce se iveşte ocazia, am să te ajut să-i convingi pe ai tăi că trebuie să pleci de la palat.

El a tăcut preţ de o secundă şi apoi a dat peste cap restul de vin.

— Un sărut?

— Doar unul.

— Când?

— În seara asta. La ora nouă, un fotograf o să aştepte pe hol. Sper că foarte bine ascuns, pentru că mi-ar plăcea să pretind că nu e acolo.

Kile a încuviinţat din cap.

— Bine. Un sărut.

— Mulţumesc.

Am tăcut amândoi, urmărind limbile ceasului. După trei minute, nu am mai rezistat.

— Cum adică vrei să construieşti chestii?

El s-a luminat la faţă.

— Asta studiez. Arhitectură și design. Îmi place să visez structuri, să îmi imaginez cum să le proiectez și, uneori, cum să le fac deosebit de frumoase.

— Kile, asta... chiar e interesant.

— Știu. Kile a afișat un zâmbet strâmb, întocmai ca tatăl său, și m-a distrat să văd cât este de entuziast. Vrei să vezi?

— Ce să văd?

— Câteva dintre desenele mele. Le am în camera mea. În cea veche, nu în cea aleasă pentru mine, așa că sunt foarte aproape.

— Sigur.

Am băut o ultimă gură de vin și l-am urmat afară. Cu excepția câtorva paznici, pe coridor nu era nimeni când Kile și cu mine ne-am îndreptat spre camera lui.

El a deschis ușa și a aprins luminile, iar eu a trebuie să mă abțin să nu icnesc.

Era atât de dezordonat!

Patul nu era făcut, hainele stăteau grămadă într-un colț, iar pe noptieră erau câteva farfurii murdare.

— Știu la ce te gândești. Cum de reușește să aibă o cameră atât de curată?

— Mi-ai citit gândurile, am spus eu, încercând să nu par total scârbită.

Cel puțin nu mirosea urât.

— În urmă cu vreun an, am rugat personalul să nu-mi mai facă curățenie. O fac eu. Dar Alegerea m-a luat oarecum prin surprindere, așa că am lăsat totul cum era.

El a început să împingă cu piciorul diverse obiecte sub pat şi a încercat să aranjeze un pic lucrurile din apropierea lui.

— De ce nu îi laşi să-ţi facă curăţenie?

— Sunt un bărbat în toată firea. Pot să-mi port singur de grijă.

Nu credeam că o spusese ca pe o aluzie răutăcioasă la adresa mea, dar tot m-a durut.

— Oricum, ăsta este spaţiul meu de lucru.

În colţul îndepărtat al camerei, pereţii erau acoperiţi de fotografii şi postere cu tot felul de construcţii, de la zgârie-nori la bordeie de pământ. Biroul lui era plin ochi de schiţe pe care le desenase şi modele construite din bucăţi de lemn şi benzi subţiri de metal.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat eu, atingând uşor o structură care se răsucea un pic spre vârf.

— Da. Conceptul, designul. Mi-ar plăcea să înalţ clădiri adevărate într-o zi. Studiez, dar nu pot să învăţ prea multe fără practică, ştii?

— Kile... M-am uitat cu atenţie la tot: la culori şi la linii, înţelegând cât timp îşi petrecuse gândindu-se la fiecare dintre ele. Este uimitor!

— Aşa mă prostesc eu.

— Nu, nu face asta! Nu-ţi face munca să pară mai puţin importantă decât este. Eu n-aş putea niciodată să fac aşa ceva.

— Ba sigur că ai putea! A luat o riglă în forma literei *T* şi a aşezat-o peste ceva la care lucra deja. Vezi, trebuie doar să te uiţi la linii şi să faci calcule.

— Îh, mai multă matematică! Şi aşa calculez prea mult.

El a râs.

— Dar asta e matematică amuzantă.

— „Matematică amuzantă" este un oximoron.

Kile şi cu mine ne-am mutat pe canapeaua lui şi ne-am uitat prin câteva cărţi ale arhitecţilor săi preferaţi, studiindu-le stilurile. Părea deosebit de interesat de modul în care unii lucrau cu terenul din jurul lor, iar alţii construiau în contrast cu el. „Adică, uită-te la asta!" spunea cu entuziasm după aproape fiecare pagină.

Nu-mi venea să cred că în toţi anii ăştia nu-i văzusem şi latura asta. Se închidea într-o carapace, izolându-se de ceilalţi de aici pentru că palatul îl prinsese într-o capcană. În spatele cărţilor şi al remarcilor tăioase era o persoană curioasă, dedicată şi, uneori, foarte fermecătoare.

M-am simţit de parcă aş fi fost minţită. Oare avea cineva să apară de după colţ şi să-mi spună că, de fapt, Josie este o sfântă?

În cele din urmă, Kile şi-a privit ceasul.

— Este nouă şi zece.

— Oh. Atunci ar trebui să plecăm.

Însă nu voiam să mă ridic. Camera dezordonată a lui Kile era unul dintre cele mai confortabile locuri în care fusesem vreodată.

— Mda.

Kile a închis cartea şi a pus-o înapoi pe raft. Deşi în colţul ăla haosul domnea ca peste tot în cameră, am observat cu câtă grijă o mânuieşte.

L-am aşteptat lângă uşă, brusc agitată.

— Poftim, a spus el, oferindu-mi mâna. Este sfârşitul unei întâlniri, nu?

I-am dat mâna.

— Mulţumesc. Pentru că mi-ai arătat munca ta şi pentru că faci asta. Promit că am să te răsplătesc.

— Ştiu.

El a deschis uşa şi m-a condus pe hol.

— Când crezi că ne-am ţinut de mână ultima dată? m-am întrebat eu cu voce tare.

— Probabil când am jucat „Ţară, ţară, vrem ostaşi!".

— Probabil.

Am tăcut cât ne-am îndreptat spre camera mea. Când am ajuns, m-am întors spre Kile şi l-am urmărit cum înghite în sec.

— Eşti agitat? am şoptit eu.

— Nee. Zâmbea şi se foia în acelaşi timp. Deci... noapte bună.

Kile s-a aplecat, iar buzele lui le-au întâlnit pe ale mele şi s-au apăsat pe ele. Apoi s-au desfăcut şi s-au închis şi s-au desfăcut din nou. În momentul dintre sărutări, am inspirat, simţind că o să mă sărute încă o dată. A făcut-o, slavă Cerului, pentru că nu mai fusesem sărutată aşa până atunci şi aveam nevoie de mai mult.

În puţinele dăţi în care mă sărutasem cu băieţii, o făcusem în grabă şi neglijent, ascunzându-mă în vreun dressing sau în spatele unei statui. Dar acum, cu atât de mult spaţiu în jurul nostru şi fără să vină cineva să mă verifice... era diferit.

Încă ținându-l, m-am sprijinit de Kile, iar el mi-a cuprins obrazul cu mâna liberă. Mi s-a părut că mă sărută pe buze o veșnicie înainte să se retragă.

Și, chiar și când a făcut-o, nasul i-a rămas lipit de al meu – atât de aproape, încât, atunci când mi-a șoptit, am simțit că respirația îi miroase ușor a vin.

— Crezi că a fost suficient?

— Eu... ăăă... nu știu.

— Doar ca să fim siguri.

Mi-a apăsat din nou gura cu a lui, iar eu am fost atât de surprinsă că mă mai sărută așa, încât am simțit că mi se înmoaie oasele. I-am înfășurat părul pe degetele mele, șocată că simțeam nevoia să-l țin așa toată noaptea.

S-a retras încă o dată și m-a privit în ochi, iar eu am văzut ceva diferit. Oare și el simțea acea căldură ciudată învăluindu-i brațele, pieptul și capul?

— Mulțumesc, am murmurat.

— Oricând. Adică – a scuturat din cap, râzând de el însuși – știi la ce mă refer.

— Noapte bună, Kile!

— Noapte bună, Eadlyn!

Înainte să se îndrepte spre scările care duceau spre locuința lui temporară, m-a sărutat repede pe obraz.

L-am urmărit plecând și mi-am spus că singurul motiv pentru care zâmbesc așa e că pe undeva erau ascunse camerele, nu din cauza a ceea ce făcuse Kile Woodwork.

Capitolul 13

— Deci, cred că am reușit să-i distrag pe toți pentru o vreme.

Mă plimbam cu Ahren prin grădină și îl țineam de braț.

— Sunt convins. Ahren s-a strâmbat un pic la mine, iar eu abia m-am stăpânit să nu-l lovesc. Cum a fost?

Pentru asta chiar l-am lovit.

— Măgarule! O doamnă nu spune niciodată.

— Ei bine, o doamnă adevărată vrea să fie fotografiată sărutându-se cu peținorul ei pe întuneric?

Am ridicat din umeri.

— În orice caz, a funcționat.

Fotografiile cu mine și Kile au fost de-a dreptul devorate, întocmai cum prevăzusem. Mi se părea un pic ciudat că după așa ceva sunt avizi oamenii, dar chiar nu conta atâta timp cât ei erau mulțumiți. Totuși, reacțiile față de sărut erau diferite. Câteva ziare scriau că e drăguț, dar

majoritatea erau nemulţumite că fusesem dispusă să mă las sărutată aşa de devreme în competiţie.

Într-una dintre revistele de scandal, doi dintre cei mai importanţi reporteri dezbăteau dacă eram libertină pentru că-i dăruisem un asemenea sărut sau dacă era un gest drăguţ pentru că îl cunoşteam pe Kile de la naştere. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Destul de curând, aveau să discute despre alte lucruri.

— Am citit câteva pagini, am spus eu, întorcându-mă din nou spre Ahren. Niciun raport de discriminare post-caste.

— Deci, ce planuri ai pentru azi? Ai de gând să-i faci din nou pe băieţi să plângă?

Mi-am dat ochii peste cap.

— A fost doar unul singur. Şi, nu ştiu. Poate că azi n-am să-i vizitez.

— Nici gând, a izbucnit, conducându-mă pe o altă alee. Serios, Eadlyn, dacă trebuie să te târăsc de păr toată competiţia, am s-o fac, dar chiar trebuie să te implici în Alegere.

Mi-am tras braţul dintr-al lui.

— Nu pot să nu cred că tatei nu i-a fost atât de greu.

— L-ai întrebat?

— Nu, şi nu cred că pot. Nu demult, el şi mama mi-au dat mai multe detalii, gândindu-se că ar putea să-mi fie de folos. Cred că au avut un motiv să ţină lucrurile astea numai pentru ei şi mi se pare nepoliticos să întreb. În plus, nu ştiu dacă doi oameni în situaţia asta s-ar comporta exact la fel, şi chiar nu vreau să aflu dacă tatei i-a mai plăcut de altcineva în afară de mama.

— Totuşi, nu e ciudat? Ahren s-a aşezat pe o bancă din apropiere. Altă femeie ar fi putut să ne fie mamă!

— Nu, i-am răspuns şi m-am aşezat lângă el. Noi existăm doar pentru că s-au găsit unul pe celălalt. Nu ne-am fi născut din nicio altă combinaţie.

— Mă zăpăceşti, Eady.

— Îmi pare rău. Situaţia asta mă descurajează. Mi-am trecut degetul peste marginea pietrei şi am continuat: Adică, înţeleg de ce conceptul pare interesant. Că undeva acolo, perechea mea perfectă ar putea să mă aştepte şi că, din întâmplare, aş putea să-i extrag numele şi să o întâlnesc şi să mă îndrăgostesc nebuneşte. Dar, pe de altă parte, simt că sunt un trofeu, că sunt judecată mai mult decât de obicei. Şi, când mă uit la toţi băieţii ăia, îmi par ciudaţi faţă de oamenii pe care îi întâlnesc de obicei şi nu cred că-mi place chestia asta. Toată situaţia mă nelinişteşte.

Ahren a tăcut pentru o vreme, iar eu mi-am dat seama că îşi alegea cuvintele cu grijă, ceea ce mă îngrijora.

Nu ştiam dacă asta li se întâmpla gemenilor în general sau dacă era o legătură doar între mine şi Ahren, dar atunci când ne contraziceam aveam o senzaţie aproape fizică. Parcă între noi exista o bandă de cauciuc întinsă foarte tare.

— Ascultă, Eady, ştiu că poate nu a fost cea mai bună soluţie, dar chiar cred că e bine să ai pe cineva în viaţa ta. Sunt cu Camille de mult timp şi, chiar dacă totul s-ar termina mâine, aş fi o persoană mai bună datorită ei. Sunt unele lucruri pe care le afli despre tine doar după ce laşi pe altcineva în cele mai intime locuri din inima ta.

— Cum de reuşiţi totuşi să aveţi o relaţie? Sunteţi mai tot timpul despărţiţi.

El a zâmbit larg.

— Ea este sufletul meu pereche. Ştiu asta.

— Nu cred că există suflete-pereche, am spus eu, examinându-mi pantofii. S-a întâmplat să cunoşti o prinţesă franceză pentru că tu nu întâlneşti decât familii regale, şi o placi mai mult decât pe oricine altcineva. Poate că adevăratul tău suflet-pereche mulge chiar acum o vacă şi tu n-ai să ştii niciodată.

— Mereu te iei de ea!

Tonul lui a făcut ca banda invizibilă de cauciuc să se întindă din nou.

— Pur şi simplu discut posibilităţile.

— Între timp, tu ai zeci de posibilităţi în faţa ta şi refuzi să te uiţi la ele.

Am pufnit.

— Tata te-a pus să faci asta?

— Nu! Cred că ar trebui să fii deschisă la minte în privinţa asta. Eşti unul dintre cei mai izolaţi oameni din ţară, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii veşnic singură. Măcar o dată în viaţă trebuie să ai o relaţie romantică.

— Hei! Am avut relaţii romantice!

— O imagine din ziar nu înseamnă că ai o relaţie, a spus el cu aprindere. Nici faptul că te-ai sărutat cu Leron Troyes la balul ăla de Crăciun din Paris.

Eu am icnit.

— De unde ştii asta?

— Toată lumea o ştie.

— Chiar și mama și tata?

— Tata nu. Mă rog, doar dacă nu i-a spus mama, pentru că sunt convins că ea a aflat.

Mi-am ascuns fața în mâini și am scos niște țipete ascuțite, care exprimau o umilință totală.

— Nu spun decât că Alegerea ar putea să fie bună pentru tine.

Replica lui mi-a alungat toată rușinea, înlocuind-o cu furie.

— Toată lumea spune asta mereu: că ar putea să fie ceva bun pentru mine. Ce înseamnă asta? Sunt inteligentă și frumoasă și puternică. Nu am nevoie să fiu salvată.

Ahren a ridicat din umeri.

— Poate că nu. Dar nu se știe dacă nu cumva unul dintre ei ar putea avea nevoie să fie salvat.

Am fixat iarba cu privirea, gândindu-mă la vorbele lui. Am clătinat din cap.

— Ce faci, Ahren? De ce te-ai răzgândit brusc? Credeam că ești de partea mea.

Am văzut cum ceva i-a licărit în priviri înainte să îl alunge și să mă cuprindă cu un braț.

— Sunt, Eadlyn. Tu, mama și Camille sunteți cele mai importante femei din viața mea. Așadar, te rog să mă înțelegi când spun că uneori mă întreb cât de fericită ești.

— Sunt fericită, Ahren. Eu sunt prințesa. Am totul.

— Cred că tu confunzi confortul cu bucuria.

Cuvintele lui mi-au amintit vag de discuția recentă cu mama.

Ahren m-a frecat pe braț și s-a ridicat în picioare, scuturându-și costumul.

— I-am promis lui Kaden că îl ajut la lecția de franceză. Gândește-te la asta, bine? Poate mă înșel. Cu siguranță n-ar fi prima dată.

Am zâmbit amândoi.

Eu am încuviințat din cap.

— Am să mă gândesc.

El mi-a făcut cu ochiul.

— Ieși la o întâlnire sau ceva de genul ăsta. Fă și tu ceva interesant în viață!

M-am învârtit prin fața ușii spre Salonul Domnilor, îngrijorată că pierd timpul. După discuția cu Ahren, ar fi trebuit să mă duc direct în birou. Adevărul e că abia așteptam să mă întorc la monotonia obișnuită de a muta de colo-colo hârtiile. Dar cuvintele lui, mai mult decât ale altcuiva, mă făceau să mă întreb dacă nu cumva chiar ar trebui să încerc. Și nu mă refeream la strădaniile false din fața camerelor, ci la un efort adevărat.

Mi-am spus că, până la urmă, tot trebuia să-mi dau întâlniri cu ei. Era minimul necesar pe care ar fi trebuit să-l fac. Nu însemna că aleg pe cineva; pur și simplu, îmi respectam promisiunea față de tata și făceam ceea ce toată lumea aștepta să fac.

Oftând, i-am dat plicul majordomului.

— Bine, du-te.

El a făcut o plecăciune înainte de a pleca, iar eu am așteptat afară.

Hotărâsem că nu voi mai da buzna în Salonul Domnilor. Voiam ca cei Aleşi să fie în alertă, însă toată lumea avea nevoie de un refugiu din când în când. Ştiam asta mai bine decât oricine.

După o clipă, majordomul s-a întors şi a ţinut uşa când Hale a ieşit. Când s-a apropiat, m-am gândit la două lucruri. În primul rând, m-am întrebat ce ar fi crezut Kile, fapt care, indiscutabil, era ciudat. În al doilea rând, era evident că Hale încă nu ştia ce să creadă despre mine, pentru că părea foarte precaut când s-a oprit la jumătate de metru distanţă şi a făcut o plecăciune.

— Alteţa Voastră.

Mi-am împreunat mâinile în faţă.

— Poţi să-mi spui Eadlyn.

În ochi i s-a citit o oarecare veselie.

— Eadlyn.

Nimeni în lumea asta nu este mai puternică decât tine.

— Mă întrebam dacă ai vrea să luăm desertul împreună în seara asta, după cină.

— Doar noi doi?

Am oftat.

— Mai voiai să inviţi pe cineva? Şi tu ai nevoie de un interpret?

— Nu, nu! a spus el şi a zâmbit sincer. Eu doar... sunt plăcut surprins, presupun.

— Oh.

Faţă de declaraţia lui atât de simpatică, răspunsul meu era jalnic, dar, pur şi simplu, nu mă aşteptasem.

Cu mâinile în buzunare și radiind, Hale a rămas pe loc, iar mie mi-a fost greu să mă gândesc la el ca la o altă persoană pe care aș fi trimis-o acasă.

— Ăăă... oricum, am să vin la camera ta cam la douăzeci de minute după cină și o să ne ducem într-unul din saloanele de la etaj.

— Sună minunat. Ne vedem diseară!

Am început să mă îndepărtez.

— Ne vedem diseară!

Mă deranja un pic faptul că, acum, abia așteptam întâlnirea. Într-un fel, nerăbdarea lui era drăguță. Dar mai rea decât sentimentul că Alegerea mă afecta a fost privirea triumfătoare a lui Hale când m-a surprins uitându-mă la el peste umăr.

Capitolul 14

Ar fi fost ciudat dacă mi-aș fi schimbat rochia între cină și desert? Oare el avea de gând să-și ia alte haine? În ultimele câteva zile, purtasem diademe, dar ar fi fost nepotrivit să port una la o întâlnire?

La o întâlnire.

Asta depășea cu mult zona mea de confort. Mă simțeam atât de vulnerabilă și nu înțelegeam de ce. Interacționasem cu destui tineri. Mă bucurasem de acel moment spectaculos cu Leron la petrecerea de Crăciun, iar Jamison Akers îmi dăduse să mănânc o căpșună din gura lui, în spatele unui copac, la un picnic. Reușisem chiar să trec peste seara precedentă cu Kile, deși nu semănase nici pe departe cu o întâlnire adevărată.

Îi cunoscusem pe toți cei treizeci și cinci de candidați Aleși și mă descurcasem minunat. Ca să nu mai spun că ajutam la conducerea unei țări întregi. De ce mă simțeam atât de agitată la gândul unei întâlniri cu un băiat?

Am decis că da, aveam să mă schimb, şi am îmbrăcat o rochie galbenă care era mai lungă în spate decât în faţă, pe care am asortat-o cu o curea albastră, astfel încât ţinuta să pară mai puţina potrivită pentru o petrecere în grădină şi mai mult pentru o ieşire în oraş. Şi fără diademă. Oare de ce mă gândisem la varianta asta?

M-am studiat în oglindă şi mi-am amintit că *el* încerca să mă cucerească *pe mine*, nu invers.

Bătaia în uşă m-a făcut să tresar. Mai aveam încă cinci minute! Şi eu trebuia să mă duc la el! Îmi încurca toată strategia de pregătire şi, serios, mai că l-aş fi alungat şi aş fi luat totul de la început dacă ar fi trebuit să o fac.

Fără să aştepte un răspuns, mătuşa May şi-a băgat capul pe uşă, urmată de mama, care zâmbea.

— Mătuşă May! Am alergat spre ea şi am îmbrăţişat-o strâns. Ce faci aici?

— M-am gândit că ai avea nevoie de mai mult ajutor, aşa că m-am întors.

— Iar eu sunt aici ca să fac toată treaba asta şi mai ciudată decât trebuie să fie, m-a asigurat mama zâmbind.

Am râs neliniştită.

— Nu sunt obişnuită cu asta. Nu ştiu ce să fac.

Mătuşa May a ridicat o sprânceană.

— Conform ziarelor, te descurci foarte bine.

Eu am roşit.

— Aia a fost altceva. Nu a fost o întâlnire adevărată. Nu a însemnat nimic.

— Dar asta înseamnă? a întrebat ea cu blândeţe.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i același lucru.

— Știu că toată lumea spune asta, a început mama, dându-mi părul pe spate, dar este cel mai bun sfat pe care ți-l pot da: fii tu însăți.

Era mai ușor de spus decât de făcut. Pentru că, cine eram eu cu adevărat? Una din doi gemeni. Moștenitoarea unui tron. Una dintre cele mai puternice persoane din lume. Cea mai mare distracție din țară.

Niciodată pur și simplu o fiică. Niciodată pur și simplu o fată.

— Să nu iei nimic prea în serios. Mătușa May și-a aranjat părul în oglindă înainte să se întoarcă din nou spre mine. Ar trebui doar să te simți bine.

Am dat din cap.

— Are dreptate, a aprobat mama. Nu e ca și când vrem să alegi pe cineva azi. Ai timp, așa că distrează-te întâlnind niște oameni noi. Dumnezeu știe că asta e ceva foarte rar pentru tine.

— Așa este. Doar că e ciudat. Am să fiu singură cu el, iar apoi el o să le povestească tuturor celorlalți băieți și după aceea va trebui să vorbim despre asta la televizor.

— Pare mai greu decât este. În cea mai mare parte a timpului e doar amuzant, m-a asigurat mama.

Am încercat să mi-o imaginez adolescentă, roșind și vorbind despre întâlnirile ei cu tata.

— Deci pe tine nu te-a deranjat?

Ea și-a țuguiat buzele, studiind tavanul cât s-a gândit.

— Ei bine, a fost mai greu la început. Nu prea voiam să fiu în centrul atenției. Dar tu te pricepi de minune la așa

ceva, deci gândește-te la asta ca la orice altă petrecere sau eveniment pentru care ți s-ar lua un interviu.

May s-a uitat la ea.

— Nu e chiar ca o recapitulare după petrecerea de Ziua Recunoștinței, a remarcat ea înainte să se concentreze asupra mea, dar mama ta are dreptate când spune că știi cum să te porți în lumina reflectoarelor. La vârsta ta, ea era penibilă.

— Mulțumesc, May, a spus mama și și-a dat ochii peste cap.

— Oricând!

Am chicotit și, pentru o clipă, mi-am dorit să fi avut măcar o soră. Cealaltă soră a mamei, mătușa Kenna, murise în urmă cu câțiva ani de o boală de inimă. Unchiul James era un om simplu, așa că nu a vrut să îi crească pe Astra și pe Leo la palat, chiar dacă noi i-am propus asta de câteva ori. Bineînțeles, păstram legătura, dar Astra și cu mine eram foarte diferite. Totuși, îmi aminteam perfect că mama își petrecuse o săptămână în pat îmbrățișându-le pe May și pe bunica Singer după moartea Kennei. Tot mai des, mă întrebam dacă, pentru mama, pierderea unei surori însemna că-și pierduse o parte din ea. Știam că eu așa aș fi simțit dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Ahren.

Mătușa May i-a dat un cot mamei și au zâmbit amândouă. Ele nu se certau cu adevărat niciodată, nu pentru ceva care chiar conta, și ambele mi-au domolit îngrijorarea.

Aveau dreptate. Asta nu era nimic.

— Ai să te descurci de minune, a spus mama. Nu te pricepi să dai greș.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am simțit mai sigură pe mine.

M-am uitat la ceas.

— Ar trebui să plec. Mulțumesc că ai venit, am spus eu și am luat-o de mână pe mătușa May.

— Cu plăcere.

La ușă, am îmbrățișat-o pe ea, apoi pe mama.

— Distracție plăcută! mi-a șoptit mama, apoi a luat-o de mână pe sora ei și au plecat în direcția opusă.

Mi-am netezit rochia și am coborât la parter.

Când am ajuns la camera lui Hale, m-am oprit și am inspirat adânc înainte să bat la ușă. Mi-a deschis el, nu valetul lui, și a părut încântat să mă vadă.

— Arăți fantastic, mi-a spus.

— Mulțumesc! am răspuns, zâmbind fără să vreau. Și tu la fel.

Se schimbase și el, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine. Îmi plăcea cum se aranjase. Nu mai avea cravată și nasturele de sus al cămășii era descheiat. Cu asta, plus vesta, arăta... ei bine, arăta atrăgător.

Hale și-a băgat mâinile în buzunare.

— Deci, unde mergem?

I-am arătat holul.

— Pe aici, până la etajul al treilea.

El s-a legănat pe vârfuri de câteva ori și apoi, ezitând, mi-a întins brațul.

— Condu-mă!

— Bun, am început, în vreme ce ne îndreptam spre scări. Știu lucrurile de bază. Hale Garner, nouăsprezece

ani, Belcourt. Dar formularele de înscriere sunt cam seci; aşadar, care este povestea ta?

El a chicotit.

— Ei bine, şi eu sunt cel mai mare din familie.

— Serios?

— Da. Suntem trei băieţi.

— Uf, îmi pare rău pentru mama ta.

— Ei, pe ea n-o deranjează, a zâmbit el. Îi aducem aminte de tata, aşa că atunci când unul dintre noi face mai mult zgomot sau râde de ceva de care ar fi râs el, oftează şi spune că îi semănăm.

Îmi era frică să întreb, dar voiam să-mi fie clar.

— Părinţii tăi au divorţat? am întrebat, îndoindu-mă că aşa era.

— Nu. Tata a murit.

— Îmi pare rău, am spus eu şi m-am simţit îngrozitor pentru că, în mod indirect, îi insultasem amintirea.

— E-n regulă. Nu e unul dintre lucrurile pe care să le ştii fără să ţi se spună.

— Pot să întreb când a murit?

— Acum aproape şapte ani. Ştiu că o să sune ciudat, dar uneori sunt invidios pe fratele meu cel mai mic. Beau avea cam şase ani când s-a întâmplat; şi el îşi aduce aminte de tata, dar nu la fel ca mine, ştii? Câteodată, îmi doresc să nu fi avut atât de multe amintiri cu el.

— Aş putea să pariez că el te invidiază tocmai pentru că ai.

El mi-a zâmbit trist.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Am cotit pe scările principale, concentrându-ne la mers. Când am ajuns pe palierul de la etajul al treilea, am vorbit din nou.

— Cu ce se ocupă mama ta?

Hale a înghițit în sec.

— Acum, lucrează ca secretară la universitatea locală. Ea... Ei bine, i-a fost greu să păstreze un serviciu bun, dar îi place ce face și e angajată acolo de mult timp. Tocmai mi-am dat seama că am început spunând „acum" pentru că eram obișnuit să-și schimbe des locul de muncă, dar, de ceva timp, nu mai este cazul. Așa cum ți-am spus când ne-am cunoscut, tata era un Doi. Era atlet. S-a internat pentru o operație la genunchi, dar i-au găsit un cheag care i-a ajuns la inimă. Mama nu a lucrat nici măcar o zi în viața ei... părinții ei și tata aveau grijă de ea. După moartea lui, tot ce știa era să fie soția jucătorului de baschet.

— O, nu!

— Mda.

Am fost atât de recunoscătoare când am ajuns la salon. Cum se descurcase tata? Cum le cercetase amănunțit pe fete, punându-le la încercare ca să își găsească soția? Efortul de a cunoaște o singură persoană mă epuiza deja, iar întâlnirea noastră nu începuse de mai mult de cinci minute.

— Uau, a șoptit Hale, admirând decorul.

Din saloanele de la etajul al treilea, aflate în partea din față a palatului, abia puteai să vezi dincolo de ziduri. Seara, Angeles strălucea minunat, iar eu cerusem ca luminile din salon să fie reduse, ca să vedem orașul în toată splendoarea lui.

În mijlocul camerei era o măsuță pe care se aflau diverse prăjituri și o carafă cu vin pentru desert, într-o parte. Nu mai încercasem niciodată să organizez o seară romantică, dar m-am gândit că, pentru prima dată, mă descurcasem destul de bine.

Hale mi-a tras scaunul înainte de a mi se alătura la masă.

— Nu știam ce îți place, așa că am ales mai multe. Astea sunt cu ciocolată, evident, am spus eu, arătând spre zecile de prăjiturele. Apoi, mai sunt cu lămâie, vanilie și scorțișoară.

Hale s-a holbat la grămada de bunătăți din fața noastră, ca și când i-aș fi oferit ceva uluitor.

— Ascultă, nu vreau să fiu nepoliticos, a spus el, dar dacă vrei ceva, ar trebui să iei acum, pentru că șansele să devorez tot sunt foarte mari.

Am râs.

— Servește-te.

El a luat una dintre prăjiturile cu ciocolată și a băgat-o pe toată în gură.

— Mmm.

— Încearcă una cu scorțișoară. O să-ți schimbe viața.

O vreme, am continuat să mâncăm și eu m-am gândit că, probabil, asta avea să fie suficient pentru o seară. Intraserăm pe un teritoriu foarte sigur; puteam să discut despre deserturi ore întregi! Dar apoi, pe neașteptate, a început să vorbească din nou despre viața lui.

— Deci mama lucrează la universitate, dar eu lucrez la un croitor, în oraș.

— Da?

— Da, hainele mă interesează foarte mult. Ei bine, cel puțin acum. După moartea tatei, a fost greu să cumpărăm lucruri noi, așa că am învățat să ascund rupturile din cămășile fraților mei sau să le desfac tivul odată ce creșteau. Apoi, mama avea o grămadă de rochii pe care spera să le vândă ca să facă rost de niște bani, iar eu am luat două din ele și le-am combinat ca să-i fac una nouă. Nu era perfectă, dar mă pricepeam destul de bine și mă gândeam că, probabil, aș putea să-mi iau o slujbă. Iar acum citesc mult și învăț ce face Lawrence... el este șeful meu. Din când în când, mă lasă să lucrez de unul singur. Presupun că asta am să fac în continuare.

Eu am zâmbit afectat.

— Cu siguranță ești unul dintre cei mai bine aranjați băieți din grup.

El a zâmbit sfios.

— Este ușor când pot să lucrez cu atât de multe. Valetul meu este grozav, așa că mă ajută să mă asigur că totul se potrivește impecabil. Nu cred că îmi apreciază toate combinațiile, dar vreau să arăt ca un domn și, în același timp, să nu mă schimb, dacă are vreo logică ceea ce spun.

Am dat din cap cu entuziasm în timp ce înghițeam o bucată de prăjitură.

— Știi cât de greu e când îți plac blugii, dar ești prințesă?

El a chicotit.

— Dar te descurci atât de bine! Adică ținutele tale apar în toate revistele, așa că am văzut destule. Stilul tău este unul foarte personal.

— Serios?

M-am simțit încurajată. Zilele astea, criticile erau multe, iar o mică laudă era ca apa în deșert.

— Cu siguranță! a izbucnit el. Vreau să spun că te îmbraci ca o prințesă, dar pe de altă parte, nu prea. Nu aș fi surprins să aflu că, de fapt, ești liderul unei mafii feminine.

Am pufnit, împroșcând cu vin peste masă, ceea ce l-a făcut pe Hale să izbucnească în râs.

— Îmi pare rău! Am simțit cum îmi ard obrajii. Dacă m-ar fi văzut mama, mi-ar fi ținut cea mai dură predică.

Hale și-a șters lacrimile și s-a înclinat în față.

— Chiar ți se țin predici? Adică, nu tu conduci, de fapt, țara?

Am ridicat din umeri.

— Nu chiar. Tata muncește cel mai mult. Eu doar îl asist.

— Dar acum asta e doar o formalitate, nu?

— Ce vrei să spui?

Probabil că rostisem cuvintele mult mai aspru decât intenționasem, pentru că amuzamentul din ochii lui s-a stins imediat.

— Nu vreau să-l insult, dar mulți oameni spun că pare obosit. Am auzit că unii fac mereu presupuneri în privința momentului în care ai să urci pe tron.

Mi-am coborât privirea. Oamenii chiar vorbeau despre faptul că tata era obosit?

— Hei, a spus Hale, vrând să-mi atragă din nou atenția. Chiar îmi pare rău. Încercam doar să port o conversație. N-am vrut să te supăr.

Eu am scuturat din cap.

— Nu, sunt bine. Nu știu ce m-a apucat. Poate că m-am gândit la cum e să fac asta fără tata.

— Este atât de amuzant să te aud cum îi spui regelui „tată".

— Dar asta este!

M-am surprins zâmbind din nou. Felul în care vorbea Hale făcea totul să pară mai calm, mai luminos. Îmi plăcea asta.

— Știu, știu. Bine, deci să revenim la tine. Pe lângă faptul că ești cea mai puternică femeie din lume, ce faci ca să te distrezi?

Am mai mâncat o bucată de prăjitură ca să ascund cât de larg zâmbeam.

— S-ar putea sau nu să te surprindă, dar și mie îmi place foarte mult moda.

— Zău? a răspuns el sarcastic.

— Desenez. Mult, de fapt. Mi-am încercat mâna cu lucrurile care le plac și părinților mei. Știu câte ceva despre fotografie și mă pricep să cânt un pic la pian. Dar revin mereu la caietul meu cu desene.

Știam că zâmbesc. Paginile alea, cu mâzgăliturile făcute în creioane colorate, erau unul dintre lucrurile cu care mă simțeam cel mai în siguranță.

— Aș putea să le văd?

— Ce?

Mi-am încrucișat gleznele și mi-am îndreptat spatele.

— Desenele tale. Aș putea să le văd cândva?

Nimeni nu îmi vedea desenele. De vreme ce nu eu le croiam, le arătam numai servitoarelor mele, când trebuia să o fac. Dar, pentru fiecare desen arătat, ascundeam zece – lucruri pe care știam că nu am să le pot purta vreodată. M-am gândit la piesele alea; le păstram pe toate în minte sau pe hârtie, ca și când să le țin secrete era singurul mod în care puteau să-mi aparțină.

Știam că nu înțelege de ce tăcusem brusc sau de ce țineam strâns brațele scaunului. Întrebarea lui Hale și presupunerea lui că era bine-venit în lumea aia m-au făcut să mă simt de parcă mă văzuse cumva – mă văzuse cu adevărat –, și nu-mi plăcea asta.

— Scuză-mă, am spus eu și m-am ridicat. Cred că am băut cam mult vin.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat, ridicându-se și el în picioare.

— Nu, rămâi, te rog, și simte-te bine.

M-am mișcat cât de repede am putut.

— Alteța Voastră!

— Noapte bună!

— Eadlyn, așteaptă!

Am mers mult mai repede pe coridor, simțindu-mă extraordinar de ușurată când nu m-a urmat.

Capitolul 15

Credeam cu tărie că felul în care mă simțeam nu era din cauza mea, nici măcar puțin. Știam pe cine să învinuiesc – și toți erau din familia Schreave. Dădeam vina pe mama și tata pentru că nu puteau să controleze țara și pentru că mă forțaseră să accept situația asta, și dădeam vina pe Ahren pentru că încercase să mă facă să mă gândesc la băieții ăștia de la bun început.

Urma să devin regină și o regină putea să fie multe lucruri... dar să fie vulnerabilă nu era o opțiune.

Timpul petrecut cu Hale în seara precedentă mă făcuse să înțeleg câteva lucruri. În primul rând, aveam dreptate în privința Selecției. Era imposibil să-mi găsesc un partener în asemenea condiții și mi se părea miraculos că cineva reușise să o facă în trecut. Sinceritatea forțată față de foarte mulți străini nu putea fi bună pentru sufletul cuiva.

În al doilea rând, dacă m-aș fi căsătorit vreodată, șansele să mă îndrăgostesc nebunește și pentru totdeauna de

persoana aceea erau foarte mici. Dragostea nu făcea decât să aducă vulnerabilitate, iar eu nu îmi permiteam asta. Eram deja prea afectuoasă cu familia mea cât să știu că ăsta este punctul meu slab – tata și Ahren, în mod special. Era greu să mă imaginez făcându-mi asta dinadins.

Ahren știa că vorbele lui pot să mă influențeze, știa cât de mult îl iubesc. De asta, mai presus de orice, voiam să îl strâng de gât după întâlnirea mea.

Am coborât să iau micul dejun, mergând cu pași hotărâți ca și când nimic nu se schimbase. Încă dețineam controlul și o grămadă de băieți prostuți nu aveau să-mi cucerească lumea. Planul meu pentru azi era să mă întorc la lucru. În ultima vreme fusesem prea mult distrasă, și trebuia să mă concentrez. Tata spunea să-mi găsesc pe cineva care să mă ajute cu sarcinile mele, dar, până acum, orice ajutor nu reușea decât să mă încurce și mai mult.

Ahren și Osten stăteau lângă mama, iar eu mi-am ocupat locul între tata și Kaden. Chiar și din celălalt capăt al mesei, îl auzeam pe Osten mestecând.

— Ești bine, surioară? a întrebat Kaden, făcând o pauză între lingurile de terci de ovăz.

— Bineînțeles.

— Pari un pic stresată.

— Și tu ai părea, dacă ar urma să conduci țara, l-am tachinat eu.

— Câteodată mă gândesc la asta, a spus el, devenind serios. La ce aș face dacă o boală ar lovi toată Illéa, iar tu și mama și tata și Ahren v-ați îmbolnăvi și ați muri. Atunci, eu aș fi la conducere și ar trebui să mă ocup singur de toate.

Cu coada ochiului, am văzut cum tata se apleacă în față și-și ascultă fiul.

— Ce spui tu e un pic morbid, Kaden.

Kaden a ridicat din umeri.

— Este bine să-ți faci mereu planuri dinainte.

Mi-am sprijinit bărbia în mână.

— Deci, care ar fi ordinea de zi a regelui Kaden?

— Vaccinarea, evident.

Am chicotit.

— Bună idee. Și după asta?

El s-a gândit.

— Cred că aș încerca să cunosc oameni. Oameni sănătoși, ca să aflu ce vor ei de la mine. Probabil că de la ei lucrurile se văd un pic diferit decât de aici.

Tata a încuviințat din cap.

— O mișcare destul de inteligentă, Kaden.

— Știu.

Și Kaden a început din nou să mănânce, domnia lui imaginară luând sfârșit. Norocul lui.

Am ciugulit din mâncare, uitându-mă pe furiș la tata. Da, observasem că părea obosit seara trecută, dar se întâmplase o singură dată. Sigur, acum îi trebuiau ochelari și avea riduri de expresie în jurul ochilor, dar asta nu însemna că era epuizat. Ce știa Hale?

M-am uitat prin cameră. Băieții vorbeau în șoaptă între ei. L-am văzut pe Ean discutând cu Baden. Burke își vărsase ceva pe cravată și încerca să și-o scoată discret, dar fără succes. Apoi, mi-am plimbat privirea spre Hale, mulțumită că nu se uita în direcția mea.

În spatele mesei îndepărtate i-am văzut pe Henri și pe Kile. Erik traducea răbdător și, după expresiile lor, se înțelegeau destul de bine.

M-am concentrat la ei. Am încercat un minut să-mi dau seama despre ce vorbeau, dar degeaba. M-am holbat la Kile și i-am urmărit mâinile. Era amuzant să-l văd cum gesticulează spre ceilalți și apucă furculița, când știam cât de bine ține un creion. Sau – și mai bine – cum dă părul pe spate pentru un sărut.

În cele din urmă, Kile m-a surprins holbându-mă și a dat ușor din cap, schițând un zâmbet. Henri l-a observat uitându-se și s-a întors pe scaun ca să-mi facă semn cu mâna. Eu mi-am plecat capul în semn de salut, sperând că nimeni nu-mi observase roșeața din obraji. Henri s-a întors imediat ca să-i spună ceva lui Erik, care i-a spus ceva lui Kile, care a ridicat din sprâncene și a dat din cap. Știam că vorbesc despre mine și n-am putut să nu mă întreb dacă într-adevăr Kile le dăduse detalii despre sărutul nostru.

Mătușa May era singura persoană căreia puteam să-i descriu sărutul în detaliu, fără să fiu complet îngrozită. Aș fi mințit dacă aș fi spus că, de când se întâmplase, nu mă gândisem la momentul acela.

Ahren s-a ridicat și a sărutat-o pe obraz pe mama înainte să plece.

— Așteaptă, Ahren, trebuie să discut ceva cu tine, i-am spus eu, ridicându-mă în picioare.

— Ne vedem imediat, dragă? a întrebat tata, privindu-mă.

— Mă întorc repede. Promit.

Ahren mi-a oferit brațul lui și am ieșit împreună din cameră. Simțeam cum atragem atenția. Era ca o energie care mă urmărea aproape peste tot. Deseori mă desfătam cu senzația asta.

— Despre ce vrei să vorbim?

I-am răspuns, zâmbind:

— Îți spun după ce ajungem pe coridor.

El a șovăit.

— Hopa!

Când am cotit, m-am retras și l-am lovit în umăr.

— Au!

— Aseară am fost la o întâlnire și a fost îngrozitor și tu ești vinovat pentru asta.

Ahren și-a masat brațul.

— Ce s-a întâmplat? A fost răutăcios?

— Nu.

— A... Ahren și-a coborât vocea. A încercat să profite de tine?

— Nu.

Eu mi-am încrucișat brațele.

— A fost nepoliticos?

Am oftat.

— Nu chiar, dar a fost... ciudat.

El și-a aruncat brațele în aer, exasperat.

— Ei bine, sigur că a fost! Dacă ai să mai ieși cu el, o să fie mai bine. Asta e ideea. Îți ia timp să cunoști pe cineva.

— Nu vreau să mă cunoască! Nu vreau să mă cunoască niciunul dintre ei!

S-a încruntat, nedumerit.

— Întotdeauna am crezut că ești singura persoană din lume pe care aș înțelege-o, a spus el, indiferent de situație. Credeam că și tu m-ai înțelege mereu. Dar mă tachinezi pentru că sunt îndrăgostit, iar când se ivește ocazia să-ți găsești pe cineva, nu-ți place.

Mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

— Nu tu ai spus că Alegerea nu are niciun sens pentru mine? Nu tu abia așteptai să vezi cum am să-i fac să se simtă stânjeniți? Credeam că amândoi suntem de acord că asta e o glumă. Iar acum, brusc, ești cel mai înflăcărat fan al Alegerii.

Liniștea de pe coridor era dureroasă. Am așteptat ca Ahren să se certe cu mine sau măcar să îmi explice.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar nu cred că este vorba doar despre o întâlnire. Trebuie să afli de ce ești atât de speriată.

Mi-am îndreptat spatele.

— Sunt viitoarea regină din Illéa. Nu mă tem de nimic.

El s-a retras.

— Continuă să-ți spui asta, Eadlyn! Vezi dacă așa rezolvi problema.

Totuși, Ahren nu a ajuns prea departe pe coridor. În dimineața asta, Josie își invitase niște prietene și, practic, toate s-au topit când l-au văzut. Pe una dintre ele am recunoscut-o din ziua aceea din grădină și mi-am adus aminte de ea doar pentru că mi se adresase corect.

Le-am urmărit cum zâmbesc rușinate și își lasă în jos capetele. Ahren, spre meritul lui, era politicos ca întotdeauna.

— Josie a spus că este impresionant cât de bine te pricepi la literatură, a zis una dintre fete.

Ahren s-a uitat în altă parte.

— Exagerează. Într-adevăr, îmi place să citesc şi mai şi scriu câte ceva, dar nu lucruri care merită să fie publicate.

O altă fată a făcut un pas în față.

— Mă îndoiesc că este adevărat. Pariez că dascălul nostru s-ar bucura să vii să ne predai cândva. Mi-ar plăcea să-ți aud părerile despre câteva dintre cărțile pe care le-am citit.

Josie şi-a împreunat mâinile.

— O, da, te rog, Ahren! Nu vrei să vii să ne predai?

Prietenele ei au chicotit când ea i s-a adresat nonşalant pe numele mic, un obicei deprins din copilărie.

— Mă tem că am mult prea multe de făcut acum. Poate altă dată. Să aveți o zi minunată, domnişoarelor!

A făcut politicos o plecăciune şi a mers în continuare pe coridor, iar fetele nici măcar nu au aşteptat să se îndepărteze înainte să înceapă să chicotească prosteşte.

— Este atât de chipeş, a spus una, gata să explodeze de admirație.

Josie a oftat.

— Ştiu. Şi e atât de drăguț cu mine. Ieri am ieşit la o plimbare şi mi-a spus că el crede că sunt una dintre cele mai încântătoare fete pe care le-a cunoscut vreodată.

N-am mai putut să suport. Am trecut pe lângă ele, fără să încetinesc pasul.

— Eşti prea mică pentru el şi are iubită, Josie. Las-o baltă!

Am ocolit scările ca să mă duc în birou. Știam că am să mă simt mai bine dacă mă ocup cu ceva ușor de făcut, cu un lucru care putea fi tăiat de pe o listă.

— Vedeți? a spus Josie, fără să se deranjeze să vorbească mai încet. V-am spus eu că e afurisită!

Capitolul 16

Munca nu m-a făcut să mă simt mai bine. Încă eram foarte iritată din cauza serii petrecute cu Hale, plus că, de fiecare dată când mă certam cu Ahren, parcă îmi pierdeam echilibrul. Toată planeta se dezechilibra. Iar comentariile ridicole ale lui Josie erau cireașa de pe tort.

Mintea-mi bâzâia cu vorbele altor oameni și cu propriile mele întrebări și eram sigură că aveam să-mi pierd ziua de pomană.

— Știi, a spus tata, ridicându-și privirea din hârtiile lui. Și eu am fost distras la începutul Alegerii. O să-ți fie ușor să te descurci când grupul o să se micșoreze.

Am zâmbit. Bine, am să-l las să creadă că făcusem o pasiune pentru cineva.

— Îmi pare rău, tată.

— Să nu-ți pară. Vrei să mă ocup eu de treburile tale astăzi? Să îți iei liber după-amiaza asta?

Mi-am aranjat documentele din fața mea.

— Nu, așa ceva n-o să se întâmple. Sunt perfect capabilă.

— Nu mă îndoiam de tine, dragă. Eu doar...

— Și așa mi-am luat prea mult timp liber pentru asta. Nu vreau să-mi neglijez responsabilitățile. Sunt bine.

Nu voiam să par atât de tăioasă cu el.

— În regulă.

Și-a potrivit ochelarii și a început din nou să citească. Am încercat să fac același lucru.

La ce se referise Ahren când spusese că nu doar întâlnirea mă supărase? Știam de ce sunt supărată. Și când îl necăjisem eu în legătură cu Camille? Sigur, nu vorbeam cu ea foarte mult, dar asta din cauză că nu aveam multe în comun. Fata nu îmi displăcea.

Am clătinat din cap, concentrându-mă asupra documentelor.

— Ar fi în regulă, dacă ai avea nevoie să-ți limpezești mintea, s-a oferit tata din nou. Ai putea să te duci să petreci puțin timp cu unul dintre cei Aleși și să te întorci după prânz. În plus, ai avea despre ce să vorbești la *Actualități*.

Am simțit un val de emoții când am încercat să-mi dau seama cum aș putea să vorbesc despre cât de expusă mă simțisem după întâlnirea mea cu Hale... sau despre cât de uluită fusesem după sărutul cu Kile. Încercarea de a echilibra sentimentele contradictorii față de cele două momente era deja năucitoare, fără a mai adăuga și altceva.

— Tată, am fost la o întâlnire aseară. Nu e suficient?

El s-a gândit puțin.

— În cele din urmă, va trebui să începi să ne anunți când ai să ieși la întâlniri. Câteva fotografii de la unele dintre ele ar fi bune pentru toată lumea. Și cred că trebuie să mai ai cel puțin o întâlnire până vineri.

— Serios? am gemut eu.

— Fă ceva ce-ți place. Tratezi lucrurile astea de parcă ar fi niște sarcini de serviciu.

— Pentru că asta sunt! am protestat, râzând neîncrezătoare.

— Poate să fie distractiv, Eadlyn. Încearcă!

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor, aproape ca și când m-ar fi provocat.

— Bine. O întâlnire. Cu atât te alegi, bătrâne, l-am necăjit eu.

El a chicotit.

— Bătrânul are dreptate.

Mulțumit, tata s-a întors la hârtiile lui. Eu am rămas pe loc, uitându-mă pe furiș la el de la biroul meu. Se întindea adeseori, frecându-se la ceafă, și, cu toată că nu exista nicio urgență pe ordinea de zi, își trecea degetele prin păr de parcă ar fi fost tulburat.

Acum, că Hale mă făcuse să mă gândesc la asta, aveam de gând să stau cu ochii pe el.

Am hotărât să-l transform pe Baden în următoarea mea țintă. Poate că mătușa May știa ceva, deoarece Baden nu a intrat cu tupeu sau, dimpotrivă, de parcă ar fi încercat să se ascundă. La serată, când altcineva i-a furat momentul care ar fi trebuit să fie numai al lui, nu s-a agitat. Și, când

l-am abordat ca să-mi petrec singură timpul cu el, m-am aflat din nou în centrul atenției sale.

— Cânți la pian, nu-i așa? m-a întrebat Baden când l-am invitat la o întâlnire.

— Da. Nu la fel de bine ca mama, dar sunt destul de bună.

— Eu cânt la chitară. Poate că am putea să cântăm împreună.

Nu mă gândisem la așa ceva. Cântând, probabil că am fi vorbit mai puțin, iar mie îmi convenea de minune.

— Desigur. Am să rezerv Salonul Doamnelor pentru noi.

— Am voie să intru acolo? m-a întrebat el sceptic.

— Când ești cu mine, da. Și am să mă asigur că este gol. Pianul meu preferat din palat este acolo. Ai nevoie de o chitară?

El a rânjit superior.

— Nu. Mi-am adus-o pe a mea.

Baden și-a trecut o mână peste părul tuns scurt, părând foarte relaxat. Eu încă încercam să par distantă și inaccesibilă, dar îmi dădeam seama că erau câțiva băieți pe care nu-i deranja deloc atitudinea mea, iar Baden era unul dintre ei.

— Care sunt șansele ca încăperea să fie goală acum? m-a întrebat el.

Entuziasmul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Chiar mari, dar am de lucru.

S-a aplecat spre mine, cu o privire poznașă.

— Dar nu ai de lucru mereu? Pun pariu că, dacă ar trebui, ai putea să stai trează până la trei dimineața.

— Așa este, dar...

— Și că tot o să ai de lucru când ai să revii.

Mi-am împreunat mâinile și m-am gândit la asta.

— Chiar nu trebuie să...

El a început să scandeze încet:

— Chiulește, chiulește, chiulește!

Eu strângeam din buze, încercând să-mi ascund zâmbetul. De fapt, trebuia să spun cuiva. Urma să am o altă întâlnire neoficială... dar poate că mai meritam una. *Săptămâna viitoare,* am negociat cu mine însămi. *Am să-mi fac griji în privința camerelor după* Actualitățile *astea.*

— Du-te și ia-ți chitara, am spus eu, cedând.

— Două minute!

El s-a grăbit pe coridor, iar eu am clătinat din cap. Speram să nu spună tuturor că sunt extrem de ușor de convins.

M-am îndreptat spre Salonul Doamnelor, așteptându-mă să-l găsesc gol. Cu excepția doamnei Marlee, care stătea singură într-un colț și citea, avusesem dreptate.

— Alteța Voastră, m-a salutat ea.

Chestia asta era unul dintre lucrurile amuzante. Mulți oameni mi se adresau așa, dar când o spunea una dintre prietenele mamei, parcă îmi zicea „dovlecel", „puștoaico" sau „drăguță". Nu mă supăra, dar era întotdeauna un pic ciudat.

— Unde e mama?

Ea și-a închis cartea.

— Are o migrenă. Am fost să o văd, dar m-a dat afară. Nu suportă să audă niciun sunet.

— O! Urma să am o întâlnire acum, dar poate ar trebui să mă duc să văd cum se simte.

— Nu, a insistat ea. Are nevoie de odihnă, iar părinții tăi ar fi încântați să ai o întâlnire.

M-am gândit la asta. Dacă într-adevăr se simțea atât de rău, poate era mai bine să aștept.

— Ăăă... în regulă. Păi, aș putea să folosesc sala? Baden și cu mine vrem să facem puțină muzică. Am mijit ochii. La propriu, adică.

Ea a chicotit și s-a ridicat.

— Nu e nicio problemă.

— Nu e ciudat pentru tine? am întrebat eu din senin. Că băiatul tău, Kile, participă la Alegere? Că știi că urmează să am o întâlnire cu un băiat care nu este el? E, știi tu, în regulă?

— Am fost destul de șocată să vă văd pe amândoi pe prima pagină a tuturor ziarelor, a spus ea, scuturând din cap ca și când nu putea să înțeleagă cum se întâmplase. Apoi s-a apropiat, de parcă am fi împărtășit un secret. Dar uiți că părinții tăi nu sunt singurii care au trecut printr-o Alegere.

M-am simțit imediat ca o idioată. De ce nu mă gândisem la asta?

— Îmi aduc aminte că-l urmăream pe tatăl tău cum se chinuia să-și găsească timp pentru toată lumea, cum încerca să-i mulțumească pe cei din jurul lui, în timp ce căuta o parteneră vrednică. Iar pentru tine este mult mai

greu, pentru că nu e vorba doar despre asta. Tu faci istorie în timp ce încerci să distragi atenția. Și când spun că e greu, este o afirmație modestă.

— Așa e, am recunoscut eu, iar umerii mi s-au încovoiat sub greutatea întregii situații.

— Nu știu cum ați ajuns tu și Kile... ăăă... în situația aia, dar aș fi surprinsă dacă ar urca pe primele locuri de pe lista ta. Oricum, îți sunt recunoscătoare.

Am fost surprinsă.

— De ce? Nu am făcut nimic.

— Ba da, m-a contrazis ea. Le acorzi timp părinților tăi, ceea ce e foarte generos din partea ta. Dar și mie îmi oferi timp. Nu știu sigur cât pot să-l mai țin aici.

S-a auzit o bătaie la ușă.

M-am întors.

— Trebuie să fie Baden.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Stai aici. Îl primesc eu.

— O! a exclamat Baden când doamna Marlee i-a deschis ușa.

Ea a chicotit.

— Nu-ți face griji, plec. Te așteaptă.

Baden s-a uitat peste umărul ei ca să mă vadă, zâmbind tot timpul. Părea extrem de triumfător, extrem de încântat să fie singur cu mine.

— Ăla e? m-a întrebat el, arătând în spatele meu.

M-am răsucit și m-am uitat la pian.

— Da. Are o tonalitate minunată, iar acustica e excelentă în camera asta.

M-a urmat, iar eu am auzit cum cutia în care-şi ţinea chitara i s-a lovit de picior sau de o canapea când şi-a făcut loc prin labirintul de scaune.

Fără să mă întrebe, a găsit un scaun fără braţe şi l-a tras lângă pian. Mi-am trecut degetele peste clape, intonând rapid o gamă.

Baden şi-a acordat chitara, care era neagră şi uzată.

— De cât timp cânţi? m-a întrebat.

— De când mă ştiu. Cred că mama mă aşeza lângă ea când eram copil, iar eu o imitam.

— Oamenii spun mereu că mama ta este o muziciană uluitoare. Cred că am auzit-o cântând o dată la televizor, la o emisiune de Crăciun sau ceva de genul ăsta.

— Întotdeauna cântă mult de Crăciun.

— E perioada ei preferată din an? a presupus el.

— Într-un fel, sigur, dar, în altele, nu. Şi, de obicei, cântă când este tristă sau îngrijorată.

— Cum adică?

El a strâns o coardă, terminând pregătirile.

— O, ştii tu, am răspuns eu ambiguu. Sărbătorile pot fi stresante.

Nu mi se părea corect să dezvălui amintirile mamei – cum îşi pierduse tatăl şi sora în aceeaşi perioadă a anului, ca să nu mai spun de atacul teribil când tatăl meu aproape că fusese răpit.

— Nu pot să-mi imaginez cum e să fii trist de Crăciun aici. Dacă ar fi fost săracă, aş fi înţeles de ce ar fi neliniştită.

— De ce?

A zâmbit pentru sine.

— Pentru că este greu să vezi cum toți prietenii tăi primesc grămezi de cadouri, când tu nu primești niciunul.

— Oh!

Accepta cu ușurință diferențele sociale dintre noi, fără să se enerveze sau să-mi spună că sunt o snoabă, cum ar fi făcut alții. M-am uitat cu atenție la Baden, încercând să aflu mai multe. Chitara era veche, dar îmi era greu să-mi dau seama de starea lui financiară, de vreme ce purta haine făcute la palat. Mi-am amintit ce-mi spusese mătușa May despre numele lui de familie.

— Ești la facultate, nu-i așa? am întrebat eu.

El a încuviințat din cap.

— Ei bine, momentan am întrerupt-o. Unii dintre profesorii mei au fost luați prin surprindere, dar majoritatea mă lasă să-mi trimit proiectele, ca să termin semestrul de aici.

— Impresionant.

A ridicat din umeri.

— Știu ce-mi doresc. Așa că sunt dispus să fac orice trebuie ca să-mi îndeplinesc visul.

I-am zâmbit curioasă.

— Și ce rol are Alegerea în asta?

— Uau, ce directă ești!

Nu s-a supărat nici acum. A tratat întrebarea aproape ca pe o glumă.

— Mi se pare cinstit să întreb asta.

Am început să cânt una dintre melodiile clasice învățate de la mama. Baden o știa și mi s-a alăturat. Nu mă

gândisem niciodată cum ar fi sunat interpretată la un instrument cu coarde.

Muzica a câștigat, iar noi am renunțat la conversație. Însă am continuat să comunicăm. El îmi urmărea privirea și eu îi studiam degetele. În afară de mama, nu mai cântasem niciodată cu altcineva și eram captivată cum nu credeam că pot să fiu.

Am cântat melodia până la capăt, fără să greșim mai mult de două sau de trei ori. Când am terminat, Baden radia.

— Știu doar câteva melodii clasice. În mare parte Beethoven și Debussy.

— Ești atât de talentat! Nu mi-am imaginat niciodată melodii de genul ăsta cântate la chitară.

— Mulțumesc. A părut ușor sfios. Ca să-ți răspund la întrebare, sunt aici pentru că vreau să mă căsătoresc. Nu am ieșit la prea multe întâlniri, dar, când s-a ivit oportunitatea asta, m-am gândit că merită să încerc. Sunt îndrăgostit de tine? Ei bine, astăzi nu. Dar mi-ar plăcea să aflu dacă aș putea fi.

Ceva din tonul lui m-a făcut să cred că era total sincer. Încerca să își găsească o pereche, iar eu eram o persoană pe care nu ar fi întâlnit-o niciodată dacă nu s-ar fi înscris.

— Aș vrea să-ți fac o promisiune, dacă este în regulă, s-a oferit el.

— Ce fel de promisiune?

El a ciupit câteva coarde.

— O promisiune în legătură cu noi.

— Dacă vrei să juri că ai să-mi fii complet devotat, să știi că încă este prea devreme.

Baden a scuturat din cap.

— Nu, asta nu face parte din planul meu.

— Bine, atunci. Ascult.

El s-a apucat să interpreteze o melodie oarecum cunoscută; nu ceva clasic, dar una pe care o știam... Nu reușeam să-mi dau seama care anume.

— Dacă ai să descoperi că nu sunt o alegere rezonabilă pentru tine, ai să mă trimiți acasă, ca să poți să te concentrezi asupra celorlalte opțiuni. Promisiunea mea este următoarea: dacă am să-mi dau seama că nu ești potrivită pentru mine, am să-ți spun. Nu vreau ca niciunul din noi să-și piardă timpul.

Eu am încuviințat din cap.

— Aș aprecia asta.

— Bun, a răspuns el repede și apoi a început să cânte: „Ei bine, ea intră-n cameră cu zâmbetul, zâmbetul, zâmbetul ăla al ei și picioarele lungi, lungi, lungi de-o milă sau poate trei! Se uită prin jur, ca să se distreze puțin!"

Recunoscând, în cele din urmă, melodia pe care o cânta, am râs. Era un cântec de-al trupei Choosing Yesterday, pe care îl fredonam în baie mai des decât voiam să recunosc.

— „Nu pot să-mi iau ochii de la chipul, chipul, chipul ei grozav, până nu începe să danseze pe basul, basul, basul ăla grav! Fata asta e numărul unu, nu pot să m-abțin!"

M-am alăturat la pian, chicotind un pic prea tare ca să ating corect toate notele pentru refren. Însă am cântat amândoi, pocind melodia și distrându-ne prea bine ca să ne pese.

— „O, nu poate-avea mai mult de șapteșpe ani și-un pic, dar e bine făcută, dacă știi ce vreau să zic. E cea mai drăguță ființă pe care am văzut-o vreodată, da, ea este" – *BAM BAM!* – „ea este, ea este regina mea adevărată!"

Am ținut pasul cu Baden aproape tot cântecul, cu toate că mă pricepeam doar la muzica clasică.

— De ce-ți mai bați capul cu facultatea? Ar trebui să pleci în turnee, l-am încurajat eu.

— Ăsta-i planul meu de rezervă, dacă n-am să ajung prinț. Baden era atât de sincer, atât de natural! Mulțumesc pentru că ai chiulit cu mine.

— Nicio problemă. Totuși, ar trebui să mă întorc la lucru.

— Asta a fost cea mai scurtă întâlnire din istorie! s-a plâns el.

Eu am ridicat din umeri.

— Ai fi avut mai mult timp dacă ai fi așteptat până diseară.

El a pufnit.

— Bine. Mi-am învățat lecția.

Cât el și-a pus chitara în cutie, eu am tras capacul peste clape.

— Ar trebuie să le-o arăți celorlalți, am spus. Pun pariu că s-ar distra încercând să cânte.

— Ce, chitara mea? Nu, nu, nu. Este copilul meu!

L-am văzut cum mângâie cu blândețe cutia uzată.

— Dacă mi-ar strica-o cineva, aș fi distrus. Tata a muncit din greu să mi-o cumpere. Încerc să am mare grijă de ea.

— Așa sunt și eu cu diademele mele.

— *Pffff!*

Baden a râs de mine.

— Ce?

El nu s-a grăbit să răspundă, punându-și mâna peste ochi și clătinând din cap.

— Diademe! a spus în cele din urmă. Chiar ești o prințesă, nu?

— Crezi că ultimii optsprezece ani au fost un truc inteligent?

— Îmi place asta, știi? Că-ți protejezi diademele cum îmi protejez eu chitara. Îmi place că asta-i pasiunea ta.

Am deschis ușa și am ieșit amândoi pe coridor.

— Bine. Pentru că sunt frumoase.

El a zâmbit.

— Mulțumesc că ți-ai petrecut ceva timp cu mine.

— *Eu* îți mulțumesc. Mi-a făcut plăcere.

A urmat o pauză.

— Deci, dăm mâna, ne îmbrățișăm sau ce?

— Poți să-mi săruți mâna, i-am răspuns și i-am întins-o.

El a luat-o repede.

— Pe curând.

Baden mi-a sărutat rapid mâna, s-a înclinat și s-a îndreptat spre camera lui. Eu m-am îndepărtat, gândindu-mă cum avea să-mi spună mătușa May „ți-am zis eu" de îndată ce o vedeam din nou.

Știam că am să fiu în centrul atenției la *Actualități*. În mod normal, nu mă deranja să țin discursuri sau să le

spun oamenilor noutăți. Dar seara asta avea să fie diferită. În primul rând, urma să fie prima dată când apăream în public de la paradă și, în al doilea rând, știam că vor vrea să le povestesc despre Kile.

M-am îmbrăcat în roșu. Mă simțeam puternică în roșu. Și mi-am prins părul sus, în speranța că am să par matură.

Mătușa May se plimba prin spate, făcându-mi cu ochiul, în vreme ce mama îl ajuta pe tata cu cravata. L-am auzit pe unul dintre băieți scâncind și m-am întors să-l văd pe Alex ținând ceva ascuțit în mână. Își freca spatele de parcă s-ar fi așezat pe obiectul respectiv. L-am căutat cu privirea pe Osten și l-am descoperit într-un colț, încercând disperat să nu râdă zgomotos.

Cu toată compania, camera părea aglomerată, sporindu-mi disconfortul, și de aceea am tresărit când cineva m-a strigat pe nume, chiar dacă în șoaptă.

— Mă scuzați, Alteța Voastră, a spus Erik.

— Nu, sunt un pic agitată. Cu ce pot să te ajut?

— Nu-mi place să vă deranjez, dar nu știam pe cine să întreb. Care-i cel mai potrivit loc pentru mine ca să pot să-i traduc lui Henri?

Eu am clătinat din cap.

— Ce nepoliticos din partea mea; nici nu m-am gândit la asta. Ăăă... vino după mine.

L-am însoțit pe Erik până la directorul studioului și l-am instalat pe Henri în rândul din spate, cu scaune ca pe stadion. Lui Erik i-a fost oferit un scaun lângă el; scaunul era suficient de jos încât să nu fie văzut, dar îndeajuns de aproape ca Henri să poată să-l audă.

Am rămas lângă ei până s-au așezat confortabil. Henri mi-a făcut semn că totul este în regulă, iar Erik s-a întors să-mi mulțumească.

— Data viitoare, am să mă duc la directorul studioului, ca să nu vă mai deranjez. Îmi cer scuze.

— Este în regulă, serios. Vreau să vă simțiți amândoi în largul vostru.

Erik și-a plecat capul și a zâmbit timid.

— Alteța Voastră nu trebuie să-și facă griji în privința confortului meu. Eu nu sunt un pretendent.

— Eadlyn! Eadlyn, unde ești? a strigat mama.

M-am întors cu spatele la Erik și am alergat spre partea din față.

— Aici, mamă.

Ea și-a dus mâna în dreptul inimii, ca și când i-ar fi bătut cu putere.

— Nu te găseam. Am crezut că dai înapoi, a spus încet când m-am apropiat.

— Calmează-te, mamă! i-am răspuns și am apucat-o de mână. Nu sunt perfectă, dar nu sunt lașă.

Femeile au fost în centrul *Actualităților* din seara asta. Mama a transmis noi informații despre sisteme de ajutoare coordonate de provincii, încurajându-le pe celelalte să urmeze exemplul dat de cele trei provincii din nord care ajutau persoanele fără adăpost donând mâncare și organizând cursuri gratuite pe teme ca gestiunea finanțelor și abilități pentru interviuri. Lady Brice a vorbit despre o propunere de forare, care avea să afecteze o mare porțiune din Illéa centrală. Aceasta urma să aducă beneficii

întregii țări, dar, mai întâi, acele șase provincii trebuiau să aprobe acțiunea prin vot. Și, apoi, desigur, toate privirile s-au îndreptat asupra băieților.

Gavril a urcat pe scenă, elegant ca întotdeauna, iar eu am văzut că păşeşte mai vioi. Era a cincea Alegere la care Illéa era martoră, iar el urmărise îndeaproape trei dintre ele. Toți știam că își va găsi un înlocuitor la final, dar părea extrem de încântat că-și va juca ultimul rol pentru familia regală.

— Doamnelor și domnilor, bineînțeles, le vom dedica mult timp din transmisie tinerilor fermecători care participă la Alegere. Deocamdată, ce ați spune dacă i-am saluta pe câțiva dintre ei?

Gavril a traversat scena, căutând pe cineva anume. M-am întrebat dacă și lui îi era la fel de greu ca și mie să le țină minte numele.

— Domnule Harrison, a început el, oprindu-se în fața unui băiat cu o fețișoară dulce, cu păr blond-cenușiu și gropițe în obraji.

— Plăcerea este de partea mea, l-a salutat Harrison.

— Cum vă simțiți la palat?

El a zâmbit radios.

— Este frumos aici. Dintotdeauna mi-am dorit să vin în Angeles, așa că doar asta este o adevărată încântare.

— Ați avut parte de vreo provocare până acum? l-a incitat Gavril.

Harrison a ridicat din umeri.

— Îmi făceam griji că o să ne batem din zori și până-n seară din cauza prințesei, a spus el, arătând spre mine.

Eu am zâmbit imediat, știind că o cameră avea să focalizeze pe mine în orice secundă.

— Dar ceilalți băieți au fost minunați, a adăugat Harrison.

Gavril a îndreptat microfonul către băiatul de lângă el.

— Și dumneavoastră? Puteți să ne mai spuneți o dată cum vă numiți?

— Fox. Fox Wesley, a răspuns el.

Fox era un pic bronzat, dar, spre deosebire de mine, îmi dădeam seama că nu era culoarea lui naturală. Probabil că își petrecea mult timp afară.

— Sincer, și sper că nu sunt singurul care gândește așa, până acum, cea mai mare provocare o reprezintă prânzul și cina. Pe masă ne așteaptă cel puțin douăsprezece furculițe.

Câțiva oameni au chicotit, iar Gavril a dat aprobator din cap.

— Probabil că vă întrebați unde se depozitează atât de multe tacâmuri.

— E o nebunie, a mormăit băiatul din spatele lui Fox.

— O, domnul Ivan, nu?

Gavril s-a întins ca să-i ducă microfonul în față.

— Da, domnule. Mă bucur să vă cunosc.

— Și eu. Cum vă descurcați la masă?

Ivan și-a întins mâinile înainte, ca și când ar fi fost o chestiune foarte serioasă.

— Momentan, metoda mea este să folosesc câte o furculiță pentru fiecare mușcătură și apoi le las într-o grămadă în mijlocul mesei. Până acum, funcționează.

Răspunsul ridicol al lui Ivan i-a făcut pe cei din încăpere să râdă şi mai tare, iar Gavril s-a îndepărtat de grup, întorcându-se către camere.

— În mod clar, avem un grup de candidaţi foarte amuzanţi. Aşa că de ce să nu ne oprim o clipă să vorbim cu domnişoara care, cumva, trebuie să aleagă numai unul? Doamnelor şi domnilor, Alteţa Sa Regală, prinţesa Eadlyn Schreave.

— Fă-i praf! mi-a şoptit Ahren când am coborât de la locul meu şi am traversat scena, îmbrăţişându-l pe dragul de Gavril.

— Este mereu o plăcere să vă văd, Alteţa Voastră, a spus el când m-am aşezat pe scaunul din faţa lui, în mijlocul scenei.

— Şi mie îmi face plăcere, Gavril.

— Aşadar, iată-ne, după prima săptămână din prima Alegere condusă vreodată de o femeie. Cum aţi spune că decurg lucrurile?

I-am oferit un zâmbet strălucitor.

— Cred că bine. Desigur, încă trebuie să lucrez în fiecare zi, deci avem parte de un început destul de lent.

Gavril a aruncat o privire peste umăr.

— Judecând după numărul mai mic de participanţi, nu aş spune că este atât de lent.

Eu am chicotit, fluturând din gene.

— Da, aproximativ o treime din domnii invitaţi la palat au fost eliminaţi. Trebuie să mă bazez pe instinctele mele şi, cu întâlnirile noastre iniţiale şi informaţiile pe care le-am primit, am foarte mare încredere în alegerile mele.

Gavril şi-a înclinat capul.

— Se pare că, în acest moment, ascultaţi mai mult de raţiune decât de sentimentele dumneavoastră.

M-am luptat cu roşeaţa. Nu-mi dădeam seama cât de bine mă descurcasem, dar am refuzat să-mi ating faţa ca să verific.

— Mi-aţi sugera să mă îndrăgostesc de treizeci şi cinci de tineri în acelaşi timp?

El a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, când puneţi problema aşa...

— Exact. Am o singură inimă şi mi-o păstrez.

Am auzit oftaturi în jur şi-am simţit că deocamdată scăpasem. Câte replici mai puteam să visez în următoarele luni, ca să-i distrez pe toţi şi să-i ţin la distanţă? Apoi mi-am dat seama că nu-mi plănuisem cuvintele. Chiar le simţisem şi le rostisem sub presiune.

— Se pare totuşi că v-aţi lăsat inima să conducă cel puţin o dată, a spus el cu înţeles. Drept dovadă, am o fotografie.

Am urmărit cum era afişată o poză uriaşă cu mine şi Kile, iar în cameră au izbucnit strigăte şi aplauze.

— Am putea să-l aducem aici pentru o clipă? Unde este domnul Kile?

El s-a ridicat de la locul său şi s-a aşezat pe un scaun lângă mine.

— Acum, mă aflu într-o situaţie unică pentru mine, a început Gavril, pentru că vă cunosc pe amândoi de când v-aţi născut.

Kile a râs.

— Chiar ieri mă gândeam la asta. Mama spunea că, o dată, când eram copil, am mers de-a buşilea pe platou, iar dumneavoastră m-aţi ridicat în braţe pentru încheierea *Actualităţilor*.

Gavril a făcut ochii mari.

— Este adevărat! Am uitat de asta!

Mi-am întors privirea spre Kile, chicotind la noua poveste. Probabil că se întâmplase înainte să mă nasc eu.

— Aşadar, din imagini reiese că, poate, o prietenie din copilărie se dezvoltă în ceva mai mult?

Kile s-a holbat la mine, iar eu am clătinat din cap. În niciun caz nu aveam de gând să vorbesc prima.

În cele din urmă, a cedat.

— Sincer, cred că niciunul din noi nu s-a gândit la celălalt ca la o posibilitate înainte să fie forţat să o facă.

Familiile noastre au râs gălăgios.

— Totuşi, dacă s-ar fi tuns cu ani în urmă, poate m-aş fi gândit la asta, l-am tachinat eu.

Gavril a scuturat din cap spre noi.

— Aşadar, toată lumea arde de nerăbdare să ştie: cum a fost sărutul scandalos?

Ştiam că trebuia să mă aştept la asta, dar eram îngrozită. Felul în care mi se expunea viaţa privată era mult mai rău decât îmi imaginasem că o să fie.

Din fericire, Kile i-a răspuns la întrebare:

— Cred că pot să vorbesc pentru amândoi când spun că a fost o surpriză. Şi, chiar dacă a fost special, nu cred că o să ne gândim prea mult la el. Vreau să spun că mi-am

petrecut timpul cu ceilalți băieți și atât de mulți dintre ei ar fi minunați în calitate de prinț.

— Serios? Și sunteți de acord cu asta, prințesă? V-ați mai întâlnit și cu altcineva săptămâna aceasta?

Mi se părea că vorbele lui Gavril întârzie. Le-am auzit abia după ce am procesat tot ce spusese Kile. Chiar vorbea serios? Nu simțise nimic? Sau spunea asta ca să păstreze un anumit nivel de intimitate?

Mi-am revenit și am dat entuziasmată din cap.

— Da, cu câțiva.

Gavril s-a uitat la mine.

— Și?

— Și au fost foarte drăguți.

În primul rând, nu prea aveam chef să vorbesc, iar Kile mă făcuse să mă întreb dacă ar fi trebuit într-adevăr să spun ceva.

— Hmm, a făcut Gavril, întorcându-se spre grupul celor Aleși. Poate vom obține mai multe informații de la domnii în cauză. Domnule Kile, puteți să vă întoarceți la locul dumneavoastră. Acum, care au fost norocoșii?

Baden a ridicat mâna, urmat de Hale.

— Coborâți, domnilor.

Gavril a început să aplaude și cei din cameră i s-au alăturat când Hale și Baden s-au apropiat și a mai fost adus un scaun. Mă consideram destul de inteligentă, dar nu puteam să mă gândesc la un mod prin care să-i implor să-și țină gura, fără să vorbesc.

Abia atunci mi-am dat seama cât de ușor reușise Kile să o facă. Am presupus că însemna ceva faptul că ne cunoșteam de o veșnicie.

— Cum vă numiți, domnule? a întrebat Gavril.

— Hale Garner.

Hale și-a aranjat cravata, cu toate că era la locul ei.

— O, da. Așadar, ce puteți să ne spuneți despre întâlnirea cu prințesa?

Hale mi-a zâmbit timid și apoi s-a întors spre Gavril.

— Ei bine, pot să vă spun că prințesa noastră este la fel de inteligentă și de grațioasă cum am crezut dintotdeauna. Ăăă... și că avem câteva lucruri în comun. Amândoi suntem cei mai mari copii din familiile noastre și a fost distractiv să vorbesc despre munca mea de croitor cu o domnișoară atât de bine îmbrăcată. Adică, arată extraordinar.

Eu mi-am plecat capul, încercând să accept complimentul veselă, dar atentă în același timp.

— Dar, în rest, sper că mă veți ierta dacă nu am să vă împărtășesc mai multe detalii, a adăugat Hale.

Gavril s-a strâmbat.

— Nu aveți de gând să ne spuneți nimic?

— Păi, întâlnirile și îndrăgostirea sunt, în general, lucruri intime. E cam ciudat să vorbesc despre asta în acest moment.

— Poate vom afla mai multe de la următorul domn, a spus Gavril, zâmbind diabolic spre camere. Nu vreți să ne amintiți numele dumneavoastră?

— Baden Trains.

— Și ce ați făcut împreună cu prințesa?

— Am cântat. Prințesa Eadlyn este la fel de talentată ca mama ei.

În culise, am auzit-o pe mama suspinând emoționată.

— Și?

— Și este o dansatoare minunată, chiar și atunci când stă jos. Și, ca să știe toată lumea, prințesa este la curent cu muzica actuală.

Baden a râs și câțiva oameni i s-au alăturat.

— Și? a insistat Gavril.

— Și i-am sărutat mâna... și, pe viitor, sper la mai multe săruturi.

Voiam să mor. Dintr-un motiv oarecare, dorința lui Baden pentru alte săruturi era mult mai jenantă decât discuția despre sărutul dintre mine și Kile.

Cei din încăpere au scos din nou sunete încurajatoare și mi-am dat seama că Gavril încerca să profite de asta. Din păcate pentru el, nu mai erau și alte detalii picante. Kile era singurul care avea de împărtășit ceva cât de cât șocant, însă publicul aflase deja.

— Pari atât de dezamăgit, Gavril, am remarcat eu repede.

El s-a îmbufnat un pic.

— Sunt, pur și simplu, încântat pentru Alteța Voastră și vreau să știu tot ce se întâmplă. Și, dacă am putea să ne întrebăm milioanele de spectatori, sunt sigur că ar fi de acord.

— Ei bine, nu-ți face griji. Tu și toți ceilalți din Illéa vă veți bucura să aflați că mâine voi da o mică petrecere pentru cei Aleși și pentru cei de la palat. Camerele vor fi acolo pe parcursul întregului eveniment, așa că toată lumea va avea șansa să asiste din interior la procesul Alegerii.

Publicul a izbucnit din nou în aplauze. Josie era atât de încântată, că, practic, am văzut-o plutind din scaunul ei.

Gavril i-a trimis pe Hale și pe Baden la locurile lor alături de ceilalți, înainte să-mi adreseze alte întrebări.

— La ce fel de petrecere putem să ne aşteptăm mâine, Alteţa Voastră?

— La una în aer liber, în grădină, unde ne vom bucura de soare şi ne vom petrece timpul cunoscându-ne mai bine.

— Pare un plan minunat. Foarte relaxant.

— Ei bine, va fi, cu excepţia unui mic detaliu, am adăugat eu, fluturându-mi uşor degetele în aer.

— Şi care este acela?

— După petrecere va avea loc o eliminare.

Murmurele au umplut încăperea şi am ştiut că, indiferent de ce simte publicul pentru mine, întâlnirea din seara asta cu băieţii avea să-i facă să vrea să afle cine rămâne şi cine pleacă.

Am continuat, amuţind mulţimea cu vorbele mele:

— Ar putea să fie o persoană, ar putea să fie trei... Nu ştiu. Aşa că, domnilor – m-am întors eu spre Aleşi –, să veniţi pregătiţi.

— Abia aştept să văd cum o să iasă totul, a spus Gavril, şi sunt convins că va fi un eveniment minunat. Acum, o ultimă întrebare înainte de încheierea serii.

Eu mi-am îndreptat spatele.

— Desigur.

— Ce căutaţi la un soţ?

Ce căutam? Independenţa mea. Linişte, libertate... o fericire pe care credeam că o am înainte ca Ahren să o pună sub semnul întrebării.

Am ridicat din umeri.

— Cred că nimeni nu ştie ce caută până când nu găseşte.

Capitolul 17

Cum de reușise Josie să pună mâna pe încă una din diademele mele? Mă săturasem de ea. Avea de gând să se afișeze în fața camerelor în cea mai bună rochie și cu diadema mea, pretinzând că e de viță nobilă pentru a nu știu câta oară în viața ei.

M-am uitat la oameni și le-am zâmbit când am trecut pe lângă ei, dar nu m-am oprit să stau de vorbă cu nimeni, până când l-am găsit pe Kile. Era din nou cu Henri, sorbind ceai cu gheață și urmărind un meci de badminton. Henri a făcut imediat o plecăciune.

— Bună astăzi, Alteța Voastră, a spus el, accentul făcându-i cuvintele să sune mai vioi.

— Bună, Henri. Kile.

— Bună, Eadlyn.

Era posibil să-mi fi imaginat că e ceva diferit în vocea lui Kile, dar, pentru prima dată, mi-am dorit să-l aud vorbind. Am scuturat din cap și m-am concentrat.

— Kile, ai putea să te duci să vorbeşti cu sora ta, te rog?

Mulţumirea din ochii lui s-a transformat rapid în frustrare.

— De ce? Ce-a mai făcut acum?

— Mi-a mai luat una dintre diademe.

— Dar nu ai cam o mie?

Eu am pufnit.

— Nu este relevant. Este a mea şi nu ar trebui să o poarte. Când se plimbă aşa, dă impresia că face parte din familia regală, şi nu este aşa. Nu se cuvine. Ai putea, te rog, să vorbeşti cu ea despre comportamentul ei?

— Când am devenit persoana care-ţi face toate favorurile astea?

Mi-am îndreptat privirea spre Erik şi Henri, care nu ştiau despre aranjamentul din spatele sărutului nostru. Nu păreau să se prindă.

— Te rog? i-am şoptit eu.

Privirea i s-a îmblânzit, iar eu am zărit-o un pic pe persoana pe care mi-o arătase în camera lui, pe cineva cald şi plăcut.

— Bine. Dar lui Josie îi place atenţia. Nu cred că face asta ca să fie rea.

— Mulţumesc.

— Plec. Revin imediat.

S-a îndepărtat, în timp ce Erik îi spunea lui Henri ce se întâmplă.

Henri şi-a dres vocea înainte să vorbească, rostind cuvintele pe un ton ciudat.

— Cum se simte azi Alteţa Sa?

Nu eram foarte sigură dacă să apelez sau nu la Erik... M-am adresat lui Henri.

— Foarte bine. Tu?

— Bine, bine, a răspuns el vesel. Îmi place... ăăă....

S-a întors și i-a transmis restul comentariului lui Erik.

— Crede că petrecerea este grozavă și îi place compania.

Nu știam dacă se referă la mine sau la Kile, dar, chiar și așa, drăguț din partea lui să o spună.

— Deci, când te-ai mutat din Swendway?

Henri dădea din cap ca și când ar fi confirmat că este din Swendway, însă fără să răspundă la întrebare. Erik i-a șoptit repede, iar Henri i-a dat o replică lungă, care mi-a fost tradusă.

— Henri a emigrat în Illéa anul trecut, când avea șaptesprezece ani. Provine dintr-o familie de bucătari, asta fiind ocupația lui de acasă. Fac mâncare din țara lor natală și, în general, interacționează cu alții veniți din Swendway și care vorbesc doar finlandeză. Are o soră mai mică, care se străduiește să învețe engleza, dar este o limbă dificilă.

— Uau! Ce multe a trebuit să știi minte, i-am spus lui Erik.

El a fluturat din mână.

— Încerc.

Puteam să ghicesc cât de grea era munca lui Erik, dar îi apreciam modestia. M-am întors spre Henri.

— Va trebui să ne petrecem ceva timp împreună, în curând. Într-un loc în care să putem vorbi mai ușor.

Erik i-a transmis mesajul meu lui Henri, care a dat cu putere din cap.

— Da, da!

Eu am chicotit.

— Pe curând.

Aleşii umpleau peluza. Doamna Lucy era la braţul generalului Leger, care vorbea cu câţiva băieţi lângă o fântână, iar tata îşi făcea rondul, bătând din când în când pe câte cineva uşor pe spate şi salutând înainte de a dispărea din nou. Mama stătea pe un scaun sub o umbrelă, iar eu nu ştiam dacă era fermecător sau neliniştitor faptul că unii dintre Aleşi roiau în jurul ei.

Era o petrecere minunată. Oamenii jucau jocuri, era o mulţime de mâncare şi un cvartet de coarde cânta sub o boltă. Camerele filmau totul în detaliu, iar eu speram că asta va fi suficient pentru a calma lumea. Nu ştiam dacă tata era mai aproape de a găsi un plan prin care să liniştească permanent ţara.

Între timp, trebuia să găsesc o cale ca să elimin cel puţin o persoană după ziua de astăzi şi să am un motiv suficient de bun încât acţiunea mea să pară credibilă.

Kile s-a furişat pe lângă mine.

— Poftim!

Avea în mână diadema mea.

— Nu-mi vine să cred că a renunţat la ea.

— Am dus ceva muncă de convingere, dar i-am amintit că, dacă face o scenă la evenimentul ăsta, probabil că mama nu o s-o mai lase să participe la un altul. A fost suficient încât să şi-o dea jos. Aşa că, poftim!

— Nu pot să o iau, i-am spus eu, cu mâinile împreunate.

— Dar tocmai mi-ai cerut-o, s-a plâns el.

— Nu vreau să o poarte ea, dar nici nu pot să o car după mine. Am multe de făcut.

El și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar supărat. Mă simțeam destul de bine să nu fiu eu cea enervată.

— Și ce, acum trebuie să o țin toată ziua?

— Nu *toată* ziua. Doar până intrăm, și atunci am să pot să o iau.

Kile a scuturat din cap.

— Chiar ești incredibilă!

— Taci! Du-te și simte-te bine la petrecere. Dar stai, mai întâi trebuie să-ți scoatem cravata.

El s-a uitat în jos când am început să trag de ea.

— Ce e în neregulă cu cravata mea?

— Totul, am spus eu. Absolut totul e în neregulă cu cravata asta. Pun pariu că am putea face pace în lume dacă am arde-o! I-am desfăcut nodul și-am mototolit-o în mână. Așa e mult mai bine, am remarcat. Apoi i-am pus materialul vătuit în palmă, am înșfăcat diadema din cealaltă mână și i-am așezat-o pe cap. Se potrivește de minune cu părul tău!

El a zâmbit afectat și, amuzat, m-a fixat cu privirea.

— Deci, din moment ce nu-ți vrei diadema acum, poate că aș putea să ți-o dau înapoi diseară. Aș putea să vin la tine în cameră, dacă vrei.

Kile și-a mușcat buza, iar eu nu m-am gândit decât la cât de moale este.

Am înghițit în sec, înțelegând întrebarea nerostită.

— Ar fi bine, i-am răspuns, luptându-mă cu roşeaţa. Poate pe la nouă?

— La nouă.

Kile a dat aprobator din cap şi a plecat.

Aşadar, fusese doar discret la *Actualităţi*! M-am încruntat, îngândurată. Sau poate că pur şi simplu plănuia să-şi petreacă timpul sărutându-mă. Sau poate că mă iubea de când avea şapte ani şi abia acum îşi găsea curajul să nu mă mai tachineze şi să-şi mărturisească sentimentele. Sau poate...

Ean a venit lângă mine şi m-a luat de braţ.

— O! am icnit eu.

— Pari supărată. Nu te mai gândi la ce ţi-a spus băieţelul ăla, indiferent ce-ar fi.

— Domnule Ean, l-am salutat eu, impresionată de cât de calm era în preajma mea. Cu ce pot să te ajut?

— Însoţindu-mă la o plimbare, desigur. Încă nu am avut ocazia să-ţi vorbesc între patru ochi.

Părul lui Ean, de culoarea caramelului, părea aproape auriu în soare şi, chiar dacă nu avea aceeaşi tunsoare modernă ca Hale, arăta mai bine în costum decât majoritatea celorlalţi. Unora pur şi simplu nu le stătea bine în costum.

— Ei bine, acum sunt singură. Despre ce ai vrea să vorbim?

El a zâmbit superior.

— În mare parte, despre tine... Sunt curios. Mereu am crezut că eşti foarte independentă, aşa că am fost surprins că îţi cauţi un soţ de la o vârstă atât de tânără. Pe baza

apariţiilor tale la *Actualităţi* şi a emisiunilor speciale despre familia ta, nu credeam că ai să te grăbeşti.

Ştia. Vorbea atât de calm, încât eram sigură că ştie că totul e doar un spectacol.

— Aşa este; plănuiam să aştept. Dar părinţii mei sunt atât de îndrăgostiţi, încât m-am gândit că merită să încerc.

Ean m-a cercetat cu atenţie.

— Chiar crezi că vreunul dintre candidaţi are cu adevărat ce-i trebuie ca să fie partenerul tău?

Eu am ridicat din sprâncene.

— Ai o părere chiar atât de proastă despre tine?

El s-a oprit din mers şi ne-am uitat unul la altul.

— Nu, însă am o părere foarte bună despre tine. Şi nu cred că-ţi doreşti să îţi întemeiezi o familie înainte să trăieşti cu adevărat.

Mi se părea imposibil ca un străin să mă citească atât de bine, mai ales că mă străduiam din răsputeri să-mi ascund gândurile şi sentimentele. Cât de îndeaproape mă urmărise Ean în toţi anii ăştia?

— Oamenii pot să se schimbe, i-am răspuns eu vag.

El a dat aprobator din cap.

— Presupun că pot. Dar, dacă ai să te simţi vreodată... pierdută în competiţia asta, aş fi bucuros să te ajut cu ce mi-ar sta în putinţă.

— Şi cum m-ai ajuta, mai exact?

Cu blândeţe, Ean m-a condus înapoi spre mulţime.

— Cred că asta e o discuţie pentru o altă zi. Dar să ştii că sunt aici pentru tine, Alteţă.

El m-a ţintuit cu privirea, de parcă ar fi crezut că dacă s-ar fi uitat suficient de mult la mine, i-aş fi dezvăluit toate secretele. De îndată ce nu ne-am mai privit, am simţit nevoia să inspir adânc de câteva ori.

— Este o zi minunată.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe unul dintre Aleşi. Habar nu aveam cum îl cheamă.

— Da, este. Te distrezi?

O, Doamne, cum îl chema?

— Sigur. Avea un chip foarte prietenos şi o voce caldă, plăcută. Tocmai am câştigat o rundă de crochet. Tu joci?

— Un pic... Of, oare cum aveam să-mi dau seama? Joci mult acasă? l-am întrebat.

— Nu. Nu prea. Sus, în Whites, practicăm mai mult sporturi de iarnă.

Whites!... Nu, încă nu îmi dădeam seama.

— Dacă e să fiu sinceră, eu prefer să stau în casă.

— Ei bine, atunci ţi-ar plăcea Whites, a spus el râzând. Eu ies doar când sunt nevoit.

— Scuzaţi-mă!

Băiatul din Whites şi cu mine ne-am întors spre nou-venit. Pe ăsta îl cunoşteam.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar speram să te pot răpi pentru un moment.

— Desigur, Holden. L-am luat de braţ. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, i-am spus băiatului din Whites, care părea cam oropsit.

— Sper că nu am fost prea nepoliticos, a spus Holden când ne-am îndepărtat.

— Deloc.

Mergeam încet, iar el părea în largul lui, de parcă s-ar mai fi plimbat cu o prințesă de zeci de ori.

— Nu vreau să te reții. Am vrut doar să-ți spun că am admirat cum le-ai tăiat-o oamenilor săptămâna trecută.

Am fost surprinsă.

— Serios?

— Absolut! Admir o femeie care știe ce vrea și îmi place că ești categorică. Mama mea este șefa unui laborator în Bankston. Știu cât de dificil e să conduci o afacere atât de mică, așa că-mi este greu să-mi imaginez cât de mare este presiunea la care ești supusă. Însă te descurci și asta îmi place. Am vrut doar să știi.

Eu am făcut un pas în spate.

— Mulțumesc, Holden.

El a dat aprobator din cap, iar eu m-am îndepărtat, pierdută în gânduri.

Întreaga situație nu a făcut decât să îmi confirme ceea ce știam că era adevărat: dacă aș fi fost dulce și blândă, nimeni nu m-ar fi luat în serios. Dacă i-aș fi bătut pe băieți ușor pe umăr și i-aș fi îmbrățișat la plecare, oare Holden m-ar fi admirat mai puțin? Totul era...

— O!

Am alunecat într-o parte și doar datorită unor brațe puternice nu am ajuns pe jos.

— Alteță. Hale m-a prins de brațe și m-a ajutat să mă ridic. Îmi pare rău, nu te-am văzut.

În apropiere, am auzit blițul unui aparat de fotografiat și m-am forțat să zâmbesc.

— Râzi, i-am spus printre dinți.

— Ce?

— Ajută-mă și râzi.

Am chicotit și, după un moment, a chicotit și Hale de câteva ori.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat, continuând să zâmbească.

Eu mi-am netezit rochia cât i-am explicat:

— Camerele ne urmăresc.

S-a uitat într-o parte.

— Nu te uita, i-am cerut eu, și el s-a întors din nou cu fața la mine.

— Ia uite! Mereu ești așa precaută?

De data asta, am râs cu adevărat.

— În mare parte.

Zâmbetul i-a dispărut.

— De-asta ai fugit data trecută?

Am adoptat și eu o expresie serioasă.

— Îmi pare rău. Nu mă simțeam bine.

— Mai întâi fugi, apoi minți.

Dezamăgit, a clătinat din cap.

— Nu.

— Eadlyn, a șoptit el. Nu mi-a fost ușor. Nu îmi place să vorbesc despre moartea tatei sau despre faptul că mamei îi e greu să-și păstreze un loc de muncă sau că familia mea și-a pierdut statutul. Mi-a fost greu să-ți mărturisesc toate astea. Și când am început să vorbim despre tine, m-ai părăsit.

Am început să simt din nou furnicături, senzația aceea de goliciune în fața tuturor.

— Hale, îmi pare sincer rău.

Mi-a studiat chipul.

— Nu cred că vorbești serios.

Am înghițit în sec, tulburată.

— Însă tot îmi placi, a adăugat.

Fascinată de posibilitatea asta, mi-am ridicat privirea spre el.

— Când ai să fii pregătită să vorbești, să vorbești cu adevărat, am să fiu aici. Asta doar dacă nu cumva ai să vii și-ai să mă elimini ca un ninja, cum ai făcut cu ceilalți băieți.

Am râs, încurcată.

— Nu cred că asta o să se mai întâmple.

— Sper că nu. Hale s-a holbat la mine, iar mie nu mi-a plăcut să simt că privirea lui ar fi putut să-mi pătrundă adânc sub piele. Mă bucur că nu ți-ai murdărit rochia, a adăugat. Ar fi fost păcat.

A dat să plece, dar l-am apucat de braț.

— Hei! Mulțumesc. Pentru că ai fost rezervat la *Actualități*.

El a rânjit.

— Ți-am spus că am să te uimesc cu ceva în fiecare zi, ai uitat?

Capitolul 18

— În regulă, Alteța Voastră, când sunteți gata.

Fata de la machiaj m-a verificat o ultimă dată, iar eu mi-am îndreptat poziția, repetând numele în minte. Am încuviințat din cap și lumina roșie a camerei s-a aprins, anunțându-mă că se filmează.

— Ați văzut extravaganta petrecere, ați auzit despre mâncărurile delicioase și ați văzut toate ținutele uluitoare; dar cine credeți că ar trebui eliminat? Da, domnul Kile arăta cumva mai puțin viril cu diadema mea, iar domnul Hale aproape că m-a dat pe spate... nu la modul bun, am concluzionat eu cu un rânjet. Însă, după multe deliberări, cei doi Aleși care ne părăsesc astăzi sunt Kesley Timber din Whites și Holden Messenger din Bankston. Ce face preferatul dumneavoastră? Sunteți nerăbdători să aflați mai multe despre concurenții rămași? Vă doriți mai multe știri despre Alegere? Urmăriți *Actualitățile* în fiecare vineri

seară pentru noutăți din partea mea și a domnilor în cauză și nu uitați să căutați emisiuni exclusive dedicate Alegerii, numai pe Canalul de Acces Public.

Am mai zâmbit câteva secunde.

— Tăiați! a strigat directorul. Excelent. Mi s-a părut că sună perfect, dar să mai înregistrăm o dublă, ca să fim siguri.

— Sigur. Când apare pe post?

— Diseară vor edita toate filmările de la petrecerea din după-amiaza asta, iar înregistrarea va fi transmisă mâine, așa că luni ar trebui să apară și asta.

Eu am dat aprobator din cap.

— Minunat. Încă o dată?

— Da, Alteța Voastră, dacă nu vă supărați.

Am înghițit în sec și mi-am repetat încă o dată discursul înainte să adopt aceeași poziție.

La nouă și zece, am auzit bătaia în ușa mea și m-am grăbit să răspund. L-am văzut pe Kile, care se sprijinea de tocul ușii, cu diadema în mână.

— Am auzit că-ți lipsește asta, a spus el în glumă.

— Intră, ratatule.

A intrat și s-a uitat din nou împrejur, de parcă mi-aș fi redecorat camera zilnic.

— Așadar, ai de gând să mă elimini?

Eu am rânjit.

— Nu, pe Kesley și pe Holden. Totuși, vezi să nu spui nimănui. Nu pot să-i trimit acasă înainte de transmiterea petrecerii din grădină.

— N-o să fie o problemă. Oricum, niciunul din ei nu vorbește cu mine.

— Nu? am întrebat când mi-a dat diadema.

— Am auzit că li se pare nedrept că particip la Alegere. Și, apoi, faptul că ne-au văzut sărutul afișat peste tot i-a convins.

Am așezat diadema pe raft, lângă celelalte.

— Atunci, înseamnă că am luat o decizie bună, nu?

A chicotit.

— O, ți-am mai adus un dar.

— Îmi plac darurile!

— Pe ăsta ai să-l urăști, crede-mă.

A băgat mâna în buzunar și a scos cravata aia spectaculos de oribilă.

— M-am gândit că, dacă ai o zi proastă, ai putea să o duci în grădină și să-i dai foc. Să te răzbuni pe ceva care n-o să plângă. Spre deosebire de Leeland.

— Nu *încercam* să-l fac să plângă.

— Sigur că nu.

Eu am zâmbit și i-am luat cravata mototolită din mână.

— De fapt, chiar îmi place darul ăsta. Mă asigură că nicio ființă omenească n-o să mai fie forțată vreodată să o poarte.

Uitându-mă la el, la zâmbetul lui, am reușit să uit totul pentru un minut. Mi se părea că Alegerea nici măcar nu exista. Eram o fată, cu un băiat. Și știam ce vreau să fac cu băiatul ăla.

Am lăsat cravata să cadă pe podea și i-am pus o mână pe piept.

— Kile Woodwork, vrei să mă săruți?

El a scos un fluierat.

— Nu ești deloc timidă, nu?

— Încetează! Da sau nu?

Și-a ținguiat buzele, pretinzând că se gândește.

— Nu m-ar deranja.

— Și înțelegi că, dacă te sărut, nu înseamnă că-mi placi cu adevărat și că nu am să mă căsătoresc niciodată cu tine?

— Slavă Domnului!

— Răspuns corect.

L-am cuprins cu mâinile pe după gât, trăgându-l spre mine, și o clipă mai târziu mă ținea de mijloc. Era balsamul perfect pentru o zi lungă. Săruturile lui Kile erau lente și directe și mă făceau să nu mă mai gândesc la altceva.

Ne-am răsturnat pe pat, rămânând îmbrățișați și râzând.

— Dintre toate lucrurile la care mă gândeam că o să se întâmple când mi-a fost strigat numele, nu am visat niciodată că am să te sărut.

— Eu n-am visat niciodată că te pricepi la asta.

— Hei, a spus el, am exersat un pic.

M-am sprijinit într-un cot.

— Pe cine ai sărutat ultima dată?

— Pe Caterina. Când familia italiană ne-a vizitat în august, chiar înainte să plec.

— Asta nu mă surprinde deloc.

Kile a ridicat din umeri, nicidecum rușinat.

— Ce pot să spun? Italienii sunt foarte prietenoși.

— Prietenoși, am repetat eu, dându-mi ochii peste cap. Poți să spui și așa.

El a chicotit.

— Dar tu?

— Întreabă-l pe Ahren. Se pare că toată lumea știe deja.

— Pe Leron Troyes?

— *Tu* cum ai aflat?

Am stat întinși și am râs atât de mult, încât aproape că ne-au dat lacrimile. M-am jucat cu un nasture de la cămașa lui, iar el mi-a răsucit o șuviță de păr între săruturi, și n-am mai fost decât noi doi pe lume.

— Nu te-am mai văzut niciodată așa, a remarcat el. Nu știam că e atât de ușor să te fac să zâmbești.

— Nu e. Cred că ești în formă maximă astăzi.

Kile m-a cuprins cu un braț și și-a apropiat fața la câțiva centimetri de a mea.

— Cum te simți? Știu că trăiești niște momente nebune.

— Nu, i-am șoptit.

— Nu, ce?

— Nu strica momentul. Îmi place să te am aici, dar nu am nevoie de un suflet-pereche. Poți să taci și să mă săruți din nou sau poți să pleci.

El s-a rostogolit pe spate și a tăcut câteva minute.

— Îmi pare rău. Voiam doar să stăm de vorbă.

— Și putem. Însă nu despre tine, nu despre mine și cu siguranță nu despre noi doi împreună.

— Dar pari singuratică. Cum naiba te descurci cu toate astea?

Eu am pufnit, m-am ridicat și l-am tras în picioare.

— Dacă am nevoie de sfaturi, vorbesc cu părinții mei. Dacă am nevoie să mă asculte un prieten, îl am pe

— Kile Woodwork, vrei să mă săruți?

El a scos un fluierat.

— Nu ești deloc timidă, nu?

— Încetează! Da sau nu?

Și-a țuguiat buzele, pretinzând că se gândește.

— Nu m-ar deranja.

— Și înțelegi că, dacă te sărut, nu înseamnă că-mi placi cu adevărat și că nu am să mă căsătoresc niciodată cu tine?

— Slavă Domnului!

— Răspuns corect.

L-am cuprins cu mâinile pe după gât, trăgându-l spre mine, și o clipă mai târziu mă ținea de mijloc. Era balsamul perfect pentru o zi lungă. Săruturile lui Kile erau lente și directe și mă făceau să nu mă mai gândesc la altceva.

Ne-am răsturnat pe pat, rămânând îmbrățișați și râzând.

— Dintre toate lucrurile la care mă gândeam că o să se întâmple când mi-a fost strigat numele, nu am visat niciodată că am să te sărut.

— Eu n-am visat niciodată că te pricepi la asta.

— Hei, a spus el, am exersat un pic.

M-am sprijinit într-un cot.

— Pe cine ai sărutat ultima dată?

— Pe Caterina. Când familia italiană ne-a vizitat în august, chiar înainte să plec.

— Asta nu mă surprinde deloc.

Kile a ridicat din umeri, nicidecum rușinat.

— Ce pot să spun? Italienii sunt foarte prietenoși.

— Prietenoși, am repetat eu, dându-mi ochii peste cap. Poți să spui și așa.

El a chicotit.

— Dar tu?

— Întreabă-l pe Ahren. Se pare că toată lumea știe deja.

— Pe Leron Troyes?

— *Tu* cum ai aflat?

Am stat întinși și am râs atât de mult, încât aproape că ne-au dat lacrimile. M-am jucat cu un nasture de la cămașa lui, iar el mi-a răsucit o șuviță de păr între săruturi, și n-am mai fost decât noi doi pe lume.

— Nu te-am mai văzut niciodată așa, a remarcat el. Nu știam că e atât de ușor să te fac să zâmbești.

— Nu e. Cred că ești în formă maximă astăzi.

Kile m-a cuprins cu un braț și și-a apropiat fața la câțiva centimetri de a mea.

— Cum te simți? Știu că trăiești niște momente nebune.

— Nu, i-am șoptit.

— Nu, ce?

— Nu strica momentul. Îmi place să te am aici, dar nu am nevoie de un suflet-pereche. Poți să taci și să mă săruți din nou sau poți să pleci.

El s-a rostogolit pe spate și a tăcut câteva minute.

— Îmi pare rău. Voiam doar să stăm de vorbă.

— Și putem. Însă nu despre tine, nu despre mine și cu siguranță nu despre noi doi împreună.

— Dar pari singuratică. Cum naiba te descurci cu toate astea?

Eu am pufnit, m-am ridicat și l-am tras în picioare.

— Dacă am nevoie de sfaturi, vorbesc cu părinții mei. Dacă am nevoie să mă asculte un prieten, îl am pe

Ahren. M-ai ajutat un minut, dar apoi a trebuit să începi cu întrebările.

L-am întors și l-am împins către ușă.

— Îți dai seama cât de aiurea e asta? m-a întrebat.

— Și tu te comporți ca un adult model? Nici măcar nu poți s-o convingi pe mama ta să te lase să faci ce vrei.

Kile s-a întors și m-a privit de sus. Eram sigură că furia lui se reflecta pe chipul meu. Am așteptat să mă certe din nou, așa cum o făcuse de o mie de ori în copilărie. Însă privirea i s-a îmblânzit și, înainte să-mi dau seama, m-a apucat de gât și m-a tras către el.

Mi-a zdrobit buzele cu ale lui, iar eu l-am urât și l-am adorat pentru asta în același timp. Nu puteam să mă gândesc decât la mișcările gurii lui și la cât de fragilă păream în mâinile sale. Pasiunea s-a domolit, până când săruturile au devenit atât de moi, încât mă gâdilau.

Atunci când în cele din urmă Kile s-a retras, și-a ținut degetele chinuitor de aproape de părul meu, masându-mi absent pielea.

— Ești atât de răsfățată și de insuportabilă... dar iată-mă aici.

Cu un ultim sărut, a deschis ușa și a plecat.

M-am uitat prin cameră, ametită și confuză. De ce încerca să mă oblige să mă deschid în fața lui când, în mod clar, nu putea să mă suporte? Și nici măcar nu-l plăceam! Uneori, putea să fie la fel de enervant ca Josie.

M-am îndreptat spre dressingul meu ca să mă pregătesc de culcare și i-am văzut cravata urâtă pe podea. Dacă aș fi aruncat-o acum, le-aș fi făcut tuturor o favoare.

Poate că aveam să-i dau foc atunci când aș mai fi avut o zi deosebit de groaznică. Deocamdată, am ascuns-o într-un sertar.

În dimineața următoare, mintea îmi era vraiște. Mă tot întrebam ce scop avusese Kile în seara precedentă. Și nu puteam să scap de senzația că mă făcuse să mă simt la fel ca atunci când Hale îmi pusese prea multe întrebări. Erau niște oameni atât de diferiți, care mă înțelegeau în feluri diferite, și totuși amândoi își dăduseră rapid seama cum să mă facă să mă retrag. Așa erau toți băieții? Era ceva ce știau toți să facă?

— Neena?

Mi-am trecut peria prin păr, încercând să-l îmblânzesc atunci când servitoarea mea a intrat prin spatele meu în baia plină de aburi, adunând pijamaua pe care o lăsasem pe podea.

— Da, Alteța Voastră?

Ea mi-a surprins privirea în oglindă când am vorbit.

— Mi se pare că a trecut o vreme de când nu am mai discutat despre prietenul tău. Cum spuneai că îl cheamă?

Un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Mark. De ce întrebați?

— Sunt înconjurată de un milion de băieți. Mă întrebam cum este când ai de-a face numai cu unul singur.

Ea a scuturat din cap spre mine.

— Un singur băiat e ceva minunat, a spus, fericirea ei forțându-mă să zâmbesc și eu. Face bine. A fost, în cele din urmă, admis la universitate și studiază tot timpul. Mă

sună o dată sau poate de două ori pe săptămână. Nu e mult, dar amândoi suntem destul de ocupaţi.

— Am nevoie de supraveghere constantă, am spus şi i-am făcut cu ochiul.

— Aşa este!

— Îl supără? Că eşti atât de departe şi că eşti ocupată?

Ea a aranjat hainele care-i atârnau pe braţ.

— Nu. Programul lui este foarte solicitant, aşa că, deocamdată, asta chiar ne ajută.

Mi-am înclinat capul într-o parte şi am continuat să mă perii.

— Interesant. Ce studiază?

— Mark este chimist.

Eu am făcut ochii mari.

— Serios? Ce varietate în profesiile voastre!

Ea s-a încruntat.

— Alteţa Voastră, sistemul de caste nu mai există. Oamenii pot să se întâlnească şi să se căsătorească cu cine vor.

M-am întors cu spatele la oglindă ca să o privesc în faţă.

— Nu la asta mă refer. Pur şi simplu, mă intrigă dinamica dintre voi. Tu-mi ţii rufele în braţe, iar el ar putea să vindece o boală. Sunt două roluri incredibil de diferite.

Neena a înghiţit în sec şi a scăpat totul pe jos.

— N-am să vă spăl rufele pentru totdeauna. Am ales să vin aici şi pot să plec oricând doresc.

— Neena!

— Nu mă simt prea bine, a spus ea brusc. Am să trimit pe altcineva să vă ajute.

Nici măcar nu a făcut o reverență.

— Neena, făceam și eu conversație!

Ușa s-a trântit, iar eu m-am uitat după ea, șocată de nerușinarea cu care plecase, fără să i se dea voie. Nu intenționasem să o jignesc. Eram doar curioasă și acea observație nici măcar nu se apropia de întrebările pe care voiam să i adresez cu adevărat.

M-am coafat și m-am machiat singură. Când a apărut înlocuitoarea, am alungat-o. Doar pentru că Neena nu era în apele ei, nu însemna că putea să scape de îndatoriri. Puteam să mă ocup singură de mine, iar ea putea să facă a doua zi curățenie.

Am luat cererile băieților rămași în concurs. Fie că îmi plăcea sau nu, știam ce se aștepta de la mine. Trebuia doar să găsesc soluții care să mențină lucrurile cât mai superficiale posibil.

Ean era cu siguranță fermecător, dar charisma lui era aproape prea copleșitoare. Nu eram sigură că sunt pregătită să-mi petrec timpul singură cu el. Edwin era destul de inofensiv. Am scos fișa lui Apsel și m-am uitat peste ea. Nimic extraordinar. Eram tentată să-l trimit acasă pentru că era atât de plictisitor, dar, după reacția de după prima eliminare, nu credeam că pot să scap cu asta. Apoi am dat peste formularul lui Kile, dar, pentru moment, nu puteam să-l elimin. Winslow era, uram să o spun, remarcabil de neatrăgător. Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât vedeam asta mai clar. Nu credeam că îmi plac băieții de un anumit tip, dar el mă făcea să mă gândesc dacă am un „anti-tip". Ivan... ăsta era cel care mirosea vag a clor?

Printre ultimele fișe din teanc, fotografia lui Jack Ranger mi-a atras atenția. La petrecere, îl surprinsesem de câteva ori holbându-se la mine, dar nu vorbiserăm. Am presupus că este încă destul de intimidat încât să petrecem o seară împreună fără să mă facă să mă simt la fel de neplăcut cum mă făcuseră câțiva dintre ceilalți.

I-am scris un bilețel, invitându-l să ne uităm împreună la un film în seara asta. Era o întâlnire destul de simplă. Fără discuții inutile. Urma să trimit un valet să i-l ducă după ce Jack li se alătura celorlalți. Plănuiam să-mi anunț mereu întâlnirile trimițând o scrisoare sau scoțând băieții din cameră. Asta trebuia să condimenteze un pic lucrurile.

Pregătită de muncă, m-am grăbit să-mi termin micul dejun. Nu-mi făcea mare plăcere să mă uit la cererile nesfârșite, la facturi, la bugete și la propuneri, dar îmi dădeau de lucru și mie îmi plăcea să am cu ce să-mi ocup mintea toată ziua. Pentru următoarele trei luni, serile și weekendurile mele aveau să le aparțină băieților, dar, în restul timpului, aveam de lucru.

— Eadlyn, dragă, a spus tata, făcând o pauză pentru niște ceai. Nu am apucat să-ți spun, dar cred că petrecerea din grădină a fost un succes. Am văzut câteva articole în ziarele din dimineața asta, și toate bine scrise.

— M-am uitat și eu la câteva. Și am văzut și câte ceva din reportajul special și mi s-a părut că s-a lucrat bine.

M-am întins în scaun, simțind că mă doare spatele din cauza nemișcării.

El a zâmbit.

— Într-adevăr. Cred că ar trebui să încerci să mai organizezi un asemenea eveniment curând, ceva de grup, pe care oamenii să poată să-l vadă.

— Ceva care s-ar putea să se termine cu o eliminare?

— Dacă tu crezi că ar fi de ajutor.

M-am îndreptat spre biroul lui și mi-am turnat din ceaiul său.

— Cred că aduce un plus. Oamenii ar fi mai interesați dacă preferatul lor ar putea să fie următorul.

El a meditat la vorbele mele.

— Interesant. Te-ai gândit ce formă să ia?

— Nu, dar m-am gândit că, de vreme ce se presupune că suntem în căutarea unui prinț, ar fi bine să-i testăm în ceea ce privește lucrurile pe care ar trebui să le știe în calitate de prinț. Istorie sau politică. Și cred că putem să organizăm ceva vesel; poate o emisiune de tip concurs?

El a râs.

— Publicul s-ar da în vânt după asta.

Eu am sorbit din ceai.

— Vezi, am niște idei grozave. N-am nevoie de un prinț.

— Eadlyn, ai putea să conduci singură lumea dacă ai fi nevoită. Nu asta era ideea, a spus el cu un chicot.

— Vom vedea.

Capitolul 19

După cină, m-am oprit lângă camera lui Jack, iar el mă aştepta afară, lângă uşă. Asta era cam ciudat, dar mi-am imaginat că îl copleşiseră emoţiile.

— Bună seara, Jack, i-am spus când m-am apropiat.

— Alteţa Voastră, mi-a răspuns el cu o plecăciune.

— Poţi să-mi spui Eadlyn.

El a zâmbit.

— Minunat. Eadlyn.

A urmat o tăcere ciudată cât am aşteptat să-mi ofere braţul. Stătea, pur şi simplu, acolo, zâmbind crispat, dar cu o privire vioaie. Când am renunţat, în cele din urmă, să mai aştept să-şi dea seama, i-am arătat către scări.

— Pe acolo.

— Super.

Şi a pornit-o înainte, în faţa mea, cu toate că nu ştia drumul.

— Nu, Jack. Trebuie să cotim aici.

Cât am mers, i-am repetat același lucru de trei sau poate de patru ori, iar el nu și-a cerut niciodată scuze. Pur și simplu mergea pe unde îi spuneam, ca și când ar fi plănuit să o țină tot așa. M-am străduit să-i ignor greșelile. Având deja în minte băieții pe care voiam să îi elimin, nu-mi doream un motiv să-l adaug și pe Jack pe lista aia.

Palatul se înălța pe patru niveluri, dar avea și mai multe la subsol. *Actualitățile* se filmau la primul etaj subteran, unde se aflau o zonă de depozitare și sala de cinema. Personalul și paznicii aveau camere la primul și la al doilea etaj subteran, dar apartamentele lor nu aveau legătură cu aripa sălii de cinema. Sub toate astea, mai era și un refugiu imens. Din câte îmi aminteam, fusesem nevoită să cobor acolo de două ori: o dată în timpul unui exercițiu, când aveam trei ani, și a doua oară la scurt timp după aceea, când fuseserăm atacați de ultima bandă de rebeli.

Era ciudat să mă gândesc la asta. Nu mai existau rebeli, însă acum ne confruntam cu diverse alte grupuri de oameni care se luptau cu monarhia. Aproape că-mi doream ca rebelii să mai fi existat. Măcar știam cu ce avem de-a face. Măcar atunci știam exact cu cine ne luptam.

Am scuturat din cap, gândindu-mă la situația de față. Eram la o întâlnire. Când mi-am amintit, m-am mustrat. Tata și-ar fi dorit să fie o cameră de față. Ei bine, data viitoare.

— Deci, sper că îți plac filmele.

— Îmi plac, a răspuns Jack entuziasmat.

— Bun. Și mie, dar nu am mereu posibilitatea să ies la cinema. Aici jos, avem acces la câteva filme noi, deși opțiunile noastre sunt limitate. Există șanse să vedem un film bun.

— Grozav!

Era ciudat cum de se situa la limita dintre politeţe şi necuviinţă. Mă întrebam dacă pur şi simplu nu ştia câte greşeli comite.

Un valet ne făcuse deja popcorn, iar eu am folosit telecomanda ca să parcurgem opţiunile.

— Ce spui de *Ochiul privitorului?* i-am sugerat.

Scurta descriere şi posterul sugerau că este o dramă şi o poveste de dragoste.

— Sună bine. Are şi ceva acţiune?

— Nu cred. Însă avem acţiune în *Diamantele negre.*

Imaginea întunecată şi neclară înfăţişa silueta unui bărbat cu un pistol într-o mână. Nu era un film pe care să-l fi văzut din proprie iniţiativă.

— Da! Sună bine.

— Mai avem şi alte opţiuni, am spus eu, încercând să revin la meniu.

— Dar pe ăsta vreau să-l văd. N-o să fie prea înfricoşător. Şi, dacă e, poţi să te cuibăreşti lângă mine.

Eu m-am strâmbat, gândindu-mă dacă ar fi trebuit să-i acord mai multă atenţie lui Apsel. Scaunele din sala noastră de cinema erau imense şi foarte moi. Singurul mod în care aş fi putut să mă cuibăresc lângă cineva ar fi fost să mă înghesui în scaunul lui, ceea ce nu avea să se întâmple. În plus, preferam să fiu marcată pe viaţă decât să admit că-mi era teamă.

Dar nu asta mă îngrijora la filmul ăsta. Pur şi simplu nu părea că merită să fie văzut.

Am oftat, simţindu-mă un pic depăşită de situaţie. Parcă nu era conştient de cât de nesăbuit se poartă. Am renunţat, gândindu-mă că trebuie să îi spun tatei că băieţii au nevoie

de mai multe lecții în ceea ce privește bunele maniere, și am pornit filmul.

Pe scurt, tatăl Eroului Principal a fost omorât de Tipul Cel Rău. Eroul Principal își petrece viața urmărindu-l pe Tipul Cel Rău, dar Tipul Cel Rău îi scapă de câteva ori. Eroul Principal se culcă cu Super Blonda. Super Blonda dispare. Eroul Principal îl omoară pe Tipul Cel Rău, iar Super Blonda apare din nou. O, și câteva chestii explodează.

Lui Jack părea să îi placă, dar eu eram plictisită. Dacă Super Blonda ar fi ucis pe cineva, poate că m-ar fi interesat un pic.

Dar cel puțin nu trebuia să vorbim.

După ce s-a afișat genericul, am folosit telecomanda ca să aprind luminile.

— Deci, ce părere ai? m-a întrebat el, cu ochii strălucindu-i de încântare.

— A fost în regulă. Cu siguranță am văzut mai bune.

Filmul părea să-l fi entuziasmat până peste poate.

— Dar efectele au fost incredibile!

— Sigur, dar povestea a fost jalnică.

El a mijit ochii.

— Mie mi-a plăcut.

— Bine.

— Asta te supără?

M-am strâmbat.

— Nu. Înseamnă doar că ai gusturi proaste.

El a râs, scoțând un sunet aspru, care era mai mult amenințător decât prietenos.

— Îmi place când faci asta.

— Ce anume?

M-am ridicat, mi-am luat bolul cu popcorn și l-am lăsat pe tejghea, ca să-l ia personalul.

— Toată noaptea am așteptat să te manifești un pic.

— Poftim?

— Am sperat să te enervezi sau să fii tăioasă, a spus și și-a adus și el bolul. Când i-ai eliminat pe băieții din Salonul Domnilor, în ziua de după paradă? A fost super. Adică, nu vreau să plec acasă, dar n-aș fi distrus dacă ai țipa la mine.

Eu m-am holbat la el.

— Jack, îți dai seama că nu prea ne-am vorbit și că, în prima noastră conversație, îmi dezvălui că mânia mea te încântă. Vezi cum asta ar putea să fie o greșeală din partea ta?

El a zâmbit, fără să fie descurajat.

— Credeam că ai să-mi apreciezi sinceritatea. Am sentimentul că te enervezi ușor și vreau să știi că nu mă deranjează. De fapt, îmi place.

Jack s-a întins după mâna mea, dar eu mi-am tras-o.

— Te-ai înșelat, i-am răspuns. Întâlnirea asta a luat sfârșit. Noapte bună.

A venit lângă mine și m-a apucat din nou de mână. Nu voiam să recunosc cât de speriată eram, dar simțeam cum îmi pulsează în vene frica. Era mai masiv decât mine și părea că-i place să se lupte.

— Nu fugi, a spus el cu o voce dulceagă. Încerc doar să-ți spun că eu cred că aș fi potrivit pentru tine, o partidă perfectă.

Și-a trecut degetele peste obrazul meu și pe sub maxilar. Respira din ce în ce mai repede, iar eu știam că nu-mi permiteam să pierd timpul. Trebuia să ies repede de aici.

Am mijit ochii.

— Și eu încerc doar să-ți spun că, dacă nu-ți iei mâna, ai să fii mort înainte de a fi o partidă pentru oricine.

— Super. A rânjit afectat, părând să creadă că situația îmi face plăcere. Ăsta-i un joculeț amuzant.

— Dă-mi drumul!

Și-a slăbit strânsoarea, dar eu încă-i vedeam agitația sălbatică din privire.

— A fost amuzant. Hai să mai facem asta curând.

M-am îndreptat spre scări și m-am rugat să nu mă urmărească. Începând cu secunda asta, camerele aveau să mă însoțească la *toate* întâlnirile.

Când am ajuns fără suflare la primul etaj, am dat peste doi gardieni și am fugit direct spre ei.

— Alteța Voastră! a icnit primul când i-am căzut în brațe.

— Scoateți-l de aici! am strigat eu, arătând spre scări. Jack! Să-l dați afară din casa mea!

Gardienii mi-au dat drumul, grăbindu-se să îl prindă, iar eu m-am ghemuit pe podea, îngrozită.

— Eadlyn?

Ahren se apropia în spatele meu. Am scos un strigăt și m-am repezit în brațele lui.

— Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

— Jack a fost, m-am bâlbâit eu. M-a apucat de braț. M-a atins.

Am scuturat din cap, încercând să înțeleg cum de escaladase atât de repede situația, și abia atunci mi-am dat seama că nu se întâmplase deloc rapid.

El mă urmărise mereu, fără să se apropie, aşteptând. Chiar şi în seara asta se mişcase încet, urmărindu-mi frustrarea crescândă cu o încântare rezervată, bucurându-se de tensiunea care se acumula, până în momentul eliberării.

— Tot spunea chestii ciudate şi felul în care se uita la mine... Ahren, n-am fost niciodată atât de speriată.

Zarva care se auzea pe scări ne-a făcut să ne întoarcem. Cei doi gardieni se luptau cu Jack, aducându-l sus pe palier. De îndată ce m-a văzut, a început să mârâie.

— Ţi-a plăcut! a insistat el. Te dădeai la mine!

Ahren m-a apucat de mână şi m-a tras către Jack, deşi instinctul meu era să fug în direcţia opusă. M-a postat chiar în faţa lui Jack.

— Învineţeşte-i ochii, Eadlyn! mi-a cerut Ahren.

M-am holbat la el, crezând că glumeşte. Însă furia din privirea lui mă contrazicea.

Eram tentată. Nu puteam să ripostez când oamenii mă făceau în toate felurile sau îmi criticau hainele. Nu puteam să mă întorc la paradă şi să le spun oamenilor ălora cât de proşteşte se purtaseră. Dar aici, pentru prima dată, puteam să mă răzbun pe cineva care chiar îmi greşise.

Aş fi făcut-o, dacă Jack nu mi-ar fi zâmbit răutăcios, ca şi când ar fi sperat să o fac, ca şi când avea să viseze la atingerea mea mai târziu. În mintea lui, era o legătură între sex şi violenţă şi, dacă-i ofeream unul din cele două lucruri, însemna aproape să i-l ofer pe celălalt.

— Nu pot, am şoptit.

Jack s-a prefăcut îmbufnat.

— Eşti sigură, drăguţă? Nu m-aş sup...

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ahren dând un pumn. Gestul m-a şocat aproape la fel de mult ca trupul moleşit al lui Jack după ce pumnul fratelui meu i-a forţat capul să se întoarcă într-un unghi ciudat.

Ahren a mormăit, ţinându-se de mână.

— Doare! Au, chiar doare!

— Hai să te ducem în aripa spitalului, l-am îndemnat eu, arătându-i lui Ahren către coridor.

— Alteţa Voastră, să-l luăm şi pe el?

Eu m-am uitat la trupul leşinat al lui Jack şi am văzut că pieptul i se ridica şi cobora uşor.

— Nu. Urcaţi-l într-un avion, conştient sau nu.

M-am strecurat în patul lui Ahren, între el şi Kaden. Ahren îşi flexa degetele bandajate, zdrelite rău.

— Te doare? a întrebat Kaden, părând mai mult încântat decât îngrijorat.

— Un pic, dar aş face-o din nou într-o clipită.

I-am zâmbit fratelui meu geamăn, atât de recunoscătoare să-l am.

— Dacă aş fi fost acolo, a început Kaden, l-aş fi provocat la un duel.

Eu am chicotit când Ahren s-a întins peste mine ca să-i ciufulească părul.

— Îmi pare rău, amice, totul s-a întâmplat prea repede ca să mă gândesc la asta.

Kaden a scuturat din cap.

— Degeaba am luat lecţii de luptă cu sabia în toţi anii ăştia!

— Oricum ai fost mereu mai bun decât mine, a spus Ahren când Osten a intrat fără să bată la uşă, cu telefonul la ureche.

— Dacă ai fi exersat mai mult! l-a mustrat Kaden.

Osten a aterizat pe pat, vorbind la telefon.

— Da, da. Bine, aşteaptă. A acoperit receptorul şi s-a uitat la mine. Eady, de unde e tipul ăla Jack?

Am încercat să-mi aduc aminte ce scria în formularul lui.

— Din Paloma, cred.

Kaden a încuviinţat din cap.

— Din Paloma.

— Grozav. Osten a vorbit din nou la telefon. Ai auzit asta? Ţinem legătura.

A închis şi şi-a strecurat telefonul în buzunar în vreme ce noi ne holbam la el.

Eu am râs.

— De obicei, încerc să te opresc din ce faci, dar acum nici măcar n-am de gând să întreb.

— Cred că aşa e cel mai bine.

M-am uitat în jur la toţi fraţii mei – atât de grijulii, de deştepţi şi de năzdrăvani. De multe ori îi urâsem pentru că nu sunt mai mari decât mine, pentru că mă forţaseră să accept un rol pe care nu mi l-am dorit niciodată. În seara asta, probabil pentru prima dată, i-am iubit pentru cine erau. Kaden era zăpăcit, Ahren mă apărase, iar Osten... ei bine, el avea să mă ajute în felul lui.

Osten lăsase uşa deschisă, iar mama şi tata au intrat ca să-şi găsească toţi copiii împreună.

Mama părea fericită să-şi vadă familia în siguranţă, dar tata era şocat.

Şi-a pus o mână în şold şi cu cealaltă a gesticulat.

— Sunteţi toţi în regulă?

— Un pic speriată, am recunoscut eu.

— Şi un pic zdrelit, a adăugat Ahren.

Tata a înghiţit nodul care i se pusese în gât şi s-a uitat cu atenţie la toţi.

— Eadlyn, îmi pare atât de rău. Nu ştiu cum s-a strecurat. Credeam că toate cererile au fost verificate şi nu am ştiut că...

S-a oprit, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Sunt bine, tati.

El a aprobat din cap, însă nu a spus nimic.

Mama a făcut un pas în faţă, preluând controlul.

— Am dori să stabilim câteva linii directoare. Poate să fii însoţită de un gardian la întâlniri de acum încolo, sau să ieşi la întâlniri într-o zonă publică.

— Asta, sau să vină nişte fotografi. Cred că şi asta ar ajuta, am spus eu.

M-am blestemat din nou pentru că nu-mi adusesem aminte mai devreme.

— Excelentă idee, scumpo. Vrem ca totul să se desfăşoare în siguranţă.

— Şi asta-mi aduce aminte, a spus tata, din nou în control. Cum vrei să procedăm cu Jack? Să muşamalizăm totul? Să depunem o plângere oficială? Eu unul aş vrea să-l dezmembrez bucată cu bucată, dar tu decizi.

Eu am zâmbit.

— Fără plângeri, dar haideţi să nu muşamalizăm incidentul. Să afle toţi ce fel de om este. Asta o să fie o pedeapsă suficientă.

— Foarte înțelept din partea ta, a fost Ahren de acord.

Tata și-a încrucișat brațele și s-a gândit.

— Dacă asta vrei, asta o să facem. Mi s-a spus că acum e în drum spre casă și cu asta s-a terminat totul.

— Mulțumesc.

Tata a cuprins-o pe mama cu un braț și au dat să plece, iar mama s-a mai uitat o ultimă dată la noi toți.

— Apropo, a spus tata, aruncând o privire peste umăr, chiar dacă înțeleg de ce ați vrut să-l alungați fără să vedeți dacă își recapătă cunoștința, dacă ar fi *murit*, situația ar fi fost foarte gravă.

Am strâns din buze, dar am știut că ochii îmi zâmbeau.

— Bine. Nu vom mai arunca într-un fel neglijent oamenii dincolo de porți.

— Și ne vom lupta cu săbiile! a strigat Kaden.

În timp ce Ahren și cu mine am râs, părinții noștri au clătinat din cap.

— Noapte bună. Să nu stați treji prea târziu, ne-a avertizat mama.

Și nu am vrut să o facem, însă am sfârșit prin a sta de vorbă mult timp. În cele din urmă, am adormit cu spatele lipit de al lui Kaden, cu brațul lui Ahren sub cap și cu Osten ținându-se de un picior de-al meu.

A doua zi dimineață, m-am trezit devreme, cu mult înaintea celorlalți, și le-am zâmbit fraților mei – protectorilor mei. Sora din mine voia să mai rămână cu ei. Însă prințesa s-a ridicat și s-a dus să se pregătească pentru noua zi.

Capitolul 20

Cât am luat micul dejun în dimineața următoare, m-am trezit uitându-mă la băieți, căutând să-mi dau seama dacă și altcineva ar fi putut să fie ca Jack. Mă tot gândeam că dacă aș fi fost mai atentă în primele zile, aș fi putut să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu el.

Apoi m-am uitat la câțiva pe care ajunsesem să-i cunosc, cum ar fi Hale și Henri. Până și prezența lui Erik era bine-venită. După întâlnirea cu ei, nu puteam să-i permit unui singur băiat să mă facă să mă tem de toți ceilalți. Și, într-adevăr, chiar nu aveam privilegiul de a-mi fi teamă.

Așa că m-am adunat, amintindu-mi cine sunt. Nu puteam să fug speriată.

Când am terminat cu toții de mâncat, m-am ridicat și le-am cerut să fie atenți.

— Domnilor, am o surpriză pentru voi. În cincisprezece minute, vă rog să veniți în studio pentru un mic joc.

Unii au râs și alții au bătut din palme, însă nu știau ce îi așteaptă. Aproape că m-am simțit prost. Am părăsit încăperea înaintea lor, ca să mă asigur că rochia și părul meu arată bine pentru filmare.

La puțin timp după aceea, băieții au intrat, toți părând un pic surprinși de cum arăta studioul.

Eu stăteam în față, cam ca o profesoară, în vreme ce pentru fiecare era pregătit un scaun cu o hârtie și un marker, și un ecuson mare și caraghios cu numele lor, ca acelea pe care le văzusem la emisiunile de tip concurs la televizor.

— Bine ați venit, domnilor! am ciripit eu. Vă rog, căutați-vă fiecare locul.

Camerele filmau deja, surprinzându-i pe băieți zâmbind agitați și scuturând confuzi din cap în timp ce-și găseau locurile și-și puneau ecusoanele.

— Astăzi, veți participa la un mic extemporal cu întrebări despre Illéa. Vom discuta despre istorie, afaceri externe și politică internă. Când veți oferi un răspuns corect, una dintre servitoarele care stau în picioare, am spus eu, arătând spre domnișoarele care așteptau pe margine, va veni și va lipi pe dumneavoastră o etichetă cu un semn auriu. Dacă greșiți, veți primi un X negru.

Băieții au chicotit entuziasmați și neliniștiți, uitându-se la coșurile cu etichete autocolante.

— Nu vă îngrijorați, o facem doar ca să ne distrăm. Însă voi folosi informațiile ca să hotărăsc pe cine voi elimina în continuare. Dacă greșiți majoritatea răspunsurilor, nu înseamnă că sunteți automat eliminați... dar stau cu ochii

pe voi, i-am tachinat eu. Prima întrebare, am anunțat. Este una importantă! Când este ziua mea de naștere?

S-au auzit câteva râsete când băieții și-au plecat capetele, scriind răspunsurile și uitându-se pe furiș la răspunsurile vecinilor.

— În regulă, ridicați răspunsurile, le-am ordonat și m-am uitat amuzată la varietatea de date.

Desigur, Kile știa că e pe 16 aprilie, și mai știau și mulți alții, însă doar câțiva cunoșteau și anul.

— Știți ce, am să trec mai departe și am să ofer semnul auriu tuturor celor care au nimerit luna aprilie.

— Super! a strigat Fox cu entuziasm, iar Lodge și Calvin au bătut cuba în spate.

Servitoarele au traversat scena, iar băieții care au primit un X s-au tânguit comic, însă nu s-au supărat.

— Iată o altă întrebare, cu multe răspunsuri posibile. Cine considerați că sunt cei mai puternici aliați ai Illéei?

Unii au ghicit corect Franța, Italia și Noua Asie, în timp ce Henri a scris „Swendway", urmat de câteva semne de exclamare.

Pe ecusonul său, Julian scrisese *EU* cu litere mari și desenase câteva săgeți spre fața lui.

Am arătat spre el.

— Stai, stai, stai! Ce înseamnă asta? am întrebat, încercând să nu zâmbesc.

Julian a rânjit și a ridicat din umeri.

— Pur și simplu cred că aș fi un prieten grozav.

Am clătinat din cap.

— E ridicol!

Însă nu mi s-a părut că asta sunase atât de mustrător pe cât intenționasem.

O servitoare a ridicat mâna, dintr-o latură a scenei.

— Deci, mai primește un *X* sau...?

— O, evident! am asigurat-o eu, iar băieții au chicotit, până și Julian.

Cei mai mulți l-au numit corect pe August Illéa ca fiind partenerul tatălui meu în eradicarea forțelor rebele și toți știau istoria celui de-Al Patrulea Război Mondial. Când am ajuns la final, am fost mulțumită că majoritatea băieților erau atât de bine informați.

— Să vedem. Cine are cele mai multe semne aurii?

Servitoarele m-au ajutat să număr pe rânduri, ceea ce a fost foarte eficient, de vreme ce ele dăduseră punctele.

— Hale are șase. La fel și Raoul și Ean. Bravo, domnilor!

Am bătut din palme, iar ceilalți mi s-au alăturat înainte să-și dea seama ce urmează,

— Bine, și acum, cine are cele mai multe *X*-uri?

Servitoarele au arătat repede spre colțul din spate, unde bietul Henri era acoperit de negru.

— O, nu, Henri! am strigat cu un râset, încercând să-i comunic faptul că nu-mi păsa de joc mai deloc.

Chiar sperasem să mai elimin pe cineva în felul ăsta, dar știam că neștiința lui Henri se datora faptului că locuia în țară doar de un an și neînțelegerii întrebărilor traduse.

— Pe cine mai avem? Burke și Ivan... nu stați prea rău.

Niciunul dintre ei nu se descurcase prea bine, însă tot aveau cu trei răspunsuri corecte mai mult decât Henri. Măcar asta îmi confirma lipsa de interes pentru Ivan.

— Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați făcut pe plac în această dimineață și mă voi gândi la aceste informații, deoarece, în următoarele câteva săptămâni, voi continua cu eliminarea pretendenților. Felicitări pentru inteligența voastră!

I-am aplaudat, iar ei s-au bătut reciproc pe spate când camerele s-au închis.

– Domnilor, înainte să plecați, mai am o ultimă întrebare, și e din istoria foarte recentă, așa că ați face bine să răspundeți toți corect.

Ei au murmurat agitați, pregătiți pentru provocare.

— Dacă știți răspunsul, nu ezitați să-l strigați. Pregătiți? Când este acceptabil să mă atingeți fără permisiunea mea?

Inexpresivă, i-am fixat pe toți cu privirea, provocându-i să râdă. Ei s-au uitat unii la alții, însă numai Hale a fost suficient de curajos să răspundă.

— Niciodată, a strigat el.

— Răspuns corect. Ați face bine să nu uitați asta. Jack Ranger a scăpat ușor, cu doar un pumn în față din partea fratelui meu și cu rușinea alungării sale. Dacă vreunul dintre voi mai încearcă să mă atingă fără consimțământul meu, va fi bătut sau chiar mai rău. Ne-am înțeles?

Toți încremeniseră.

— Presupun că tăcerea voastră înseamnă „da".

Am plecat, cu speranța că aveau să mediteze la vorbele mele. Jocul se terminase, iar ei nu trebuiau să se îndoiască de asta.

După masa de prânz, tata a întârziat un pic la birou, lucru care se întâmpla rar. Așa că eram singură când Lady Brice a bătut la ușă.

— Alteța Voastră, m-a salutat ea. Tatăl dumneavoastră nu a venit încă?

— Nu. Nu știu ce îl reține.

— Hmm! Ea și-a aranjat teancul de hârtii din brațe, gândindu-se. Trebuie să-i vorbesc.

Uneori, Lady Brice părea atât de tânără! Era mult mai în vârstă decât mine, bineînțeles, dar nu chiar de vârsta tatei. Niciodată nu știusem ce părere să am despre ea. Nu că îmi displăcea sau ceva de genul ăsta, dar mereu mă întrebam de ce este singura femeie cu care lucrează tata.

— Aș putea să vă ajut cu ceva? m-am oferit eu.

Ea s-a uitat în jos și s-a gândit puțin.

— Nu știu cât de mult ar vrea să împărtășească aceste informații, așa că nu cred. Îmi pare rău.

Eu am zâmbit, știind că vorbește serios.

— Nu e nicio problemă. Lady Brice, pot să vă întreb ceva? Sunteți foarte inteligentă și drăguță. De ce nu v-ați căsătorit până acum?

Ea a chicotit ușor.

— Sunt căsătorită. Cu slujba asta! Înseamnă mult pentru mine și prefer să o fac bine decât să-mi caut un soț.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Așa e!

— Știu că înțelegeți. Și singurii oameni pe care apuc să-i văd sunt ceilalți consilieri și nu cred că mi-aș dori să am o relație cu niciunul dintre ei. Așa că îmi văd de treabă.

Eu am încuviințat din cap.

— Vă respect părerea, am spus. Cred că oamenii presupun că femeile nu sunt fericite fără un soț și copii, dar dumneavoastră păreți destul de mulțumită.

Ea a ridicat din umeri.

— Mă gândesc la asta. Într-o zi, s-ar putea să adopt un copil. Cred că este o onoare să fii mamă. Şi nu toate femeile se pricep să fie mame.

Urma de amărăciune din tonul ei m-a făcut să mă gândesc că se referă la propria mamă, însă nu am vrut să-i cer detalii.

— Ştiu. Sunt norocoasă să am o mamă minunată.

A oftat şi s-a emoţionat un pic.

— Mama dumneavoastră are un talent înnăscut. Într-un fel, mi-a fost ca o a doua mamă în tinereţea mea şi am învăţat multe de la ea.

Am mijit ochii.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi la palat de atât de mult timp.

Am încercat să-mi aduc aminte dacă a fost o vreme când nu o văzusem pe coridoare, deşi nu prea le acordasem atenţie consilierilor înainte să împlinesc treisprezece ani şi să încep să lucrez într-adevăr cu tata. Poate că, pur şi simplu, nu am băgat-o în seamă.

— Da, domnişoară. Sunt aici de aproape la fel de mult timp ca şi dumneavoastră, mi-a răspuns ea cu un râset. Părinţii dumneavoastră sunt mult prea generoşi.

Optsprezece ani erau o perioadă lungă în care să-ţi menţii poziţia la palat, mai ales în calitate de consilier. Tata îi schimba pe majoritatea oamenilor la fiecare cinci până la opt ani, pe baza recomandărilor şi a stării de spirit a ţării. Ce o ţinea pe Lady Brice pe locul ei de atâta vreme?

M-am uitat cu atenție la ea când și-a dat părul peste umăr și a zâmbit. Îi permisese tata să stea pentru că era atrăgătoare? Nu. M-am simțit vinovată pentru că îndrăznisem să cred că tata ar fi putut să fie atât de superficial sau de egoist.

— Ei bine, îmi pare rău că nu vă pot fi de ajutor, dar am să-i transmit tatei că ați trecut pe aici.

— Mulțumesc, Alteța Voastră. Nu este ceva foarte urgent, deci nu e nicio grabă. Să aveți o zi bună!

— Și dumneavoastră.

A făcut o reverență și a plecat, iar eu m-am uitat la ușă mult timp după ce a dispărut, curioasă în privința femeii pe care, aparent, o cunoșteam de-o viață întreagă fără să-mi dau seama. Am renunțat să mă mai gândesc la asta și m-am întors la hârtiile mele. Eram atât de ocupată cu Alegerea și munca, încât nu aveam timp să mă gândesc la Lady Brice.

Capitolul 21

În seara aceea, cina a fost plăcută pentru că mi-am dat seama că băieții învățaseră din greșeala lui Jack. Toți au stat un pic mai drepți când am intrat și au dat din cap când am trecut pe lângă ei, iar eu am simțit că, încă o dată, eram stăpână pe situație.

Și tata părea un pic mai calm, deși îmi dădeam seama că încă mai avea o urmă de îngrijorare. Ahren s-a aplecat peste masă ca să-mi facă semn cu ochiul, conspirativ, și am simțit că acea întâmplare oribilă mai că-mi făcuse viața puțin mai bună.

Tata îmi sugerase să încerc să stau de vorbă cu băieții la cină, dar mi se părea nepoliticos să strig peste masă. Nu credeam că pot să fac asta, cel puțin nu într-un fel care să pară natural. Știam că, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecusem, toată lumea se aștepta să fiu din nou stăpână pe situație. În loc să vorbesc, mi-am analizat opțiunile...

Dintre toți băieții rămași, Ean mă intimida cel mai mult. Nu pentru că părea să fie violent în vreun fel, ci din cauza mândriei și a calmului constant care-l însoțea mereu, ca și când nici măcar un cutremur nu ar fi putut să-l facă să se miște dacă el nu ar fi vrut.

Așa că, dacă următoarea mea întâlnire ar fi fost cu el, poate mi-aș fi învins, într-un fel, o frică. Era imposibil să fie la fel de inaccesibil precum părea. Trebuia, pur și simplu, să facem ceva în public și să mă asigur că fotografii aveau să fie acolo.

De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile, Ean s-a uitat la mine chiar în secunda aia, iar eu m-am întors, pretinzând că discut cu fratele meu.

L-am observat pe Kaden citind un ziar pe sub masă.

— Despre ce e vorba în articolul ăla? am întrebat.

Mi-a răspuns fără să-și ridice privirea, ca și când ar fi încercat să-și termine sarcina pe ziua de astăzi înainte de finalul cinei.

— Despre o colectă dintr-o zonă din Midston. Strâng bani pentru o fată, ca să poată să se ducă la școala de arte. Este talentată, dar nu-și permite să-și plătească singură studiile. Ea spune... așteaptă. Uite. „Provin dintr-o familie de Trei. Ai mei cred că nu se cuvine să studiez arta, deși castele nu mai există. Este greu. Le aduc aminte că regina s-a născut o Cinci și că este extraordinară. Părinții mei nu vor să-mi plătească școala, așa că cer ajutor ca să-mi urmez visul." Uită-te la tablourile ei. Nu sunt rele.

Fusesem educată să apreciez profund arta și, chiar dacă lucrările ei nu mă atrăgeau din punct de vedere estetic, îmi dădeam seama că era talentată.

— Sunt bune. Ce prostie! Scopul eliminării castelor a fost ca oamenii să poată să aleagă orice profesie vor, iar ei nici măcar nu profită de șansa asta. E aproape ca și când nu vor ca noul sistem să funcționeze.

— Crearea unui sistem pentru a permite ceva nu înseamnă că oamenii îl vor respecta.

— Evident, am comentat eu cu răceală, sorbind din băutura mea.

— Cheia este să-i facem să înțeleagă asta. Ți-aduci aminte cum ne arăta mama cărțile alea vechi de istorie și cum Statele Unite aveau documentul ăla – s-a oprit ca să se gândească la denumire –, „Declarația de Independență"? Și scria acolo că oamenii au voie să-și caute fericirea. Dar niciuna dintre persoanele care au întocmit documentul nu a putut să le ofere efectiv fericirea.

Eu am zâmbit.

— Ești prea deștept.

— Aș lua-o ca pe un compliment, dar săptămâna trecută ai fost prinsă sărutându-te cu Kile pe întuneric.

— O, ha, ha, ha! am făcut eu, tentată să scot limba la el. Oricum, nu e ca și când părerea mea ar conta prea mult.

— Ai de gând să te căsătorești cu Kile?

Aproape m-am înecat.

— Nu!

Kaden a râs sălbatic, făcându-i pe mai toți din cameră să se uite în direcția noastră.

— Îmi retrag cuvintele, am spus eu, ștergându-mă la gură. Ești fantastic de idiot!

M-am ridicat și, în trecere, l-am lovit ușor pe Kaden peste ureche.

— Hei!

— Mulțumesc pentru că mi-ai fost alături, Kaden. Ești un frate grozav.

El și-a frecat urechea, încă rânjind.

— Încerc.

Să mă mărit cu Kile, m-am gândit, încercând să nu izbucnesc din nou în râs. Dacă putea să rămână discret, șansele de a-l săruta din nou erau foarte, *foarte* mari... însă nu puteam să mă imaginez căsătorită cu el.

Nu eram sigură că puteam să mă imaginez căsătorită cu oricare dintre băieții ăștia.

Nu eram sigură că puteam să mă imaginez căsătorită *vreodată*...

Am încetinit pasul și m-am uitat la câteva fețe când am trecut pe lângă băieți. Cum ar fi fost să adorm lângă Hale? Sau ca Baden să-mi strecoare un inel pe deget?

Am încercat să-mi imaginez și nu am reușit. Mi-am adus aminte că Ahren spusese că unii dintre Aleși îl întrebaseră dacă era posibil să-mi placă fetele, dar simplul gând mă făcea să râd. Știam că nu asta mă împiedica să mă apropii cu adevărat de un băiat... dar acum simțeam că era totuși ceva. Nu doar dorința de a fi independentă; în jurul meu exista un zid și nu știam de ce.

Dar, cu sau fără zid, făcusem o promisiune.

Când am ajuns în dreptul lui Ean, m-am oprit.

— Domnule Cabel?

El s-a ridicat și a făcut o plecăciune.

— Da, Alteța Voastră.

— Știi să călărești?

— Da.

— Ai dori să mă însoțești mâine la o plimbare?

Ochii i-au strălucit răutăcios.

— Desigur.

— Excelent. Ne vedem atunci.

Am ales să port o rochie și să călăresc într-o parte. Nu era modul meu preferat de a călări, dar m-am gândit că o urmă de feminitate avea să mă ajute în după-amiaza asta.

Când am ajuns la grajduri, Ean mă aștepta, înșeuându-și calul.

— Ean! am strigat când m-am apropiat.

El și-a ridicat capul și mi-a făcut cu mâna. Era foarte chipeș, genul de persoană pe care credeam că oamenii se așteaptă să o vadă lângă mine. Își controla fiecare mișcare, iar eu eram hotărâtă să fac la fel și să nu-mi permit să mă îngrijorez.

— Ești gata? m-a întrebat el.

— Aproape. Trebuie să-mi iau șaua.

Am trecut pe lângă el și am intrat în grajd.

— Asta ai de gând să porți?

M-am întors rapid.

— Pot să fac mai multe în zece minute îmbrăcată cu rochia asta decât fac într-o zi întreagă majoritatea bărbaților care poartă pantaloni.

El a râs.

— Nu mă îndoiesc.

Butterscotch era în spate, într-o boxă un pic mai mare decât majoritatea celorlalte. Calul unei prințese merita un loc și o priveliște bună.

Am pregătit-o și m-am întors la Ean.

— Dacă nu te deranjează, mai întâi o să facem niște fotografii în grădină.

— O, nu, e în regulă.

Ne-am luat caii de frâie și i-am dus în grădină. Bărbatul care aștepta acolo fotografia cerul sau copacii. Când ne-a văzut, s-a apropiat.

— Alteța Voastră, m-a salutat, dând mâna cu mine. Eu sunt Peter. Mă gândeam că ar fi frumos să vă fac câteva poze împreună.

— Mulțumesc. Am mângâiat-o pe Butterscotch. Unde vrei să stăm?

Peter s-a uitat în jur.

— Dacă ați putea să lăsați caii lângă un copac, cred că niște fotografii în fața acelei fântâni ar fi frumoase.

Eu i-am dat drumul lui Butterscotch, știind că nu o să fugă.

— Haide, am spus eu afectuos și l-am luat de mână pe Ean.

El și-a legat calul de o creangă și m-a urmat. Peter nu a pierdut timpul. Ean și cu mine am zâmbit și ne-am întors timid privirile, iar mica plimbare a fost surprinsă în fotografii. Am stat în fața fântânii, ne-am așezat lângă un arbust și chiar am făcut câteva poze în fața cailor.

Când Peter ne-a anunțat că am făcut destule fotografii, aproape că mi-am aruncat brațele în aer de bucurie.

A plecat destul de repede, luându-și genţile și verificându-și aparatul de fotografiat de două ori. M-am uitat în jur și, așa cum mi se promisese, nu eram complet singuri. Paznicii erau aliniaţi de-a lungul zidurilor palatului și câţiva muncitori se mișcau prin grădină, îngrijindu-se de iarbă și de alei.

— Aici, Butterscotch!

M-am îndreptat spre iapă, iar ea a dat din coadă.

Ean și-a încălecat cu pricepere calul, iar eu m-am bucurat că e la fel de competent pe cât mă făcuse să cred.

— Iartă-mă, dar chestia asta mi s-a părut un pic regizată, a spus Ean în vreme ce ne îndreptam agale spre marginea peluzei.

— Știu. Dar faptul că le permit să surprindă momente regizate înseamnă că pot să păstrez secrete momentele intime.

— Interesant. Deci, scena aia cu Kile a fost regizată sau intimă?

Eu am zâmbit afectată. Uau, se prindea repede!

— Ultima dată când am stat de vorbă, părea că vrei să-mi spui ceva, i-am adus eu aminte.

— Așa este. Vreau să fiu sincer cu tine. Dar asta înseamnă că și tu trebuie să fii complet sinceră cu mine. Poţi să faci asta?

M-am uitat la fața lui și nu am fost sigură că puteam să-i ofer ce-mi cerea. Nu astăzi.

— Depinde.

— De?

— Multe lucruri. Nu obișnuiesc să-mi dezvălui sufletul oamenilor pe care-i cunosc de doar două săptămâni.

Am mers câteva minute în tăcere.

— Care e mâncarea ta preferată? m-a întrebat el, afișând un zâmbet satisfăcut.

— Cocktailurile se pun la socoteală?

El a chicotit.

— Desigur. Ce altceva... locul preferat pe care l-ai vizitat?

— Italia. Pe de o parte, pentru mâncare, pe de altă parte, pentru companie. Dacă vor veni aici, va trebui să faci cunoștință cu familia regală. Sunt foarte amuzanți.

— Mi-ar face plăcere. În regulă, culoarea preferată?

— Roșu.

— Culoarea puterii. Frumos.

Pentru o clipă, a încetat să-mi mai pună întrebări și ne-am urmat drumul în jurul palatului. Mergeam în liniște. Am ieșit pe porțile de la intrare, iar grădinarii s-au oprit din lucru și s-au înclinat când am trecut pe lângă ei. Când ne-am îndepărtat suficient, Ean și-a adus calul mai aproape de al meu.

— S-ar putea să mă înșel foarte tare, dar vreau să ghicesc niște lucruri despre tine.

— Spune! l-am provocat eu.

El a ezitat.

— Așteaptă. Hai să ne oprim aici!

De-a lungul zidului palatului era o bancă singuratică, iar noi ne-am oprit lângă ea.

Am sărit de pe Butterscotch și m-am așezat lângă Ean, în spațiul îngust.

— Alteța Voastră.

— Eadlyn.

— Eadlyn. A înghițit în sec, arătând primul semn de slăbiciune. Am sentimentul că Alegerea nu este ceva ce ți-ai dorit cu adevărat să faci.

Nu am spus nimic.

— Dacă a fost, poate că nu e ceea ce credeai că o să fie, iar acum te afli într-o situație care nu-ți place deloc. Majoritatea femeilor ar face orice să aibă zeci de bărbați la dispoziție, dar tu pari distantă.

Am zâmbit cu amabilitate.

— Ți-am spus. Nu mă deschid în fața oamenilor pe care abia i-am cunoscut.

El a clătinat din cap.

— Ani de zile te-am văzut la *Actualități*. Chestia asta nu pare demnă de tine.

Am inspirat adânc, neștiind ce să spun.

— Vreau să-ți fac o propunere. S-ar putea să nu ai nevoie de ea, dar eu tot vreau să ți-o spun.

— Domnule, ce-ai putea să-i oferi viitoarei tale regine?

A zâmbit, părând din nou sigur de el.

— O cale de scăpare.

Era riscant să întreb la ce se referă, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea.

— Cum?

— Nu te-aș controla niciodată. Nu te-aș reține niciodată. Nici măcar nu ți-aș cere să mă iubești. Dacă mă alegi, poți să ai o căsnicie lipsită de restricțiile convenționale. Fă-mă regele tău și ai să fii liberă să domnești cum ai să crezi de cuviință.

Mi-am netezit rochia.

— Nu ai să fii niciodată rege.

El și-a lăsat capul într-o parte, comic.

— Nu sunt genul tău?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e vorba despre asta. Niciun bărbat care s-ar căsători cu mine nu ar fi vreodată rege. Ar fi prinț consort, de vreme ce nimeni nu poate să dețină un titlu mai important decât al meu.

— Aș accepta asta.

M-am sprijinit de brațul băncii.

— Din curiozitate, de ce îmi propui așa ceva? Ești foarte charismatic și destul de chipeș. Presupun că ai putea să ai o căsnicie fericită, ceea ce mă face să mă întreb de ce te-ai angaja într-una despre care tocmai ai recunoscut că ar fi lipsită de iubire.

El a încuviințat din cap.

— Este o întrebare corectă. Personal, cred că iubirea este supraestimată.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Provin dintr-o familie mare. Cu șase copii. Am reușit să mă descurc, dar nu vreau să trăiesc așa mereu. Șansa la o viață confortabilă cu o femeie agreabilă este mai bună decât orice altceva aș putea să sper.

— Agreabilă? Am ridicat o sprânceană. Asta-i tot?

El a chicotit.

— Îmi placi. Ești tu însăți, cu orice preț. Și cu siguranță nu cred că a mă însura cu o femeie inteligentă, frumoasă și puternică e ceva rău. Și pot să te ajut, dacă nu găsești

pe nimeni potrivit în grupul ăsta. Sincer, pot să-ți spun că majoritatea tipilor sunt niște clovni. Și tu poți să-mi oferi ceva ce nu am avut niciodată.

M-am gândit la vorbele lui. Până acum, Alegerea nu fusese deloc așa cum mă așteptasem. Debutase cu oamenii care aruncaseră cu mâncare în mine, care se plânseseră de prima mea eliminare și care-mi judecaseră sărutul cu Kile. Cu toate că abia îmi dădeam seama că, pentru mine, ideea de a mă căsători nu era absolut deloc atrăgătoare, nu puteam să nu mă întreb dacă m-aș fi căsătorit doar pentru a-l face pe tata fericit. De fiecare dată când mă uitam în ochii lui, îmi dădeam tot mai mult seama de cât de obosit părea.

Îmi iubeam tatăl.

Dar mă iubeam și pe mine.

Și ar fi trebuit să mă suport mult mai multă vreme.

— Nu trebuie să spui „da" sau „nu", a zis Ean, făcându-mă din nou atentă. Spun doar că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Am încuviințat din cap.

— Nu pot să-ți spun nici măcar că am să mă gândesc la asta. M-am ridicat. Deocamdată, hai să ne continuăm plimbarea. Nu apuc să o văd prea mult pe Butterscotch.

Și ne-am mai plimbat o vreme, însă Ean nu a vorbit prea mult. Într-un fel, era confortabil să nu mă simt obligată să fac conversație. Ean îmi accepta tăcerea cu recunoștință. M-am întrebat dacă asta ar fi durat, dacă, în cele din urmă, nu s-ar fi săturat de o astfel de viață.

Deocamdată, m-am uitat cu atenție la el. Era chipeș, mândru și direct. Nu avea nevoie de aprobarea mea ca să fie încrezător, iar eu știam că nu trebuia să-mi aprobe comportamentul. Probabil că aș fi putut să fiu măritată fără să *simt* cu adevărat că sunt...

Într-adevăr, putea fi un pretendent demn de atenție.

Capitolul 22

La scurt timp după aceea, l-am trimis pe Ean înăuntru, iar el nu a protestat deloc, probabil dovedindu-mi imediat că urma să fie atât de ascultător pe cât aveam nevoie să fie. Cu siguranță era o propunere interesantă, deși trebuia să mai treacă o vreme înainte să știu dacă vreau sau nu să apelez la ea.

Timpul trecuse fără să-mi dau seama și iată că trebuia să mă pregătesc pentru cină, așa că am lăsat-o pe Butterscotch și mi-am periat cizmele. Nu eram prea murdară.

— Noapte bună, i-am șoptit calului meu, strecurându-i un cub de zahăr înainte să mă întorc la palat.

— Eadlyn! m-a strigat cineva când am intrat în palat.

Era Kile. Vorbea cu Henri, Erik, Fox și Burke. Le-a făcut celorlalți semn să îl aștepte și a alergat pe coridor spre mine.

— Hei, a spus el, afișând un zâmbet strâmb.

Părea un pic agitat.

— Ce mai faci?

— Bine. Am vorbit cu câțiva dintre băieți și avem o propunere pentru tine.

Am oftat.

— Încă una?

— Ce?

— Nimic. Am scuturat din cap ca să gândesc limpede. Să vin să le vorbesc acum?

— Păi, da, dar voiam să te întreb ceva mai întâi.

— Sigur.

Kile și-a îndesat mâinile în buzunare.

— E totul în regulă între noi?

Am mijit ochii.

— Kile, ești conștient că de fapt nu ești iubitul meu, da?

El a chicotit.

— Da, sunt. Dar, nu știu, mi-a plăcut să am pe cineva căruia să-i arăt schițele mele și cu care să râd, și am vrut să vin să văd ce faci după ce-am auzit ce s-a întâmplat cu Jack, dar mi-a fost teamă că n-ai să vrei să vorbești despre asta. Apoi, m-am temut că dacă stau deoparte ai să te superi. Știi cât ești de dificilă?

— Aș uita, dar tu tot îmi aduci aminte! l-am tachinat eu.

Kile s-a foit.

— Am s-o las mai moale. Dar, serios, suntem în regulă?

L-am urmărit cum își mușcă buzele și a trebuit să mă lupt cu mine ca să nu visez la ele. Spunea că era acolo pentru mine, așa că speram că poate aveam să-i mai simt buzele din nou.

— Da, Kile. Suntem în regulă. Nu-ți mai face atâtea griji!

— Bine. Vino aici! Cred că o să-ți placă ideea asta.

Ne-am întors și ne-am îndreptat spre grupul de băieți care așteptau. Henri mi-a sărutat imediat mâna.

— Bună azi, m-a salutat el, făcându-mă să râd.

— Bună, Henri. Burke, Fox. Salut, Erik.

— Alteță, a început Burke. Poate că este un pic deplasat, dar ne gândeam că Alegerea te solicită foarte mult.

Eu am chicotit.

— Habar nu aveți.

Fox a zâmbit. El și Burke păreau ușor caraghioși unul lângă celălalt. Burke era atât de solid, iar el atât de slab!

— Cred că este o nebunie. Ai treburile tale obișnuite, apoi trebuie să-ți găsești timp să ieși la întâlniri sau să încerci să-i întreții pe toți la o petrecere. Pare epuizant.

— Deci, avem o idee, a spus Kile. Ai putea să faci ceva împreună cu noi patru weekendul ăsta?

Era o propunere genială.

— Da! am exclamat. Ar fi minunat! Știți ce am putea să facem?

— Ne gândeam să gătim împreună.

Burke părea atât de fericit, încât n-am putut să refuz, chiar dacă nu era exact ce-mi doream să fac.

— Să gătim? am spus, afișând un zâmbet fals.

— Haide, m-a îndemnat Kile. O să fie amuzant.

Am expirat agitată.

— În regulă. Vom găti. Ce spuneți de mâine-seară?

— Perfect! a răspuns Fox repede, de parcă și-ar fi făcut griji că aș putea să mă răzgândesc.

— Bine. Joi, la ora şase. O să ne întâlnim în holul cel mare şi o să mergem împreună spre bucătării.

Avea să fie un coşmar.

— Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc pentru cină, am încheiat eu.

Am urcat scările, întrebându-mă dacă aveam cum să îmbunătăţesc lucrurile. Mă îndoiam.

— Neena! am strigat când am intrat în camera mea.

— Da, domnişoară?

— Poţi să-mi pregăteşti baia? Trebuie să fac o baie înainte de cină.

— Sigur.

M-am luptat cu cizmele şi mi-am scos rochia. În afară de a-i da ordine şi de a mi le asculta, eu şi Neena nu prea ne vorbiserăm în ultima vreme şi, trebuia să recunosc, îmi era greu. Camera mea era refugiul meu, locul în care mă odihneam, desenam şi mă ascundeam de lume. Neena făcea parte din asta şi faptul că era supărată pe mine strica totul.

Am intrat în baie şi m-am bucurat să văd că arunca bucăţele de lavandă în cadă, fără să o rog.

— Neena, îmi citeşti gândurile.

— Încerc, a spus ea pe un ton jucăuş.

Am abordat-o cu grijă, încercând să nu o supăr din nou.

— Ai mai vorbit recent cu Mark?

Părea că nu poate să se abţină să nu zâmbească.

— Da, chiar ieri.

— Ce spuneai că studiază?

Am intrat în apa caldă, deja simțindu-mă mai bine.

— Chimie. Biochimie, mai exact. Și-a lăsat privirea în jos. Recunosc, folosește multe cuvinte pe care nu le înțeleg atunci când îmi povestește, dar îmi dau seama de ce vrea să spună.

— Nu încercam să sugerez că ești proastă, Neena. Eram curioasă. Credeam că este evident.

Biochimie. Ceva îmi suna cunoscut.

A oftat și a aruncat mai multă lavandă în apă.

— Ați părut foarte dură.

— Sunt aici unii băieți care provin din pături sociale total diferite de a mea. Abia suport să mă aflu în aceeași cameră cu unii dintre ei. Mi s-a părut interesant că voi doi aveți niște locuri de muncă atât de diferite și totuși reușiți să aveți lucruri în comun.

A clătinat din cap.

— Muncim la asta. Nu e ceva de care să-ți dai seama teoretic. Unii oameni sunt meniți să fie împreună.

M-am lăsat pe spate în cadă. Dacă nu exista nicio explicație, atunci de ce să-mi mai bat capul? M-am gândit din nou la oferta lui Ean, la îngrijorarea lui Kile și la întrebările lui Hale. Nu-mi venea să cred cât de mult se complicaseră lucrurile. Abia îmi mai înțelegeam propriile sentimente. Știam că vreau să fiu independentă și ideea ca un bărbat să vină după mine și să încerce să-mi îndrepte greșelile sau să muncească în locul meu era inacceptabilă. Apoi m-am gândit la firele de păr cărunte ale tatei, care se amestecau cu cele blonde, și m-am întrebat cât de departe aș putea să merg ca să-i fac viața mai ușoară.

Era ciudat. Practic, fiecare băiat de la parter reprezenta o opțiune, dacă într-adevăr trebuia să aleg. Și fiecare dintre ei putea cu ușurință să-mi schimbe viața. Nu-mi plăcea asta. Voiam să răspund de viața mea. M-am întrebat dacă motivul pentru care ridicasem un zid în jurul meu era teama că oricine ar fi trecut peste el m-ar fi lăsat lipsită de control.

Dar poate controlul era o iluzie. Chiar dacă i-aș fi refuzat pe toți băieții Aleși, oare, în cele din urmă, ar fi apărut cineva și m-ar fi făcut să nu-mi mai pese de control? M-ar fi făcut să renunț la el de bunăvoie?

Părea imposibil, ceva ce cu siguranță nu mi-aș fi putut imagina întâmplându-se în urmă cu câteva săptămâni.

Aveam încă destule motive să fiu precaută și știam că voi fi. Totuși, nu credeam că aveam să mai pot ignora prea mult timp felul în care băieții ăștia începeau să mă afecteze.

Capitolul 23

Am așteptat agitată în holul cel mare al palatului. Nu știam dacă aveam hainele potrivite – ce purtau oamenii în bucătărie? – sau cum să pretind că sunt o expertă în ale gătitului sau cum să le acord atenție celor patru pretendenți în mod egal.

Și, chiar dacă știam că prezența unui fotograf era bună atât pentru publicitate, cât și pentru siguranța personală, ideea unei seri înregistrate nu mă făcea să mă simt mai puțin neliniștită.

Am tras de cămașă, care era mai degrabă simplă, în caz că m-aș fi murdărit, și mi-am atins părul, ca să mă asigur că este încă în regulă. Ceasul arăta că băieții întârziaseră patru minute, iar eu începeam să mă agit.

Tocmai când voiam să trimit un valet să-i aducă, am auzit ecoul vocilor pe coridor. Kile a fost primul care a apărut de după colț. Burke se afla chiar lângă el, în mod

clar încercând să se împrietenească cu presupusul lider al grupului. Fox era cu Henri şi amândoi zâmbeau tăcuţi. În urma lor, Erik mergea cu mâinile la spate. Prezenţa lui era necesară, dar aveam senzaţia că se simte un pic nelalocul lui, ca singurul care nu participă la o întâlnire de grup.

Kile şi-a frecat mâinile.

– Eşti pregătită să mănânci?

– Să mănânc, da. Să gătesc? O să vedem ce-o să iasă.

Am încercat să-mi ascund îngrijorarea cu un zâmbet, dar probabil Kile ştia.

— Deci, este adevărat că voi doi vă cunoaşteţi de-o viaţă? a întrebat Burke.

Întrebare a fost atât de directă, încât nu am ştiut cum să răspund.

— Crede-mă, tu eşti mai câştigat, i-a răspuns Kile cu diplomaţie, dându-i un cot în coaste.

— E adevărat, am confirmat eu. Este aşa cum a spus Kile la *Actualităţi:* nu m-am gândit niciodată că are stofă de iubit până nu am fost forţată să o fac. Îmi este ca o rudă.

Toată lumea a râs, iar eu mi-am dat seama de câtă dreptate am. Mă enervam de fiecare dată când Jossie le spunea oamenilor că-mi este ca o soră, dar îi cunoşteam pe ea şi pe Kile mai bine decât pe verişorii mei.

— Bucătăria este pe aici, am spus, arătând dincolo de ei, spre sala de mese. Personalul ştie că venim, aşa că hai să gătim!

Kile a clătinat din cap la falsul meu entuziasm, dar nu a spus nimic.

Am mers în spatele sălii de mese și am înconjurat un paravan. Lângă o scară care ducea spre bucătăria principală se afla un lift mare, pe care personalul îl folosea pentru cărucioarele cu mâncare. Burke s-a grăbit să ajungă lângă mine, oferindu-mi brațul când am coborât scările late.

— Ce vrei să gătești în seara asta? a întrebat el.

M-am întrebat dacă se vedea pe fața mea cât de șocată eram. Chiar credeam că altcineva o să ne dea idei.

— O, sunt pregătită pentru aproape orice, i-am răspuns eu ambiguu.

— Hai să facem niște feluri de mâncare, a sugerat Kile. Un aperitiv, un fel principal și un desert.

— Sună bine, a încuviințat Fox.

Erik s-a auzit din spate.

— Henri și cu mine o să ne ocupăm de desert, dacă este în regulă.

— Sigur, a răspuns Kile.

Simțeam mirosul cinei care se pregătea pentru restul palatului. Nu reușeam să identific toate ingredientele, dar în aer plutea o delicioasă aromă de usturoi și, deodată, am avut un nou motiv să urăsc întâlnirea asta: trebuia să amân cina.

Într-o cameră cu tavan jos, o duzină de oameni cu părul strâns bine la spate sau ascuns sub bonete se mișcau repede, aruncând legume în oale cu apă fierbinte sau verificând de două ori condimentele pentru sosuri. În ciuda faptului că trebuiau să termine de pregătit masa

pentru toți cei din palat, angajații eliberaseră jumătate din spațiu pentru noi.

Un bărbat cu o bonetă înaltă de bucătar-șef s-a apropiat.

— Alteța Voastră, e suficient spațiul?

— Mai mult decât suficient, mulțumesc.

Mi-am amintit chipul lui de acum câteva săptămâni, când îmi prezentase mostrele pentru prima cină. Fusesem atât de agitată atunci, încât mama alesese mai toate felurile, și nici măcar nu mă gândisem să îi mulțumesc omului. Când m-am uitat în jur și am văzut cât de mult se muncește pentru o singură masă, m-am rușinat.

— *Missä pidät hiivaa?* a întrebat Henri politicos.

M-am uitat la Erik, care a vorbit.

— Mă scuzați, domnule, unde păstrați drojdia?

Fox și Burke au chicotit, însă eu mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Erik odată și de greșelile din cererea lui Henri: el era bucătar.

Bucătarul-șef i-a făcut semn lui Henri, iar el și Erik l-au urmat îndeaproape, încercând să stea de vorbă. Bucătarul-șef era clar încântat să aibă lângă el pe cineva cu experiență. Ceilalți băieți... nu prea.

— Bine, deci... haideți să vedem ce avem în frigider.

Ezitând, Fox ne-a condus spre unul dintre frigiderele mari aflate de-a lungul peretelui. M-am uitat la conținuturile organizate – la cărnurile ambalate în pergament pe care scria cu creionul, la cele patru feluri diferite de lapte pe care le foloseam și la diversele sosuri sau aperitive pregătite și păstrate din timp – și mi-am dat seama că eram depășită de situație.

Am auzit un clic și m-am întors să văd că fotografa ajunsese.

— Prefăceți-vă că nu sunt aici! a șoptit ea cu veselie.

Kile a luat niște unt.

— De unt ai nevoie mereu, m-a asigurat el.

Am dat aprobator din cap.

— E bine de știut.

Burke a găsit o grămadă de ceva pe tejghea. S-a întors spre bucătarul-șef.

— Ce este ăsta?

— Foitaj. Poți să faci o grămadă de chestii cu el. Topește niște unt și am să-ți aduc niște rețete.

Kile s-a strâmbat la mine.

— Vezi?

— Cum hotărâm cine cu cine lucrează? a întrebat Burke, sperând, în mod evident, că am să-l aleg pur și simplu.

— Piatră, hârtie, foarfecă? a sugerat Fox.

— E corect, a fost Kile de acord.

El și Fox s-au confruntat primii și, cu toate că niciunul nu a zis nimic, știau că învinșii aveau să formeze o pereche.

Kile i-a bătut pe Fox și pe Burke. Fox nu s-a arătat supărat, dar Burke nu se pricepea deloc să-și ascundă emoțiile. Cei doi au ales să pregătească un aperitiv – sparanghel înfășurat în prosciutto și foitaj –, în vreme ce Kile și cu mine am rămas să ne holbăm la niște carne de pui, încercând să ne dăm seama ce să facem cu ea.

— Deci, care este primul pas? am întrebat.

— Am gătit destul cât am fost în Fennley, dar am nevoie de măcar o rețetă. Pun pariu că o să ne fie de ajutor cărțile alea.

Ne-am dus la dulapul în care se aflau zeci de cărți de bucate. În majoritatea se vedeau semne în multe locuri și, lângă ele, erau grămezi de notițe cu și mai multe idei.

Cât a răsfoit Kile paginile, eu m-am jucat cu borcanele cu ierburi aromate. Bucătăria mă făcea să mă gândesc la laboratorul unui savant, dar cu mâncare. Am desfăcut câteva și am inhalat mirosul sau le-am pipăit textura.

— Miroase, am insistat eu, ridicând un borcan spre Kile.

— Ce este?

— Șofran. Nu-i așa că miroase delicios?

El mi-a zâmbit și s-a dus la sfârșitul cărții pe care o ținea în mână.

— Aha, a spus, dând înapoi paginile ca să găsească una anume. Pui cu șofran. Vrei să încercăm?

— Sigur.

Am strâns borcanul în mână ca și când ar fi fost marea mea contribuție din seara asta.

— În regulă. Pui cu șofran... așadar, hai să preîncălzim cuptorul.

Am stat lângă el, holbându-mă la butoane și cadrane. Probabil că în casele oamenilor de rând cuptoarele nu arătau așa, dar echipamentul ăsta masiv, industrial, părea că ar fi putut să lanseze un satelit dacă am fi apăsat ceva greșit. Ne-am uitat la aragaz ca și când, dacă am fi așteptat destul de mult, ne-ar fi oferit niște instrucțiuni.

— Să aduc mai mult unt? am întrebat eu.

— Taci, Eadlyn!

Bucătarul-șef a trecut pe lângă noi și a mormăit:

— Butonul din stânga, la trei sute cincizeci.

Kile s-a întins și a rotit butonul ca și când ar fi știut de la bun început cum s-o facă.

M-am uitat spre Fox și Burke. În mod clar, Burke se purta ca și când ar fi fost la conducere și dădea ordine cu voce tare. Fox nu părea să se supere deloc, râzând și glumind fără să fie nesuferit. De câteva ori, s-au uitat și ei la noi, Burke făcându-ne cu ochiul din când în când. În spatele lor, Erik și Henri lucrau în liniște; Erik nu făcea prea multe, ci doar îl ajuta pe Henri când i se cerea.

Henri avea mânecile suflecate și-și murdărise pantalonii cu făină, iar mie îmi plăcea oarecum că nu părea să îi pese de asta. Și Erik era un pic murdar, însă nici el nu se deranja să se șteargă.

M-am uitat la Kile, care era atent la cartea de bucate.

— Revin imediat.

— Sigur.

Când m-am îndepărtat, l-am auzit cum încearcă în liniște să-i atragă atenția bucătarului-șef.

— Arată bine, băieți, am spus, oprindu-mă lângă Fox.

— Mulțumesc. De fapt, e chiar relaxant. Acasă nu am gătit prea mult; oricum, nu așa ceva. Dar sunt nerăbdător să încerc.

Pentru o clipă, lui Fox i-au tremurat mâinile când a încercat să-și intre din nou în ritm.

— O să fie cel mai bun sparanghel pe care l-ai mâncat vreodată, a promis Burke.

— Abia aştept, am răspuns şi m-am dus spre capătul îndepărtat al mesei.

Erik şi-a ridicat privirea, salutându-mă cu un zâmbet.

— Alteţa Voastră. Cum arată cina noastră?

— Chiar groaznic, l-am asigurat eu.

El a chicotit şi i-a spus lui Henri cât de rea este cina.

Aveau mâinile pline de aluat şi am văzut bolurile cu zahăr şi scorţişoară care aşteptau să fie folosite.

— Totuşi, asta arată promiţător. Şi tu gătești, Erik?

— O, nu ca un profesionist. Însă locuiesc singur, aşa că gătesc pentru mine şi-mi plac toate mâncărurile noastre tradiţionale. Ce gătim aici e una dintre preferatele mele.

Erik s-a întors către Henri, iar eu mi-am dat seama că vorbesc despre mâncare pentru că Henri radia de încântare.

— O, da! Henri tocmai spunea de o supă pe care o mănâncă atunci când este răcit. E cu cartofi şi peşte şi, oh, îmi e dor de mama doar când mă gândesc la asta.

Am zâmbit când am încercat să mi-l imaginez pe Erik străduindu-se singur să se descurce cu reţetele mamei sale şi pe Henri în bucătăria unui restaurant, deja expert în toate felurile de mâncare din familia lui. Îmi făceam griji ca Erik să nu se simtă exilat. Cu siguranţă se străduia să se separe de Aleşi. Se îmbrăca diferit, mergea mai încet şi chiar un pic mai adus de spate. Însă urmărindu-l aici, interacţionând cu Henri, care mi se părea prea de treabă ca să-l elimin, am fost foarte recunoscătoare pentru prezenţa lui. Îl făcea pe Henri să se simtă ca acasă, într-o situaţie total ciudată pentru acesta.

M-am îndepărtat, lăsându-i să lucreze, și m-am întors la masa mea. În lipsa mea, Kile adunase niște ingrediente. Acum tăia niște usturoi cubulețe pe un tocător de lemn, lângă un bol cu ceva care părea să fie iaurt.

— Iată-te! a exclamat. Bine, sfărâmă firele alea de șofran și după aceea amestecă-le în castron.

După un moment în care m-am uitat în gol, am luat castronelul și ciocanul pe care-l credeam pentru sfărâmat și am început să apăs. Era un exercițiu ciudat de satisfăcător. Kile a făcut aproape toată munca, turnând amestecul cu iaurt peste pui și băgându-l în cuptor. Și celelalte echipe se aflau în diverse etape ale pregătirilor și, la final, desertul a fost gata primul, urmat de aperitiv, iar puiul nostru a fost ultimul.

Dându-mi cu întârziere seama că eu și Kile ar fi trebuit să pregătim ceva care să meargă cu puiul, am hotărât să folosim sparanghelul în foitaj drept garnitură, râzând cu toții de cât de prost plănuisem totul.

Ne-am înghesuit cu toții în capătul mesei lungi. Eu stăteam între Burke și Kile, Henri era în fața mea, iar Fox, în capăt. Erik era un pic mai departe, dar, în mod clar, se bucura de companie.

Sincer, și eu mă bucuram. Gătitul mă agita pentru că era ceva complet străin pentru mine. Nu știam să tai sau să sotez sau orice altceva, și uram să greșesc sau să par nepricepută. Însă cei mai mulți dintre noi nu aveam multă experiență și, în loc să ne stresăm, chestia asta s-a transformat într-o glumă, făcând masa să fie una dintre cele mai relaxate la care participasem vreodată. Fără

aranjamente formale, fără locuri desemnate; și, de vreme ce aproape toate porțelanurile erau folosite în casa noastră foarte plină, am apelat la farfurii simple care păreau atât de vechi, încât cu siguranță nostalgia era singurul motiv pentru care mai existau pe aici.

— Bine, din moment ce astea ar fi trebuit să fie aperitivul, cred că mai întâi ar trebui să încercăm sparanghelul, a insistat Kile.

— S-o facem.

Burke și-a înfipt furculița în sparanghel și a luat o înghițitură, imitat de noi toți. Părea că rezultatele sunt neclare. Henri a dat aprobator din cap, dar porția mea avea un gust îngrozitor. Mi-am dat seama că și a lui Fox era la fel, din cauza grimasei prost mascate.

— Asta... asta-i cea mai rea chestie pe care am gustat-o vreodată, a spus Fox, încercând să mestece.

— A mea e bună! a spus Burke, apărându-se. Probabil că nu ești obișnuit să mănânci mâncăruri de o asemenea calitate.

Fox și-a plecat capul, iar eu am înțeles ceva ce, altfel, nu aș fi aflat: Fox era sărac.

— Pot să gust un pic de la tine? i-am șoptit lui Henri, folosindu-mi mâinile și bucuroasă să văd că mă înțelege fără ajutorul lui Erik.

— Te deranjează? a răspuns Fox calm, iar eu m-am prefăcut că sunt prea atentă la mâncare ca să-l aud.

Și, de fapt, bucata lui Henri era mult mai bună.

— De unde știi că nu-i din cauza felului în care l-ai gătit?

— Ei bine, poate dacă aș fi avut un partener mai priceput, s-a răstit Burke.

— Hei, hei, hei! a insistat Kile. E imposibil ca mâncarea voastră să fie mai rea decât a noastră.

Am chicotit, încercând să înlătur tensiunea. Simțeam mânia lui Burke ca pe ceva material, tangibil, care plutește în aer, iar eu nu-mi doream decât să fiu din nou relaxată, ca atunci când ne așezaserăm la masă.

— În regulă, am spus cu un oftat. Cred că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să tăiem fiecare bucată de pui în jumătate, ca să ne asigurăm că este bine pătrunsă. Chiar nu vreau să omor pe nimeni.

— Te îndoiești de mine? a întrebat Kile, jignit.

— Categoric!

Am gustat, de probă... și era destul de bun. Nu era crud; de fapt, unele margini erau un pic uscate, acolo unde pasta nu acoperise tot. Dar era comestibil! Având în vedere că făcusem doar o mică parte din toată munca, eram, poate, puțin prea mândră.

Am mâncat, împărțind bucățile de sparanghel care se dovediseră a nu fi prea rele, deși chiar îmi făceam griji că, mai târziu, s-ar putea să nu mă simt prea bine.

În cele din urmă, am decis că mâncasem destul.

— Sunt gata pentru desert!

Henri a chicotit când m-a înțeles și s-a îndreptat spre locul în care prăjiturile lui se răceau pe un suport. Cu mișcări atente, folosindu-se doar de vârfurile degetelor, cu toate că rulourile păreau tari, le-a transferat pe toate pe o farfurie și ni le-a așezat în față.

— Este *korvapuusti,* ne-a spus el numele desertului.

Apoi, luându-mă de mână, mi-a ținut un discurs care părea foarte important; mi-am dat seama după intensitatea privirii lui. Mi-am dorit atât de mult să-l fi putut înțelege fără ajutor.

Când a terminat, Erik a zâmbit și s-a întors spre mine.

— *Korvapuusti* este unul dintre dulciurile pe care Henri le mănâncă și le pregătește cu mare plăcere. Spune că, dacă nu îți place, ar trebui să-l trimiți în seara asta acasă, pentru că este sigur că relația voastră nu va putea să supraviețuiască dacă nu adori rulourile așa cum le adoră el.

Fox a râs de figura mea șocată, dar Henri a dat aprobator din cap, asigurându-mă că vorbește serios.

Am inspirat adânc și am luat una dintre prăjiturile delicat rulate.

— Asta este.

Am simțit imediat gustul de scorțișoară. Mai era ceva acolo care îmi aducea aminte de grapefruit... dar știam că nu este asta. Era delicios de dulce, dar, pe lângă faptul că era o rețetă fantastică, mi-am dat seama că fusese pregătită de un *bucătar* fantastic. Henri se implicase în totalitate. Și am vrut să pun pariu că, parțial, o făcuse pentru mine... însă m-am gândit că o făcuse mai mult pentru el, deoarece nu își permitea să pregătească ceva care să nu fie cel puțin incredibil.

Mă făcuse praf.

— Henri, e perfect!

Ceilalți au luat și ei câte o bucată și au băgat-o în gură, mormăind aprobator.

— Mama ar muri. Îi plac atât de mult dulciurile! am spus eu.

Kile dădea aprobator din cap, cu ochii mari. Știa că era înnebunită după deserturi.

— Sunt fantastice, Henri! Și tu te-ai descurcat bine, Erik.

Erik a scuturat din cap.

— Nu l-am ajutat prea mult.

— Chestia asta a fost aranjată? a întrebat Burke, cu gura pe jumătate plină cu prăjitură.

Toți ne-am uitat nedumeriți la el.

— Adică, mie mi-a venit ideea, iar Henri a fost imediat de acord doar ca să ne arate că e mai bun decât noi.

Începea să se înroșească la față, iar sentimentul ăla de neliniște umplea din nou camera.

Fox i-a pus o mână pe umăr.

— Calmează-te, omule! E doar un rulou cu scorțișoară.

Burke și-a tras umărul și și-a aruncat restul de rulou în cealaltă parte a încăperii.

— M-aș fi descurcat mult mai bine dacă nu m-ai fi sabotat tot timpul!

Fox s-a strâmbat.

— Hei, tu ești ăla care-ai stat și-ai tot vorbit despre cât este ea de sexy, când ar fi trebuit să suprave...

Burke i-a dat un pumn care l-a aruncat pe Fox cu câțiva pași în spate. Am icnit, înghețată. Fox s-a repezit la el, iar eu am fost trântită la podea de brațul lui Burke, care se pregătea să mai dea o lovitură cu pumnul.

— HEI!

Kile a sărit peste mine și a început să tragă de Burke, în vreme ce Henri țipa la Fox în finlandeză. După toată întâmplarea cu Jack, noul meu instinct a fost să mă ridic și să dau un pumn. Nimeni nu avea să mă mai rănească și să scape. Și poate că aș fi încercat, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva.

Erik, observatorul calm, se întinsese peste masă ca să mă ridice.

— Vino! mi-a spus el.

Nu îmi plăcea în mod deosebit să mă supun ordinelor. Însă îmi vorbise atât de serios, încât l-am urmat.

Capitolul 24

Erik m-a grăbit pe scări și în sala de mese. Toți cei-lalți din palat erau în mijlocul cinei, iar camera părea prea zgomotoasă.

— Eadlyn? a strigat tata, dar Erik a continuat să mă miște, știind cumva că nu aș fi suportat să rămân acolo.

S-a oprit numai când am ajuns în capătul camerei și doar atât cât să paseze problema.

— Scuzați-mă, domnule gardian, câțiva dintre Aleși se bat în bucătărie. Sunt foarte înflăcărați și situația pare să se agraveze.

— Mulțumesc.

Gardianul le-a făcut semn celorlalți doi paznici, iar ei l-au urmat când a fugit spre încăierare.

Mi-am dat seama că îmi cuprinsesem trupul cu brațele, înspăimântată și furioasă în același timp. Erik m-a atins ușor cu o mână pe spate și m-a condus mai departe.

Părinții mei strigau după mine, dar acum nu puteam să fac față numărului mare de oameni care m-ar fi înconjurat și mi-ar fi pus întrebări.

El a încetinit și m-a întrebat calm:

— Unde vrei să te duci?

— În camera mea.

— Condu-mă.

Nu m-a atins, doar i-am simțit din când în când mâna ușoară pe spate, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că probabil nu și-o îndepărtase deloc, ținându-și-o la câțiva centimetri distanță de mine, pentru orice eventualitate. Am deschis ușa de la camera mea, iar Neena era înăuntru, lustruind masa și umplând camera cu miros de lămâie.

— Domnișoară?

Eu am ridicat o mână.

— Ai putea să-i aduci un ceai? a spus Erik.

Ea a încuviințat din cap și s-a grăbit să iasă.

M-am îndreptat spre patul meu, m-am așezat pe el și am inspirat adânc de câteva ori. Erik a rămas în picioare, tăcut și calm.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, am mărturisit.

El s-a lăsat pe un genunchi, ca să fie la același nivel cu mine.

— Tatăl meu nu m-a lovit niciodată, nici măcar peste mână, și mereu ne-a învățat să căutăm soluții pașnice. Kile și cu mine am renunțat să încercăm să ne certăm înainte să stăm de vorbă... Am râs când mi-am adus aminte de asta și am continuat: Cât am fost acolo jos, n-am putut să mă gândesc decât la cum am fugit de Jack. Burke m-a trântit

la pământ și aveam de gând să ripostez de data asta, dar mi-am dat seama că habar nu aveam cum.

Erik a zâmbit.

— Henri spune că atunci când ești supărată, privirea din ochii tăi este la fel de puternică precum un pumn. Nu ești lipsită de forță.

Mi-am plecat capul, amintindu-mi cum îmi spuneam de nenumărate ori că nimeni din lume nu este mai puternic decât mine. Sigur, era adevărat. Însă dacă Jack m-ar fi țintuit la pământ sau dacă Burke s-ar fi întors cu pumnii spre mine, coroana mea nu m-ar fi ajutat decât după ce s-ar fi încheiat totul. Puteam să pedepsesc, dar nu să împiedic lucrurile.

— Știi, băiat sau fată, eu cred că agresiunea este un semn de slăbiciune. Întotdeauna sunt mai impresionat când oamenii pot să pună capăt unui lucru vorbind.

Ochii lui vedeau un alt timp și un alt loc atunci când a continuat:

— Poate de aceea limbajul a devenit atât de important pentru mine. Tatăl meu spunea mereu: „Eikko, vorbele sunt arme. Sunt tot ce ai nevoie."

— Ayco? am întrebat eu.

El a rânjit, un pic jenat.

— E-I-K-K-O. Cum am spus, Erik este cel mai apropiat în engleză.

— Îmi place. Serios.

Și-a îndreptat din nou atenția spre mine, uitându-se la brațele mele.

— Ești rănită?

— Ăăă... nu cred.

Mă durea un pic din cauza căzăturii, dar nu era nimic grav.

— Nu-mi vine să cred cât de repede s-a întâmplat!

— Nu vreau să scuz pe niciunul dintre ei... a fost inacceptabil... dar i-am auzit pe băieți vorbind, și sunt stresați. Toți vor să te impresioneze, dar nu știu cum, având în vedere cine ești. Unii vor să încerce să-i submineze pe alții, fără să fie prinși. Câțiva se străduiesc să-și arate cu fiecare ocazie superioritatea fizică. Înțeleg că presiunea este mare și, probabil, ăsta e motivul pentru care Burke a izbucnit. Dar nu înseamnă că-i justifică purtarea.

— Îmi pare atât de rău că a trebuit să fii martor la așa ceva!

A ridicat din umeri.

— E-n regulă. De obicei, stau cu Henri și Kile, uneori cu Hale, și ei sunt o companie bună. Nu că aș încerca vreodată să aleg pentru tine, dar ei trei sunt un început sigur.

I-am zâmbit.

— Cred că ai dreptate.

Cu toate că încă nu-mi petrecusem timpul cu fiecare în parte, știam deja că Hale este un băiat bun. Și faptul că-l văzusem pe Henri atât de încântat de mâncarea lui, de partea asta din viața sa, m-a făcut să înțeleg oarecum persoana din spatele barierei. Iar Kile... ei bine, nu știam ce să cred despre Kile, însă era un prieten mai bun decât îl socotisem.

— Vrei să-i transmiți lui Henri cât de minunat a fost desertul lui? Îmi dau seama cât de important este pentru el și îi admir pasiunea.

— Desigur. Cu bucurie.

I-am întins mâna și el mi-a dat-o pe a lui, lăsându-le pe amândouă pe genunchiul meu.

— Îți mulțumesc foarte mult. În seara asta, chiar ai făcut tot posibilul și îți sunt atât de recunoscătoare că ai fost acolo!

— Am făcut ce am putut.

Mi-am înclinat capul într-o parte și m-am uitat cu atenție la el. Mi se părea că tocmai se întâmplase ceva, dar nu știam ce.

Fără să mă cunoască, Erik procedase atât de corect. Mă luase de acolo înainte să înrăutățesc situația, mă adusese într-un loc în care să fiu singură înainte să-mi pierd controlul asupra sentimentelor și rămăsese cu mine, ascultându-mă vorbind despre grijile mele și făcând totul mai bine cu vorbele lui. Zeci de oameni îmi erau la dispoziție, gata să facă orice le cer.

Mi se părea ciudat că lui nu trebuise să îi cer nimic.

— N-am să uit asta, Eikko. Niciodată.

Când și-a auzit numele de botez, a zâmbit ușor și mi-a strâns mâna cu blândețe.

Mi-am amintit de senzația primei mele întâlniri cu Hale, cum m-am simțit când eram sigură că pătrunsese în adâncul meu și mă văzuse așa cum sunt. Acum, mi se părea că eu sunt în locul lui – că priveam dincolo de datorii, de griji și de rang, că vedeam adevăratul suflet al unei persoane.

Și al lui era atât de frumos.

Neena s-a întors cu o tavă, iar Erik și cu mine nu ne-am mai ținut de mână.

— Sunteți în regulă, domnișoară?

— Da, Neena, am asigurat-o eu și m-am ridicat. A avut loc o încăierare, dar Erik m-a luat de acolo. Sunt sigură că gardienii se vor întoarce în curând cu un raport. Între timp, trebuie doar să mă liniștesc.

— Ceaiul o să vă ajute. Am pus niște mușețel, și o să vă ajut să vă îmbrăcați cu ceva confortabil înainte să trebuiască să vă duceți undeva, a spus Neena, făcându-mi deja seara mai ușoară cu planul ei.

M-am întors către Erik, care stătea lângă ușă. A făcut o plecăciune adâncă.

— Noapte bună, Alteța Voastră.

— Noapte bună.

A plecat repede și Neena s-a apropiat, întinzându-mi o ceașcă de ceai. Chestia ciudată era că mâinile îmi erau deja atât de calde!

După aproximativ o oră, m-am întâlnit cu mama și cu tata în birou, ca să discutăm ce se întâmplase.

— Domnul Fox arată destul de rău, a relatat un paznic. Domnul Henri a încercat să-l tragă deoparte, dar domnul Burke era, practic, de neoprit. Domnii Henri și Kile s-au ales cu niște semne doar pentru că au încercat să-i separe.

— Cât de grave? am întrebat.

— Domnul Henri are o vânătaie pe piept și o rană chiar deasupra ochiului. Domnul Kile are buza spartă și, în afară de asta, nu sunt prea multe urme, în schimb are dureri din cauză că a încercat să-l stăpânească pe domnul Burke.

— Poți să nu-i mai spui „domn"! a intervenit tata. Burke va pleca imediat! La fel și Fox!

— Maxon, mai gândește-te! Fox nu a făcut nimic, a insistat mama. Sunt de acord că nu s-a comportat adecvat, dar nu hotărî tu în locul lui Eadlyn.

— Ba da! a strigat el. Am făcut asta ca să aducem bucurie poporului nostru, ca să-i dăm fiicei noastre șansa să fie la fel de fericită ca noi. Și, de când a început, a fost atacată de două ori! NU am să țin asemenea monștri sub acoperișul meu!

Când și-a terminat discursul, a lovit cu pumnul în masă, vărsându-și ceaiul pe podea.

Am înlemnit și am apucat brațele scaunului.

— Tati, încetează! l-am rugat, șoptind cuvintele cu teama că, într-un fel, aș fi putut să înrăutățesc situația.

S-a uitat peste umăr la mine, ca și când abia acum și-ar fi dat seama că mama și cu mine mai eram în cameră. Privirea i s-a îmblânzit imediat și s-a întors, clătinând din cap.

După ce-a inspirat adânc, și-a netezit costumul și a vorbit cu paznicul.

— Înainte să mai continuăm, aștept să-i verifici la sânge pe fiecare dintre cei Aleși. Fă-o în secret și folosește-te de toate mijloacele posibile. Dacă vreunul dintre ei s-a implicat chiar și într-o simplă încăierare în școala primară, vreau să plece. Din nou calm, s-a așezat lângă mama, adăugând: Insist necondiționat ca Burke să plece. Nici nu intră în discuție.

— Și cum rămâne cu Fox? a întrebat mama. Nu pare că a instigat nimic.

Tata a clătinat din cap.

— Nu știu. Ideea de a le permite celor implicați să rămână nu mi se pare bună.

Mama și-a sprijinit capul de umărul tatei.

— Odată, și eu am fost implicată într-o încăierare în timpul Alegerii și mi-ai permis să rămân. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă nu ai fi făcut-o.

— Mamă, te-ai luat la bătaie? am întrebat eu, uimită.

— E adevărat, a confirmat tata, oftând.

Mama a zâmbit.

— De fapt, mă gândesc adeseori la cealaltă fată. S-a dovedit a fi destul de drăguță.

Tata a pufnit și-a vorbit supărat:

— Bine. Fox poate să rămână, dar numai dacă Eadlyn crede că ar putea să fie cineva cu care ar avea șansa să fie fericită.

Ei și-au îndreptat privirile asupra mea, iar eu mă simțeam atât de derutată din cauza atâtor lucruri, încât eram sigură că mi se citea asta pe față.

M-am întors către paznic.

— Mulțumesc pentru informații. Escortează-l pe Burke în afara palatului și spune-i lui Fox că am să-i vorbesc în curând. Poți să pleci acum.

După ce a ieșit din cameră, m-am ridicat de pe scaun, încercând să-mi adun gândurile.

— N-am de gând să întreb ce-a fost cu bătaia aia, deși, pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să-mi dau seama de ce voi doi mi-ați ascuns atât de multe despre Alegerea

voastră și ați decis să-mi împărtășiți câteva detalii abia acum. Și *după* ce-am trecut prin ceva ce voi ați trăit deja.

Stăteau acolo cu un aer vinovat.

— Mama te-a cunoscut înainte de Alegere, l-am acuzat pe tata, îndreptând un deget spre el. Tatăl tău a ales toate candidatele... Poate ar fi trebuit să-mi dai acum două săptămâni un sfat despre cum să gestionez o încăierare... Epuizată, mi-am încrucișat brațele. Ți-am promis trei luni și am să mă țin de cuvânt, am spus, uitându-mă la chipurile lor îngrijorate. Am să ies la întâlniri și-am să-i las pe oameni să facă fotografii, ca să avem ce să tipărim în ziare și despre ce să vorbim la *Actualități*. Dar se pare că voi doi credeți că, dacă eu continui cu Alegerea, am să mă îndrăgostesc ca printr-o magie. Am clătinat din cap și am adăugat: N-o să se întâmple așa ceva. Nu în cazul meu.

— Ar putea, a șoptit mama cu blândețe.

— Știu că vă dezamăgesc, dar nu este ceea ce-mi doresc. Și băieții ăștia sunt în regulă, dar... unii dintre ei mă fac să mă simt stânjenită, plus că nu îi văd în stare să suporte presiunea poziției. Nu am de gând să mă leg de o povară doar de dragul unui titlu de ziar care distrage atenția.

Tata s-a ridicat în picioare.

— Eadlyn, nici noi nu ne dorim asta.

— Atunci, vă rog – mi-am ridicat mâinile în față, apărându-mă –, nu mă mai presați să mă îndrăgostesc de oameni pe care nu mi i-am dorit aici de la bun început. Mi-am încleștat mâinile și am continuat: Toată situația

asta este îngrozitoare. Oamenii au aruncat cu mâncare în mine în public; alţii m-au judecat din cauza unui sărut. Un băiat m-a atins împotriva voinţei mele şi un altul m-a trântit la pământ. În ciuda efortului pe care-l depun ca să îndrept lucrurile, ziarele se distrează cu ruşinea mea constantă.

Părinţii mei s-au privit, îngrijoraţi.

— Când am spus că am te ajut să-i distragi pe oameni, nu m-am gândit că o să fie atât de degradant.

— Scumpa mea, nu am încercat niciodată să te rănim.

Mama părea distrusă, gata să plângă.

— Ştiu, şi nu sunt supărată. Îmi doresc doar libertate. Dacă asta trebuie să fac pentru a o obţine, atunci aşa să fie. Dacă vreţi distracţie, am să v-o ofer. Dar, vă rog, nu vă proiectaţi toate aşteptările asupra mea. Nu vreau să vă dezamăgesc mai mult decât am făcut-o deja.

Capitolul 25

Am bătut la ușa lui Fox, sperând cumva că nu o să-mi răspundă. Fusese o noapte epuizantă, iar eu voiam să mă ascund sub păturile mele.

Desigur, valetul lui a deschis ușa atât de mult, încât Fox m-a văzut înainte să mi se anunțe prezența.

Arăta la fel de rău cum mi se spusese. Un ochi era umflat și înconjurat de diferite nuanțe de mov, iar cealaltă parte a capului era acoperită de bandaje, ca și încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

— Eadlyn! a spus el și-a sărit din pat, crispându-se apoi de durere și apucându-se de coaste. Îmi pare rău. Am vrut să spun Alteța Voastră.

— Poți să pleci, i-am spus repede valetului și m-am repezit spre Fox.

— Stai jos, l-am îndemnat eu. N-ar trebui să fii încă în aripa spitalului?

El a scuturat din cap când s-a așezat din nou.

— Mi s-au dat medicamente și cei de acolo s-au gândit că m-aș odihni mai bine în camera mea.

— Cum te simți? am întrebat, deși îmi dădeam seama că are dureri.

— În afară de vânătăi? a întrebat el. Umilit.

— Pot să vin și eu? am spus și i-am arătat locul de lângă el, pe marginea patului.

— Desigur.

M-am așezat, neștiind de unde să încep. Nu voiam să-l trimit acum acasă, în parte din milă. Înainte să mă duc să-l văd pe tata, mă uitasem la cererile lui Burke și Fox, iar din cea a lui Fox se înțelegeau multe lucruri din viața lui de acasă. De obicei, căutam interese comune sau subiecte de discuție, așadar trecusem peste câteva detalii importante despre el.

Locuia în Clermont și lucra ca salvamar pe plajă, ceea ce explica pielea bronzată și părul prea blond. Aveam sentimentul că nu era plătit suficient pentru a-și putea întreține familia, cu toate că asta nu reieșea destul de clar din documente. Mama lui nu locuia acasă, dar nu știam dacă asta însemna că murise sau nu. Știam și că tatăl său avea o boală incurabilă, deci mă îndoiam că el contribuia la bugetul familiei.

În plus, dacă aș fi fost atentă, aș fi observat cât de plini îi erau obrajii în comparație cu poza din cerere, acum că era hrănit corespunzător.

Voiam să rămână. Voiam să-și păstreze banii. Voiam să fure câteva lucruri din camera lui la plecare și să le vândă odată ajuns acasă.

Dar să-i cer să rămână ar fi însemnat să-i dau speranțe.

— Ascultă, a început el, înțeleg dacă trebuie să mă trimiți acasă. Serios. Nu vreau să plec, dar cunosc regulile. Doar că... nu vreau să plec și să crezi că sunt ca Burke sau Jack. Încearcă să nu-ți faci o impresie proastă despre mine când am să plec, bine?

— N-am să fac așa ceva.

Fox s-a uitat cu atenție la mine și a zâmbit trist.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu am apucat să ți le spun! Cum ar fi că mi-aș dori să domin o încăpere ca tine. Este atât de impresionant! Sau cum îți strălucesc ochii atunci când glumești. E foarte drăguț.

— Strălucesc? Stai puțin, eu fac glume?

El a chicotit.

— Da. Adică, în mare parte sunt subtile, dar ochii te dau de gol. Și văd cât ești de încântată când ne necăjești. Ca ieri, la test.

Eu am zâmbit.

— A fost amuzant. Și seara asta a fost amuzantă, mai puțin ultima parte.

— N-am să uit niciodată ce față ai făcut când ai mușcat din sparanghelul ăla.

Am strâns din buze, destul de sigură că expresia mea și a lui fuseseră asemănătoare. Ceea ce îmbunătățea situația era că știam cât de mult se străduise și că îi trecuse supărarea. Singurul lucru care îl durea acum era grija că nu aveam să-mi aduc aminte de el ca fiind un gentleman.

— Fox, o să-ți pun câteva întrebări și trebuie să fii complet sincer cu mine. Dacă am să consider că mă minți cât-tuși de puțin, ai să pleci acasă într-o oră.

A înghiţit în sec şi amuzamentul din ultimele momente i-a dispărut de pe chip.

— Ai cuvântul meu de onoare.

Am dat din cap, căci l-am crezut.

— În regulă. Vrei să-mi povesteşti despre tatăl tău?

A pufăit, în mod clar neaşteptându-se ca discuţia să se îndrepte în direcţia asta.

— Aăă... este bolnav, dar cred că ştii asta. Are cancer. Încă se ţine destul de bine. Lucrează, dar acum doar cu jumătate de normă. Are nevoie de mult somn. Când s-a îmbolnăvit, mama a plecat, deci... Chiar nu vreau să vorbesc despre ea, dacă asta e-n regulă.

— E-n regulă.

A continuat, cu privirea aţintită în podea.

— Am un frate şi o soră care tot vorbesc despre ea ca şi cum o să se întoarcă, dar ştiu că asta n-o să se întâmple. Dacă ar face-o, atunci *eu* aş pleca.

— Chiar nu trebuie să discutăm despre ea, Fox.

— Îmi cer iertare. Ştii, credeam că cea mai dificilă parte a venirii aici o să fie distanţa, dar ce-i atât de rău încât aproape mă doare este să te văd cu familia ta. Cu mâna nevătămată, s-a scărpinat în cap. Părinţii tăi sunt încă îndrăgostiţi unul de celălalt şi fraţii tăi se uită la tine de parcă ai fi Raiul pe pământ, şi-mi doresc să fi avut şi eu parte de asta. Situaţia mea nu se compară nici pe departe.

I-am pus o mână pe spate.

— Nu suntem perfecţi. Te asigur. Şi se pare că tu şi tatăl tău aveţi o relaţie specială.

— Așa este. S-a uitat la mine. N-am vrut să spun lucrurile astea. Nu vorbesc prea mult despre familia mea.

— E-n regulă. Am și alte întrebări.

El și-a îndreptat din nou spatele și am văzut că-l doare când se mișcă. Mi-am retras mâna și mi-am dat ochii peste cap.

— De fapt, tocmai mi-am dat seama că și asta s-ar putea să fie una dificilă.

A zâmbit.

— Întreabă-mă oricum.

— Bine... Ai venit aici pentru mine sau ca să scapi de ei?

Fox a tăcut puțin, cu privirea ațintită asupra mea.

— Și una, și alta. Îl iubesc pe tata. Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine și chiar nu mă deranjează să am grijă de el. Dar, într-un fel, este obositor. În majoritatea timpului, aici parcă sunt într-o vacanță. În plus, cred că fratele și sora mea încep să aprecieze ce fac eu, lucru care, cumva, îmi confirmă că e bine că am venit... Și apoi, tu. Fox a clătinat din cap. Uite, tu știi că trăiesc de la un salariu la altul. Și că provin dintr-o familie destrămată. Îmi dau seama că nu sunt special, a spus el, punându-și mâna pe piept; apoi s-a intimidat brusc. Dar, știi, te-am urmărit toată viața mea și mereu am crezut că ești atât de inteligentă și de frumoasă! Nu știu dacă am chiar și cea mai mică șansă de a ajunge să fiu cu tine... dar a trebuit măcar să mă înscriu. Nu știu; m-am gândit doar că, dacă aș ajunge aici, aș găsi o modalitate prin care să-ți arăt că merit să-mi dai o șansă. Și pe urmă m-am luat la bătaie. A ridicat din umeri: și presupun că așa se termină tot.

Uram dezamăgirea din vocea lui. Nu *voiam* să îmi pese. Ştiam că, lăsându-l să se apropie de mine, lucrurile aveau să sfârşească prost. Nu puteam să-mi explic cum de ştiam, dar eram sigură că, dacă i-aş fi permis vreunuia dintre băieţi să atingă un anumit nivel de intimitate, ar fi fost dezastruos. Deci, de ce – *de ce* – nu puteam să-i împiedic să se apropie?

— Am altă întrebare.

— Sigur, a răspuns el, învins.

— Cum e să munceşti pe plajă toată ziua?

Nu s-a străduit să-şi ascundă zâmbetul.

— Este minunat. Oceanul are ceva fascinant. E aproape ca şi când are stări diferite în zile diferite. De exemplu, uneori apa este foarte calmă, iar alteori e furioasă. Şi îmi pare tare bine că în Angeles este cald tot timpul; altfel nu cred că m-aş fi descurcat.

— Şi mie îmi place vremea de aici, dar nu am şansa să merg la plajă prea des. Părinţilor mei nu le place şi dacă m-aş duce doar cu Ahren, oamenii ar roi pe lângă noi. E cam dificil.

M-a împuns cu blândeţe.

— Să mă cauţi dacă ai să vii vreodată în Clermont. Poţi să închiriezi o plajă privată şi să înoţi şi să stai la soare cât pofteşti.

Eu am oftat visătoare.

— Sună perfect.

— Vorbesc serios. Măcar atât să pot face pentru tine.

M-am uitat la mâinile mele şi din nou la chipul plin de speranţă al lui Fox.

— Ce zici de asta? Dacă ajungi în, să spunem, primii trei, putem să mergem acolo și să închiriem o plajă și poate să-l cunosc pe tatăl tău.

Fața i-a înghețat din cauza șocului când a înțeles ce însemna asta.

— Nu plec acasă?

— Ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost din vina ta. Și apreciez că ai fost sincer în privința motivațiilor tale. Deci, ce-ar fi să mai rămâi un pic și să vedem cum decurge totul?

— Mi-ar face plăcere.

— În regulă, atunci.

M-am ridicat, simțind foarte multe lucruri. Înainte de seara asta, Fox nici nu fusese o opțiune pentru mine și acum de-abia așteptam să-l văd prin palat.

— Iartă-mă că mă grăbesc, dar mai am multe de făcut până dimineață.

— Îmi imaginez, a spus el, însoțindu-mă spre ușă. Mulțumesc, Alteță, că mi-ai dat o șansă.

— Doar asta ți-ai dorit, nu? Am zâmbit. Și poți să-mi spui Eadlyn.

El a zâmbit larg și și-a folosit mâna teafără ca să o apuce pe a mea. Mi-a sărutat cu blândețe degetele.

— Noapte bună, Eadlyn. Și mulțumesc din nou.

Am dat rapid din cap spre el înainte să plec grăbită din cameră. Mă îngrijisem de o problemă... însă a doua zi aveau să mai fie o mie.

Fotografa reușise să se integreze atât de bine în fundal, încât nu mi-am dat seama că încă era acolo când a început bătaia. Burke și Fox apăreau în știrile de pe primele pagini, iar titlul proclama că primul fusese eliminat, iar cel de-al doilea cruțat. Mai erau și alte fotografii. Eu în picioare lângă Kile, măcinând șofran, și încă o dată lângă Erik, în timp ce-i traducea ceva lui Henri. Însă toate erau umbrite de furia animalică de pe chipul lui Burke când s-a aruncat asupra lui Fox.

Am ignorat fotografia aia și m-am oprit la cele mai mici cu ceilalți, pe care le-am decupat ca să le păstrez. Nu știam sigur de ce. M-am trezit ascunzându-le în sertar, lângă oribila cravată a lui Kile.

Am ajuns la micul dejun simțind greutatea privirilor tuturor. De obicei, asta nu era o problemă pentru mine, dar, cu toți băieții deosebit de curioși în privința luptei și ochii îngrijorați ai părinților mei, eram îngropată sub toate cuvintele nerostite.

M-am întrebat dacă nu cumva spusesem prea multe în seara trecută sau dacă reieșise că-i acuz. Voisem să le explic cât de dureros și de epuizant fusese procesul ăsta, nu să dau vina pe ei. Totuși oricât de puțin îmi doream să particip, știam că îmi ținusem promisiunea. Măcar astăzi, pumnii lui Burke atrăseseră toată atenția.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit Kaden.

— Nimic.

— Mincinoaso! Mama și tata au fost dați peste cap toată dimineața.

M-am uitat spre ei. Tata își tot freca un punct de deasupra unei sprâncene, iar mama încerca să-i păcălească pe toți plimbându-și mâncarea prin farfurie.

Am oftat.

— Sunt chestii de oameni mari. N-ai înțelege.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu-mi vorbi așa, Eadlyn. Am paisprezece ani, nu patru. Citesc toate ziarele și sunt atent la *Actualități*. Vorbesc mai multe limbi decât tine și învăț toate lucrurile pe care le-ai învățat tu, fără să mă oblige nimeni. Nu te purta ca și când ai fi mai bună decât mine. Sunt prinț.

Am oftat.

— Da, dar eu am să fiu regină, l-am corectat, sorbind din cafea.

Chiar nu aveam nevoie de asta acum.

— Și numele tău o să fie cândva într-o carte de istorie și niște copii de zece ani, plictisiți, o să-l memoreze pentru un test și apoi o să uite de tine. Ai o slujbă, la fel ca toți ceilalți din lume. Nu te mai purta de parcă asta te face să fii diferită de ceilalți.

Am rămas fără cuvinte. Chiar asta credea Kaden despre mine?

Asta credeau *toți* despre mine?

Intenționasem să fiu puternică astăzi, să le arăt mamei și tatei că aveam de gând să merg până la capăt și să le dovedesc băieților că întâmplări ca cea din seara trecută nu puteau să mă distrugă. Însă cuvintele lui Kaden m-au făcut să simt că eu și toate eforturile mele nu aveam nicio valoare.

M-am ridicat și am plecat, încercând să mă gândesc la ce aveam nevoie să iau din birou. Cu siguranță nu puteam să lucrez astăzi acolo.

— Hei, Eadlyn, așteaptă!

Era Kile, care alerga să mă prindă din urmă. Nici măcar nu mă uitasem la el când am intrat în sala de mese în dimineața asta. Avea buza un pic umflată, dar în rest părea în regulă.

— Te simți bine? a întrebat el.

Am încuviințat din cap... și apoi am clătinat din el.

— Chiar nu știu.

El și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Totul este în ordine.

Eram atât de copleșită, încât mi-am lipit buzele de ale lui, știind că asta avea să facă toate celelalte lucruri să dispară preț de un minut.

— Au! a strigat el, îndepărtându-se.

— Scuze! Eu doar...

M-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras în cea mai apropiată încăpere, a trântit ușa și m-a împins în perete. M-a sărutat mai apăsat decât îl sărutasem eu, părând să nu fie atât de deranjat de buza lui acum.

— Ce te supără? a șoptit el.

— Nu vreau să mă gândesc. Sărută-mă și gata.

Fără un cuvânt, Kile m-a lipit de el, pierzându-și mâinile în părul meu. Eu l-am apucat de cămașă, ținându-mă strâns.

Și a funcționat. Am stat îmbrățișați și nimic nu a mai contat o vreme. De pe gura mea, și-a coborât buzele spre

gât. Săruturile astea erau diferite de cele dinainte. Erau agresive și provocatoare și îmi solicitau toată concentrarea. Fără să gândesc, i-am ridicat cămașa.

El a râs diabolic, lipit de obrazul meu.

— Bine, dacă rămânem fără haine, chiar ar trebui să mergem într-o cameră. Și probabil că ar trebui să-mi știi al doilea nume.

— Ashton? Arthur? Am impresia că începe cu *A*.

— Nici pe departe.

Am oftat, lăsându-i hainele în pace.

— Bine.

A făcut un pas înapoi, încă ținându-mă de mijloc și zâmbind afectat.

— Ești în regulă? Știu că seara trecută a fost cam înfricoșătoare.

— Pur și simplu nu m-am așteptat la asta. Era doar niște sparanghel... Chiar a lovit pe cineva pentru o legumă!

Kile a râs.

— Vezi, de aia trebuie să alegi untul.

— O, tu și untul tău idiot! Am clătinat din cap, plimbându-mi un deget în jos, pe pieptul lui. Chiar îmi pare rău pentru buza ta. Te mai doare și altceva?

— Stomacul. M-a înghiontit de câteva ori când a încercat să scape, dar sunt surprins că nu m-am ales cu ceva mai rău. Pe Henri pare să-l doară ochiul. Mă bucur că n-a fost lovit cu un deget mai jos.

M-am strâmbat, gândindu-mă la cât de grav ar fi putut să fie.

— Kile, i-ai fi eliminat pe amândoi? Dacă ai fi fost în locul meu?

— Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi gândit chiar și la mine și la Henri, a răspuns el.

— Dar amândoi ați încercat să opriți bătaia!

El a ridicat un deget.

— Așa este. Tu știi pentru că ai fost acolo. Dar ceilalți au văzut ziarele, iar fotografiile fac să pară că toți am fost implicați.

— Deci, dacă nu renunț la tine, la Fox și la Henri, pare că sunteți vinovați dar ați scăpat?

— Și că e posibil să mai scape și alții.

— Ziua asta e din ce în ce mai proastă!

Am oftat, trecându-mi degetele prin păr și sprijinindu-mă de perete.

— Chiar sărut atât de rău?

Am început să râd, gândindu-mă la seara când venise în camera mea. Mi se păruse atât de ciudat când Kile voise să-mi vorbească, dar nu știam de ce mă gândeam acum la asta. În tot timpul ăsta, aș fi putut să am o nouă perspectivă, o nouă cale de scăpare.

— De ce nu am stat cu adevărat de vorbă până acum? Este atât de ușor!

A ridicat din umeri.

— Tu ești cea care conduce aici. Ce părere ai?

M-am uitat în jos, rușinată să o spun.

— Cred că te învinuiam pe tine pentru Josie. Mă înnebunește cum mă imită tot timpul.

— Eu cred că te învinuiam pe tine pentru palat. Este vina părinților noștri, nu a ta, dar te-am inclus și pe tine pentru că tu aveai să fii regină.

— Pot să înțeleg asta.

— Și știu ce vrei să spui despre Josie. Însă îi este greu să crească în umbra ta.

Nu eram în stare acum să o adaug pe Josie pe lista din ce în ce mai lungă a lucrurilor din cauza cărora mă simțeam vinovată. Mi-am netezit hainele, știind că munca avea să mă distragă.

— Hai să facem ceva curând! Nu să ieșim la o întâlnire, doar să petrecem puțin timp împreună.

A afișat zâmbetul ăla strâmb al lui.

— Mi-ar face plăcere.

A început să-și bage cămașa la loc în pantaloni, iar eu m-am luptat cu roșeața pe care o simțeam în obraji. Cum de-mi pierdusem controlul în halul ăsta?

— Și, ascultă, a spus el. Nu lăsa lucrurile astea să te demoralizeze. Ești mai presus de Alegerea asta.

— Mulțumesc, Kile.

L-am sărutat pe obraz și am plecat, îndreptându-mă spre camera mea.

Mi-am amintit cât de furioasă am fost când i-am văzut numele în ziua extragerii, ca și când eram cumva înșelată. Acum, nu-mi păsa cum de ajunsese formularul lui în grămadă; pur și simplu mă bucuram că ajunsese.

Speram că și el simțea la fel.

Capitolul 26

Seara asta urma să fie o provocare. Da, fotografiile cu Ean arătau fantastic tipărite şi, da, micile clipuri din timpul testului se dovediseră fermecătoare, dar mă întrebam dacă Gavril avea să se simtă obligat să întrebe despre eliminarea lui Jack şi a lui Burke, în loc să se concentreze asupra candidaţilor rămaşi.

Mai grav era că nu eram sigură că aveam prea multe de zis despre băieţi. Tata îşi punea în aplicare sistemul de securitate, aşadar, dacă paznicii nu se mişcau repede, nu urma să am nicio întâlnire săptămâna asta... ceea ce însemna că nu aş fi avut ce să spun la *Actualităţile* de săptămâna viitoare. Seara asta trebuia să conteze, dar nu eram sigură cum să procedez.

Nu puteam să scap de senzaţia că ceva nu era în regulă, ca şi când mi-ar fi lipsit vreo informaţie importantă care ar fi îmbunătăţit procesul Alegerii.

Din punctul meu de vedere, nu era un dezastru absolut, chiar și numai pentru că ajunsesem să-i cunosc pe Kile, Henri, Hale și Fox. Dar din perspectiva publicului, aproape totul se năruia.

Cu toate că în ziua aceea mă uitasem prin ziar doar o miime de secundă, îmi aminteam cum arătam ghemuită în carul de la paradă. Și mai rău, încă-i vedeam pe oamenii de pe margine, care arătau cu degetul și râdeau. Numai săptămâna asta eliminasem doi candidați din cauza comportamentului neadecvat și, în urma lor, toate gesturile romantice fuseseră complet uitate.

Situația părea foarte, foarte gravă.

Am stat în camera mea și-am desenat, încercând să-mi organizez gândurile. Trebuia să existe o cale să întorc roata, să transform totul în ceva bun.

Cu fiecare mișcare a creionului pe pagină și cu fiecare linie dreaptă, mi se părea că dispare o problemă. Probabil că trebuia să nu vorbesc despre întâlnirile pe care le avusesem săptămâna asta. Dacă aș fi adus vorba despre una, ar fi trebuit să discut despre toate, iar eu nu voiam să-mi aduc aminte cum mă atinsese Jack.

Dar poate că, în loc să discut evenimentele, aș fi putut să spun ce știu despre băieți. Aveam destule motive să-i laud și, dacă aș fi părut fascinată de talentele lor, ar fi fost de înțeles de ce eram atât de confuză în privința preferințelor mele. Nu însemna că Alegerea era un eșec; însemna că aveam prea multe opțiuni bune.

Odată cu planul, am terminat și un model frumos. Rochia era fără spate, foarte mulată, și se oprea la mijlocul

coapselor. Peste ea, am desenat o fustă lungă, transparentă, care o făcea să pară decentă. Culorile folosite – un vișiniu pentru rochie și un maro-auriu pentru fusta de deasupra – îi confereau un aer tomnatic minunat.

Puteam să-mi imaginez cum mi-aș fi coafat părul. Știam până și ce bijuterii ar fi arătat cel mai bine.

Totuși, uitându-mă la rochie, știam că i s-ar fi potrivit mai bine unei starlete decât unei prințese. În ochii mei, era superbă, dar părerile celorlalți oameni mă îngrijorau. Acum chiar contau, mai mult decât în orice altă perioadă din viața mea.

— O, domnișoară! a spus Neena, când a zărit în trecere desenul.

— Îți place?

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de încântător.

Am fixat rochia cu privirea.

— Crezi că aș putea să o port la *Actualități?*

Ea s-a strâmbat, ca și când ar fi trebuit să știu răspunsul.

— Practic, sunteți acoperită din cap până-n picioare și, câtă vreme nu intenționați să o acoperiți cu strasuri, nu văd de ce nu.

Am mângâiat hârtia ca și când chiar aș fi putut să ating rochia.

— Să mă apuc de lucru? a întrebat Neena, ușor entuziasmată.

— De fapt, ai putea să mă conduci în camera de lucru? Cred că mi-ar plăcea să te ajut la asta. O vreau pentru diseară.

— Aș fi încântată, a spus Neena.

Mi-am luat caietul și am urmat-o pe hol, mai emoționată ca niciodată.

Maratonul de tăiat și de cusut a meritat când am intrat pregătită pentru *Actualități* și primul lucru pe care l-am văzut a fost invidia vădită din privirea lui Josie. Purtam niște pantofi aurii, cu tocuri, și-mi ondulasem părul în așa fel încât să-mi cadă lejer pe umeri, și mă simțeam, probabil, mai frumoasă ca niciodată. Felul deschis în care se holbau Aleșii nu făcea decât să-mi confirme că sunt deosebit de încântătoare în seara asta, iar eu am fost atât de uimită, încât a trebuit să le întorc spatele ca să-mi ascund zâmbetul.

Atunci am simțit că ceva era în neregulă. În încăpere părea să plutească o tensiune chinuitoare, care era mult mai puternică decât mândria pentru rochia mea sau admirația din partea băieților. Era atât de apăsătoare, încât aproape m-am înfiorat.

M-am uitat în jur, căutând un indiciu. Mama și tata erau într-un colț, încercând să fie discreți. După fruntea încordată a tatălui meu și gesturile mamei, îmi dădeam seama că ceva nu mergea bine. Însă nu eram sigură dacă să mă duc să le vorbesc. Erau suficiente câteva zile de tăcere?

— Bună!

Baden se furișase lângă mine.

— Bună!

— Te-am speriat?

Mi-am îndreptat atenția spre el, politicoasă.

— Nu, sunt bine. Un pic pierdută în gânduri. Ai nevoie de ceva?

— Ei bine, mă întrebam dacă aș putea să te invit la cină sau să facem ceva săptămâna asta? Poate un alt concert improvizat?

A ciupit coardele unei chitare invizibile, mușcându-și buza și zâmbind.

— Drăguț din partea ta, dar, conform regulilor, eu trebuie să te invit.

A ridicat din umeri.

— Și? Chestia cu gătitul nu s-a întâmplat pentru că te-au invitat băieții ăia?

Eu am mijit ochii, încercând să-mi amintesc.

— Poate, teoretic.

— Deci, dacă nu am crescut la palat, eu nu pot să te invit, dar Kile poate?

— Kile are mai puține avantaje decât îți imaginezi, te asigur, i-am răspuns cu un râset, gândindu-mă la toți anii de frustrare.

Baden a rămas pe loc, tăcut, fără să mă creadă.

— Sunt convins.

Am fost foarte șocată când a plecat cu mâinile în buzunare și pași siguri. Fusesem nepoliticoasă? Eram sinceră. Și, de fapt, nu îl refuzasem.

Am încercat să nu mă mai gândesc la atitudinea lui și să mă concentrez asupra datoriei mele din seara asta: să

fiu fermecătoare și grațioasă și să încerc să îi conving pe toți că mă îndrăgostesc.

Tata a trecut pe lângă mine, iar eu l-am apucat ușor de braț.

— Ce s-a întâmplat?

El a scuturat din cap și m-a mângâiat pe mână.

— Nimic, dragă.

Minciuna m-a șocat mai mult decât plecarea lui Baden. Oamenii se învârteau prin cameră, dând comenzi și verificând note. Am auzit-o pe Josie râzând și imediat cineva i-a spus să tacă. Băieții vorbeau unii cu alții, un pic prea tare pentru ca tonul să fie considerat potrivit. Baden stătea îmbufnat lângă Henri și ignora pe toată lumea, iar eu mi-am apăsat stomacul cu mâinile, încercând să mă calmez.

Lângă Henri, chiar în afara scenei, în întuneric, am văzut o mână fluturând. Era Erik, care stătea într-o parte, așteptând să-și ocupe locul ascuns. După ce mi-a atras atenția, mi-a făcut semn că totul era bine, dar expresia de pe fața lui mi-a transmis că de fapt era o întrebare. Am ridicat din umeri. El a strâns din buze și apoi a șoptit *îmi pare rău*. I-am oferit și eu un zâmbet crispat și am ridicat și eu degetul mare în semn că totul era în regulă, un gest care nu era tocmai potrivit, dar singurul pe care puteam să-l fac. Erik a clătinat din cap spre mine, iar eu m-am simțit ciudat de liniștită. Măcar cineva părea să înțeleagă ce simt.

Inspirând adânc, m-am dus să mă așez între mama și Ahren.

— Ceva e în neregulă, i-am şoptit lui Ahren.

— Ştiu.

— Ştii ce anume?

— Da.

— Vrei să-mi spui?

— Mai târziu.

Am oftat. Cum ar fi trebuit să mă desfăşor, când eram atât de îngrijorată?

Ultimele ştiri au fost comunicate, iar tata a vorbit pe scurt, deşi nu am putut să mă concentrez la nimic din ce spunea. Nu vedeam decât ridurile cauzate de stres din jurul ochilor lui, felul în care umerii îi erau lăsaţi sub greutatea a ceea ce îl tulbura.

După o vreme, Gavril s-a îndreptat spre mijlocul platoului şi a anunţat că are câteva întrebări pentru Aleşi, iar eu i-am urmărit pe toţi cum îşi îndreaptă cravatele sau manşetele şi stau mai siguri pe scaunele lor.

— Aşadar, să vedem... Domnul Ivan?

De pe primul rând, Ivan a ridicat mâna, iar Gavril s-a întors cu faţa la el.

— Cum vă simţiţi până acum la Alegere?

El a chicotit.

— M-aş simţi mai bine dacă aş reuşi să o întâlnesc pe prinţesă în particular.

Ivan mi-a făcut cu ochiul, iar eu am simţit că faţa îmi ia foc.

— Îmi imaginez că prinţesei îi este greu să se întâlnească cu toată lumea, a spus Gavril cu eleganţă.

— Desigur! Nu mă plâng, ci doar sper, a adăugat Ivan, chicotind încă de parcă totul ar fi fost o glumă.

— Ei bine, poate că în seara asta veți reuși să o convingeți pe Alteța Sa Regală să își facă timp pentru dumneavoastră. Spuneți-ne, care credeți că ar fi cea mai importantă sarcină a unui viitor prinț?

Ivan s-a oprit din râs.

— Nu știu. Cred că o companie plăcută este foarte importantă. Prințesa Eadlyn este obligată să aibă multe relații în interes de serviciu și cred că ar fi drăguț să fiu unul dintre oamenii alături de care să-i placă să fie mereu. Doar pentru distracție, știți dumneavoastră.

Eu am încercat să nu-mi dau ochii peste cap. Tu *ești* o relație obligată, scumpule!

— Interesant, a comentat Gavril. Dumneavoastră ce spuneți, domnule Gunner?

Gunner era puțin cam scund și părea aproape minion stând lângă imensul Ivan. Încerca să se îndrepte, dar în zadar.

— Cred că orice viitor prinț ar trebui să fie pregătit să fie disponibil. Ați menționat deja programul încărcat al prințesei, așa că orice persoană din viața ei ar trebui să încerce să o ajute. Desigur, încă nu știu ce înseamnă asta, dar este important să te gândești la modul în care viața și prioritățile ar putea să ți se schimbe.

Gavril a afișat o expresie aprobatoare, iar tata a aplaudat, lucru care i-a făcut pe ceilalți să-l imite. M-am alăturat și eu, dar mi s-a părut ciudat. Era o întrebare

pertinentă și nu prea-mi plăcea că fusese transformată într-una distractivă.

— Domnule Kile, ați trăit la palat toată viața, a spus Gavril, traversând scena. Cum credeți că ar putea să vi se schimbe viața dacă ați deveni prinț?

— Cu siguranță aș fi nevoit să fiu mai atent la igiena mea.

— *Pfui!*

Mi-am dus mâna la gură, atât de jenată, dar nu m-am putut opri din râs.

— O! Se pare că cineva de acolo este de acord.

În spatele lui Kile, a râs și Henri, cu întârziere. Desigur, auzise comentariul mai târziu. Gavril l-a observat și s-a întors.

— Domnul Henri, da?

Henri a dat aprobator din cap, dar eu i-am citit teroarea pură din privire.

— Ce părere aveți despre toate acestea? Care credeți că ar putea să fie cel mai important rol al unui viitor prinț?

El a încercat să-și ascundă teama când s-a aplecat într-o parte ca să-l audă pe Erik. După ce a înțeles, a dat aprobator din cap.

— Oh, oh, da. Prințul trebuie să fie pentru prințesă... ăăă...

M-am ridicat. Nu puteam să mai suport.

— Henri? l-am strigat eu.

Toate privirile s-au întors spre mine, iar eu i-am făcut semn cu mâna să vină lângă mine, în mijlocul platoului. El a coborât cu grijă de la locul lui.

— Şi, Erik? Vino şi tu.

Henri şi-a aşteptat prietenul să iasă din spatele platoului. Erik părea agitat şi nepregătit să fie în centrul atenţiei; dar Henri i-a mormăit ceva cu un zâmbet, iar el s-a relaxat când şi-au găsit drumul spre partea din faţă, cu Gavil.

L-am luat pe Henri de braţ, iar Erik a rămas în spatele lui, ca o umbră.

— Gavril, domnul Henri a crescut în Swendway. Prima lui limbă este finlandeza, aşa că are nevoie de un interpret. Am făcut un semn spre Erik, care a făcut rapid o plecăciune, gata să se retragă în întuneric. Sunt sigură că Henri ar fi bucuros să răspundă la întrebare, dar cred că i-ar fi mult mai uşor dacă Erik nu s-ar mai ascunde în spatele stâlpilor.

Henri a zâmbit când Erik i-a transmis totul, iar eu m-am simţit ciudat de mândră când s-a întins şi m-a strâns uşor de braţ.

După o pauză ca să se adune, Henri a răspuns. Mi-am dat seama că se gândeşte la cuvintele lui şi, cu toate că fusese luat prin surprindere, a vorbit cu grijă. Când a terminat în cele din urmă, toţi s-au uitat la Erik.

— El spune că orice viitor prinţ trebuie să ţină minte că nu trebuie să îndeplinească un singur rol, ci mai multe. De soţ, de consultant, de prieten şi multe altele. Ar trebui să fie pregătit să studieze şi să lucreze la fel de mult ca Alteţa Sa şi să fie gata să-şi lase mândria deoparte pentru a servi. Erik şi-a dus mâinile la spate, iar eu am văzut că încerca să-şi amintească ultimele cuvinte ale lui Henri. De

asemenea, va trebui să înțeleagă că ea poartă o povară pe care el nu ar putea să o ducă niciodată și să fie pregătit ca, uneori, să joace doar rolul unui clovn.

Eu am chicotit, fericită să-l văd pe Henri zâmbind larg după ce Erik a terminat. Toți cei prezenți au izbucnit în aplauze, iar eu m-am ridicat pe vârfuri ca să-i șoptesc la ureche:

— Bun, bun.

El radia.

— Bun, bun?

Am dat aprobator din cap.

— Alteța Voastră, în procesul Alegerii, aceasta este o complicație extraordinară, a spus Gavril aproape fără suflare. Cum vă descurcați?

— Acum, mă ajută două lucruri: răbdarea și Erik.

În toată încăperea s-au auzit râsete.

— Dar cum ar putea să funcționeze? La un moment dat, situația va trebui să se schimbe.

Pentru prima dată în viața mea, mi-am dorit să mă reped la scaunul meu, să-l apuc și să-l arunc în cealaltă parte a camerei, spre Gavril Fadaye.

— Da, probabil, dar cu siguranță există lucruri mai rele decât bariera lingvistică.

— Ați putea să ne dați niște exemple?

Le-am făcut semn lui Henri și lui Erik să se ducă la locurile lor și m-am străduit din răsputeri să nu râd de cât de repede s-a mișcat Erik. Henri mi-a zâmbit cu afecțiune când a plecat, iar asta m-a inspirat.

— Ei bine, dacă totul a început cu Henri, permiteți-mi să-l dau drept exemplu. Trebuie să muncim din greu să comunicăm, dar el este o persoană incredibil de bună. În vreme ce Jack și Burke vorbeau perfect engleza, dar s-au comportat foarte urât.

— Da, am citit cu toții povestea despre bătaia lui Burke și, permiteți-mi să vă spun, mă bucur să văd că ați scăpat nevătămată.

Fără răni? Sigur. Nevătămată? Discutabil. Însă nimeni nu ar fi vrut să audă despre asta.

— Da, dar ei par să fie excepția, nu regula. Sunt atât de mulți candidați pe care aș putea să-i laud!

— Da? Ei bine, nu vreau să vă împiedic!

Am zâmbit și m-am uitat pe furiș la băieți.

— Domnul Hale are niște gusturi incredibile și este croitor. N-aș fi deloc surprinsă să văd că, într-o zi, toată Illéa îi poartă hainele.

— Îmi place rochia aia! a exclamat el.

— Eu am făcut-o! i-am strigat, incapabilă să-mi ascund mândria.

— Este perfectă.

— Vedeți, am spus eu și m-am întors din nou spre camere. V-am spus că are gusturi bune. M-am uitat din nou împrejur. Bineînțeles, am menționat deja talentul muzical al domnului Baden, dar merită să-l mai aduc o dată în discuție. Este atât de talentat!

Baden a încuviințat rapid din cap și, dacă era încă supărat, se prefăcea de minune.

— Am descoperit că domnul Henri este un bucătar uimitor. Şi nu sunt deloc uşor de impresionat în privinţa asta, pentru că, după cum ştiţi, bucătarii de la palat ar putea să concureze împotriva oricui din lume. Aşadar, credeţi-mă când vă spun că ar trebui să mă invidiaţi pentru că am avut şansa să gust mâncarea făcută de el.

Mai multe râsete au umplut studioul şi, pe un monitor, l-am zărit pe tata părând deosebit de încântat.

— Domnul Fox... acum, unii s-ar putea să nu fiţi conştienţi de cât de valoroasă este această abilitate, dar el reuşeşte să vadă partea bună a oricărei situaţii. Alegerea poate să fie stresantă şi, totuşi, el priveşte mereu partea plină a paharului. Este o plăcere să fii în preajma lui.

I-am aruncat o privire lui Fox şi, în ciuda rănii de pe scalp şi a ochiului vânăt care se zărea în spatele machiajului, nu părea deloc ameninţător. Mă bucuram că-i permisesem să rămână.

— Altcineva? a întrebat Gavril, iar eu m-am uitat cu atenţie la băieţi.

Da, mai era unul.

— Celor mai mulţi le vine greu să creadă că nu-l cunosc pe domnul Kile ca pe propriile-mi buzunare pentru că locuim de-o viaţă în acelaşi palat, dar este adevărat. Alegerea mi-a permis să-l cunosc mult mai bine şi acum am aflat că este un arhitect promiţător. Dacă am avea vreodată nevoie să construim un al doilea palat, ar fi primul pe care l-aş suna.

Ideea că prietenii din copilărie devin, în sfârşit, posibili iubiţi i-a făcut pe cei din cameră să ofteze uşor.

— Deși pot să confirm că are nevoie de ajutor în ceea ce privește igiena, am adăugat, făcând din nou publicul să râdă.

— Se pare că sunt, într-adevăr, niște tineri remarcabili! a strigat Gavril, dând startul unei noi runde de aplauze pentru ei.

— Absolut.

— Așadar, dacă sunteți atât de impresionată, trebuie să întreb: și-a găsit deja vreunul dintre ei un loc special în inima dumneavoastră?

Eu m-am trezit jucându-mă cu o șuviță de păr.

— Nu știu.

— O, ho!

Am chicotit și m-am uitat în jos. Nu era adevărat... nu?

— Se întâmplă să fie unul dintre cei menționați?

L-am lovit peste braț, în joacă.

— O, Doamne, Gavril!

El a râs înfundat, ca mai toți din sală. Eu mi-am făcut vânt cu mâna și m-am întors către el.

— Adevărul e că încă îmi este greu să vorbesc despre asta în public, dar sper să am mai multe de spus pe viitor.

— Ce veste minunată, Alteța Voastră! Permiteți-mă să mă alătur tuturor celor din Illéa ca să vă urez succes în a vă găsi partenerul.

— Mulțumesc.

Am dat modestă din cap și am aruncat nonșalant o privire spre tata.

El afișa o expresie neîncrezătoare, aproape ca și când ar fi fost optimist. Pentru mine, era plăcut și dureros în același timp să mă simt atât de nesigură de toată povestea asta, dar să văd că până și cea mai mică posibilitate îl făcea să pară mult mai puțin îngrijorat.

Deocamdată, asta avea să fie de ajuns.

Capitolul 27

— Este grav.

M-am întins pe patul lui Ahren și m-am ghemuit, câtă vreme el a rămas în capul oaselor și mi-a spus tot ce nu voiau mama și tata să-mi zică.

— Spune-mi odată.

El a înghițit în sec.

— Se pare că mereu începe în provinciile mai sărace. Nu se răzvrătesc, nu ca atunci când mama și tata erau copii... Mai degrabă e o revoluție.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Se adună să pună capăt monarhiei. Nimeni nu obține ceea ce-și dorește din desființarea castelor și ei cred că nu ne pasă.

— Nu ne pasă? am întrebat eu, uluită. Tata se istovește încercând să îndrepte lucrurile. Iar eu ies la întâlniri cu străini pentru ei!

— Știu. Și habar n-am ce-a fost cu spectacolul din seara asta, dar a fost incredibil.

Eu am făcut o figură îngâmfată, acceptându-i lauda, dar începeam să mă întreb cât de mult din seara asta fusese plănuit și cât autentic.

— Dar chiar și așa, ce-ar trebui să facem? Să jucăm teatru pentru totdeauna?

— Ha! am pufnit cu dispreț. De parcă ți s-ar cere ție asta vreodată! Întotdeauna eu voi fi cea care va trebui s-o facă, și nu pot. Și așa simt că mă sufoc.

— Am putea să abdicăm toți, a sugerat el. Dar ce s-ar întâmpla apoi? Cine ar prelua controlul? Și dacă nu abdicăm, ne vor alunga?

— Crezi că ar face-o? am șoptit eu.

A rămas cu privirea pierdută în depărtare.

— Nu știu, Eady. Oamenii fac lucruri mult mai rele când le este foame, sunt obosiți sau extrem de săraci.

— Dar nu putem să-i hrănim pe toți. Nu putem să-i facem pe toți să câștige la fel. Ce vor de la noi?

— Nimic, a răspuns el cu sinceritate. Pur și simplu vor mai multe pentru ei. Nu pot să spun că îi învinovățesc, dar oamenii sunt confuzi. Ei cred că viețile lor sunt în mâinile noastre, dar nu este așa.

— Sunt în propriile lor mâini.

— Exact.

Am rămas tăcuți multă vreme și ne-am gândit la ce însemna asta pentru noi. Totuși, sincer, știam că dacă oamenii aveau de gând să ducă lucrurile până la capăt, situația urma să mă afecteze mai mult decât pe oricine altcineva.

Nu știam cum se întâmplau asemenea lucruri, dar guvernele se schimbau. Regatele se ridicau și cădeau; ideologiile noi preluau controlul, înlocuindu-le pe celelalte. Aș fi putut oare să sfârșesc mizerabil?

M-am înfiorat când am încercat să îmi imaginez o astfel de viață.

— Deja au aruncat cu mâncare în mine, am murmurat eu.

— Ce?

— Am fost atât de proastă! am răspuns, clătinând din cap. Am crescut cu credința că sunt adorată... dar oamenii nu mă iubesc. După ce mama și tata o să renunțe la tron, nu-mi imaginez că o să existe ceva care să împiedice țara să scape de mine.

Era ceva tangibil, de parcă gândul ăsta m-ar fi susținut și, acum că știam că este o minciună, îmi simțeam trupul mai greu.

Ahren părea îngrijorat. Am așteptat să mă contrazică, dar nu putea să o facă.

— Eadlyn, tu poți să-i faci să te iubească.

— Nu sunt la fel de fermecătoare ca tine sau de inteligentă precum Kaden sau de adorabil de exuberantă ca Osten. Nu sunt deloc specială.

El s-a dat cu capul de tăblia patului și a scos un geamăt.

— Eadlyn, glumești, nu? Ești primul moștenitor de sex feminin. Ești diferită față de tot ce a cunoscut țara asta vreodată. Trebuie doar să înveți să folosești asta, să le reamintești cine ești.

Eu sunt Eadlyn Schreave şi nimeni din lume nu este mai puternic decât mine.

— Nu cred că m-ar plăcea dacă ar şti cum sunt cu adevărat.

— Dacă ai de gând să te văicăreşti, am să te bat.

— Am să pun să fii biciuit.

— Mă tot ameninţi cu asta de când aveam şase ani.

— Într-o zi o să se întâmple. Ai grijă!

El a chicotit.

— Nu-ţi face griji, Eady. Şansele ca oamenii să se organizeze suficient încât să facă ceva sunt slabe. Îşi varsă şi ei amarul. După ce o să spună tot ce au pe suflet, lucrurile o să revină la normal, ai să vezi.

Eu am încuviinţat din cap şi am oftat. Poate că mă agitam degeaba, dar încă auzeam strigătele pline de ură din timpul paradei şi remarcile oribile la adresa sărutului meu cu Kile. Cu siguranţă nu avea să fie ultima dată când auzeam despre abolirea monarhiei.

— Să nu le spui mamei şi tatei că ştiu, bine?

— Dacă insişti.

M-am ridicat şi l-am sărutat pe Ahren pe obraz. Îmi părea rău pentru fetele care nu aveau fraţi.

— Ne vedem mâine.

El a rânjit.

— Odihneşte-te!

Am ieşit din camera lui hotărâtă să mă întorc la mine în cameră. Dar, pe drum, mi-am dat seama că îmi era foame. Acum, că fusesem în bucătărie, îmi plăcea oarecum acolo, jos. Mi-am adus aminte că văzusem nişte

fructe și brânză în frigider. Cu siguranță era destul de târziu încât să nu deranjez pe nimeni, așa că am coborât pe scările din spate.

Greșisem presupunând că bucătăria o să fie goală. Câțiva tineri, bărbați și femei, întindeau aluat și tăiau legume. Pentru un moment, m-am uitat cu atenție la tot, entuziasmată de cât de competenți și de motivați erau. Îmi plăcea că, în ciuda orei târzii, toți păreau atenți și veseli, vorbind între ei în timp ce lucrau.

Erau atât de interesanți, încât mi-au trebuit câteva clipe ca să observ capul cu bucle blonde din colțul din spate al încăperii. Henri își agățase cămașa într-un cuier, iar bluza de corp albastră îi era murdară de făină. M-am mișcat încet, dar când cei de la bucătărie m-au recunoscut, au făcut reverențe și și-au plecat capul când am trecut pe lângă ei, avertizându-l pe Henri de prezența mea.

Când m-a văzut, a încercat să se curețe, dar fără niciun rezultat. Și-a dat părul pe spate și s-a întors către mine, zâmbitor ca întotdeauna.

— Fără Erik?

— Doarme.

— Tu de ce nu dormi?

A mijit ochii, încercând să lege cuvintele.

— Ăăă. Scuze. Gătesc?

Am încuviințat din cap.

— Pot să gătesc și eu?

A arătat spre grămada de mere și aluatul de pe masă.

— Vrei? Gătești?

— Da.

A zâmbit radios și a dat din cap. Apoi, după ce m-a măsurat cu privirea, și-a luat cămașa elegantă și a înfășurat-o în jurul meu, legându-i mânecile la spate. Un șorț. Voia să am un șorț.

Am zâmbit. La urma urmelor, era o simplă cămașă de noapte, însă noi doi nu aveam suficiente cuvinte cu care să ne certăm din cauza asta.

El a luat un măr și l-a cojit dintr-o singură mișcare. După ce a terminat, l-a lăsat pe blat și a luat un alt cuțit.

— *Pidäveitsi näin,* a spus și mi-a arătat cum ține mânerul. *Pidäomena huolellisesti.*

Și-a strâns mâna cealaltă în pumn, ascunzându-și degetele când a ținut mărul.

Apoi s-a apucat să taie.

În ciuda lipsei mele de experiență, îmi dădeam seama că lucrează fără prea mult efort și simpla lui poziție îi protejează mâinile.

— Tu, mi-a spus el și mi-a dat cuțitul.

— Bine. Așa?

Mi-am ținut mâna întocmai cum o făcuse el.

— Bun, bun.

Nu eram nici pe departe la fel de rapidă ca el, iar feliile mele nu erau nici pe jumătate la fel de egale, dar, după felul în care rânjea, ai fi zis că găteam un întreg ospăț de una singură.

El a frământat aluatul și a amestecat scorțișoara și zahărul și a pregătit una dintre friteuzele aflate de-a lungul peretelui.

Mă întrebam dacă acasă deserturile erau responsabilitatea lui sau dacă, pur și simplu, erau preferatele sale.

L-am ajutat să toarne merele și să umple aluatul și, cu toate că uleiul încins mă înspăimânta, am scufundat unul dintre coșuri. Am țipat când uleiul a prins viață, sărind și împrăștiindu-se peste tot. Henri, politicos, a râs doar un pic de mine.

Când mi-a pus, în cele din urmă, tava în față, muream de foame și eram aproape prea încântată ca să aștept. Însă am așteptat și el mi-a făcut semn că ar trebui să gust, așa că am luat una din prăjiturile alea, un soi de mini-clătite cu mere, și am mușcat.

Era grozavă, chiar mai bună decât rulourile pe care le făcuse cu o zi în urmă.

— O, delicios! am exclamat în vreme ce mestecam.

A izbucnit în râs și a luat și el una. Părea destul de mulțumit, dar eu mi-am dat seama că-și evalua rezultatele.

Mie mi se păreau perfecte.

— Cum se numesc?

— Hmm?

— Ăăă... nume?

I-am arătat mâncarea.

— O, *omenalörtsy*.

— *Ohmenalortsee?*

— Bine!

— Da?

— Bine.

Am zâmbit. Trebuia să-i spun lui Kaden că stăpânesc destul de bine denumirile câtorva deserturi din Swendway.

Am mâncat două și m-am simțit cam rău după ce le-am terminat, și apoi am urmărit cum Henri i-a servit pe bucătari, care i-au lăudat priceperea. Am urât din tot sufletul faptul că nu înțelegea cuvintele folosite.

Minunate. Ireproșabile. Perfecte.

Aveam sentimentul că, dacă ar fi înțeles, le-ar fi spus că sunt prea generoși cu laudele. Totuși, îmi era greu să fiu sigură. Pur și simplu, era presupunerea mea în privința lui. Nu știam cum este el cu adevărat.

Și, mi-am spus, *nu vrei să știi.*

Erau momente în care îmi era din ce în ce mai greu să îmi aduc aminte de asta.

După ce Henri și-a terminat tura și farfuria s-a întors aproape goală, i-am zâmbit timid.

— Ar trebui să mă duc la culcare.

— Tu culci?

— Da.

— Bine, bine.

— Ăăă. Astă-seară? *Actualitățile?* am întrebat eu, încercând să nu mă complic.

El a dat aprobator din cap.

— *Actualități,* da.

I-am atins pieptul cu mâna.

— Ai fost atât de dulce!

— Dulce? Ăăă... zahăr?

Am râs.

— Da. Ca zahărul.

El și-a ridicat mâna ca să mi-o acopere pe a mea, încă lipită de pieptul lui, în dreptul inimii. Zâmbetul i-a cam

pierit când s-a uitat la mine și a înghițit nodul din gât. A ridicat din umeri cât m-a ținut pe loc, singura lui dorință părând a fi aceea de a prelungi momentul. M-a ținut foarte mult timp de mână și mi-am dat seama că încearcă să-și caute cuvintele, că încearcă din răsputeri să găsească unul pe care știa că aș putea să-l înțeleg...

Însă nu a reușit.

Voiam ca Henri să știe că văd ce simte. Toate gesturile și zâmbetele lui îmi spuneau că ținea într-adevăr la mine. Și, în ciuda eforturilor mele, și eu țineam la el. Mă îngrijora cât de mult aveam să regret asta, însă nu puteam să-mi exprim sentimentul decât într-un singur fel.

M-am apropiat și i-am pus o mână pe obraz. El s-a uitat direct în ochii mei, ca și cum ar fi descoperit ceva cu adevărat valoros, ceva rar, pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Eu am încuviințat încet din cap, iar el și-a apropiat buzele de ale mele.

Henri era speriat. Simțeam asta. Îi era teamă să mă atingă, să mă țină, să se miște. Nu știam dacă din cauză că sunt prințesă sau pentru că nu mai făcuse așa ceva niciodată, dar sărutul a fost atât de vulnerabil!

Asta m-a făcut să-mi placă și mai mult.

I-am apăsat buzele cu ale mele, încercând să îi spun că totul era în ordine, că voiam să mă țină în brațe. Și, în cele din urmă, după un moment de ezitare, mi-a răspuns. Henri mă ținea de parcă aș fi fost foarte delicată, ca și cum, dacă strânsoarea lui era prea puternică, puteam să mă spulber. Și săruturile lui erau la fel, doar că acum, în loc să

fie condus de teamă, era motivat de ceea ce părea a fi adorație. Era un sentiment aproape prea frumos ca să-l suport.

M-am retras, ușor ametită din cauza sărutului, și am observat că-n privire i se citea durerea, dar că zâmbea ușor.

— Ar trebui să plec, am spus din nou.

El a încuviințat din cap.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Am mers încet până când m-am îndepărtat și apoi am luat-o la fugă. Gânduri pe care nu le înțelegeam mi se învârtejeau în minte. De ce mă deranja atât de mult când Gavril îl lua peste picior pe Henri? De ce a trebuit să-l păstrez pe Fox, când normal ar fi fost să plece? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, mă tot gândeam la Kile?

Și de ce era atât de înfricoșător chiar și să-mi pun întrebările astea?

Când am ajuns în camera mea, m-am aruncat pe pat, dezorientată. Chiar dacă eram furioasă pe Gavril pentru că deschisese subiectul, mă deranja într-adevăr că nu pot să discut cu Henri, că nu pot să-i comunic nimic intim pentru că ar fi fost atât de stânjenitor să apelez la Erik. Pe cât de mult mă deranja ideea, dacă aveam de gând să-i spun cuiva ceva personal, probabil că i-aș fi zis lui Henri. Mă simțeam în siguranță în preajma lui și știam că este inteligent și îi admiram pasiunea. Henri era bun.

Însă nu vorbeam finlandeza. Și asta era rău.

Frustrată, m-am întors cu fața în sus și am scos un țipăt când ceva mi-a intrat în spate. Am întins mâna și am simțit că era un nod. Încă purtam cămașa lui Henri.

I-am dezlegat mânecile și, în ciuda absurdității gestului, am mirosit-o. Desigur. Desigur că el mirosea a scorțișoară, miere și vanilie. Desigur că mirosea ca un desert.

Brutar finlandez stupid, cu mirodeniile lui idioate!

Chestia asta mă făcea să mă simt ca o proastă!

De-asta era dragostea o idee îngrozitoare: te făcea slab.

Și nu exista nimeni în lume mai puternic decât mine.

Capitolul 28

La micul dejun, m-au uimit câteva lucruri. În primul rând, Henri încerca să-l pună la curent pe Erik cu tot ce se întâmplase cu o seară înainte. Erik se tot uita la mine și apoi din nou la Henri și părea că încearcă să îl calmeze. Eram sigură că Henri avea să fie încântat astăzi, ca al doilea participant care primise un sărut. În schimb, părea înnebunit.

În fața lui Henri, Kile se tot uita confuz când la el, când la Erik, de vreme ce, în mod clar, nu cunoștea suficiente cuvinte încât să urmărească măcar o parte din conversație. Ducea încet lingura la gură, fără să încerce să intervină.

Am observat și că Baden încerca să-mi atragă atenția. Mi-a făcut un mic semn cu mâna și a dat ușor din cap spre ușă. Eu i-am șoptit pe mutește „Mai târziu" și am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să nu mă enervez din cauză că din nou nu respecta protocolul.

Însă de departe cel mai grav lucru era că mama și tata se uitau pe furiș la mine, întrebându-se în mod evident cât de multe știam despre revolte.

Mi-am dres vocea.

— Deci, m-am descurcat bine ieri-seară?

În cele din urmă, tata a zâmbit.

— Am fost impresionat, Eadlyn. După o săptămână atât de dificilă, ai fost incredibil de calmă. A fost minunat să văd cât de generoasă te-ai arătat cu Henri când a urcat pe scenă. Și mă bucur să observ că unii dintre ei... te atrag. Asta mă face să sper.

— Vom vedea ce se întâmplă, am răspuns eu ambiguu, dar ți-am promis trei luni și cred că o să am nevoie de măcar atâta timp ca să-mi dau seama ce să fac.

— Știu exact ce vrei să spui, a zis el, părând copleșit de o mie de amintiri. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere. L-am văzut cum zâmbește dulce și visător și am înțeles cât de mult însemnau toate astea pentru el. Ai să fii dezamăgit? Dacă n-am să mă logodesc după trei luni?

— Nu, dragă. *Eu* nu am să fiu dezamăgit.

Tata abia a accentuat cuvântul, dar asta m-a făcut brusc să mă îngrijorez.

Ce-ar fi însemnat pentru mine dacă aș fi ajuns la final tot singură? Dacă nu ne confruntam numai cu confuzia creată de dispariția castelor și nu încercam să înăbușim o rebeliune deschisă, trei luni nu ar fi fost suficiente să îndreptăm lucrurile. De fapt, două săptămâni trecuseră deja prea repede.

Alegerea nu avea să fie de ajuns.

Şi atunci am înţeles de ce, probabil, voiau să mă ferească de orice posibilă neliniște: dacă aş fi crezut că toate astea nu aveau niciun rost oare aş fi renunțat? Dacă aş fi renunțat, nu aş fi rezolvat nimic.

— Nu-ți face griji, tată, i-am zis, aşezându-mi mâna peste a lui. Totul va fi bine.

El mi-a acoperit-o pe-a mea cu a lui şi a strâns-o uşor.

— Sunt sigur că ai dreptate, dragă. Apoi, inspirând adânc, s-a întors la cafeaua lui şi a trecut la alt subiect. Am vrut să-ți spun: s-au încheiat verificările. Dacă am fi dat câteva telefoane înainte de Alegere, am fi aflat că Burke are probleme cu gestionarea furiei şi că o colegă de şcoală l-a reclamat o dată pe Jack din cauza comportamentului inadecvat. În plus, se pare că Ean îşi petrece aproape tot timpul singur. Nu cred că merită să-l trimitem acasă, dar ar trebui să-l supraveghem.

— De fapt, Ean s-a dovedit destul de generos.

— Serios?

— Da. Însă am observat şi eu că e cam singuratic. Totuşi, nu ştiu de ce; se pricepe să facă conversație.

Tata a sorbit din cafea şi l-a fixat pe Ean cu privirea.

— Ciudat.

— Ar mai trebui să-mi fac griji în privința cuiva? am întrebat eu, deoarece nu mai voiam să mă gândesc la Ean.

Dacă era singuratic, nu însemna că este scandalagiu.

— Unul dintre ei a avut nişte note proaste, dar nu contează prea mult.

— Bine, atunci. Ce-a fost mai rău a trecut.

Am încercat să par încrezătoare.

— Sper. Am să desemnez o echipă specială ca să continue cercetările. Nu am fost atât de minuțios pe cât ar fi trebuit și îmi pare rău pentru asta, a mărturisit el.

— Dar partea bună este că vinerea viitoare chiar aș putea să am despre ce întâlniri să vorbesc.

El a chicotit ca pentru sine.

— Așa este. Așa că poate ai să dai o șansă unuia dintre băieții cu care nu ai stat încă de vorbă. Te asigur că este posibil să te întâlnești cu toți.

M-am uitat la mulțimea de băieți.

— S-ar putea să nu fiu la birou săptămâna asta, am zis.

El a clătinat din cap.

— Nu e nicio problemă. Cunoaște-i. Încă sper că ai să-ți găsești pe cineva, chiar dacă o parte din tine crede că nu are niciun rost.

— Trebuie să-ți aduc aminte că nu ăsta a fost scopul tău când mi-ai făcut propunerea.

— Chiar și așa.

— Doar că sunt atât de mulți. E cineva care nu-ți place?

El a mijit ochii.

— De fapt... Tata s-a uitat la chipurile lor, în încercarea de a găsi pe cineva anume. Acela. Cu cămașă verde.

— Brunetul?

— Da.

— E Julian. Ce e-n neregulă cu el?

— S-ar putea să nu pară mare lucru, dar, seara trecută, când i-ai complimentat pe ceilalți, nu a zâmbit și nici nu i-a aplaudat. Nu este o atitudine sănătoasă. Dacă nu

suportă să stea temporar în umbra lor, cum s-ar descurca să fie în umbra ta pentru tot restul vieții lui?

Declarația asta făcea ca tot timpul pe care mi-l petrecusem gândindu-mă dacă într-adevăr mă vede ca pe un conducător să fie în zadar. Evident că mă vedea așa.

— Și asta s-ar putea să sune trivial, dar nu cred că ați face copii frumoși.

— Tati! am strigat eu, stârnind un pic de agitație.

Mi-am acoperit fața cu mâinile când tata a început să râdă și mai tare.

— Spun și eu!

— În regulă. Plec. Mulțumesc pentru lămurire.

Practic, am fugit din încăpere, deși m-am asigurat că păşesc doar un pic mai repede decât s-ar fi cuvenit pentru o domnișoară. După ce am ajuns afară, am luat-o la goană. În camera mea, am răsfoit cererile rămase, căutând orice ar fi putut face o persoană mai interesantă decât o alta. M-am uitat la fotografia lui Julian. Tata avea dreptate. Indiferent în ce fel combinam nasul lui și ochii mei sau gura mea și obrajii lui, toate variantele mi se păreau îngrozitoare.

Nu că ar fi contat.

Urma să-l trimit acasă curând, dar probabil că după câteva întâlniri nereușite și nu singur. Eliminările individuale fuseseră destul de îngrozitoare. Acum, trebuia să-mi fac un plan. Zece întâlniri. Ăsta era țelul înainte să fiu nevoită să mai apar la *Actualități*. Și pe măcar trei dintre ei trebuia să-i fac să apară în ziare. Cum aș fi putut să-i fac să arate magnific?

Mama era în Salonul Doamnelor cu doamna Lucy, la o întâlnire cu o primăriță. Nu erau multe doamne care să dețină poziția asta, așa că le cunoșteam foarte bine. Cea care ne onora astăzi cu prezența ei era Milla Warren, din Calgary. Nu plănuisem să fac o vizită oficială, dar acum nu aveam de ales.

Am făcut o reverență, salutând-o pe mama și pe invitata ei.

— Alteța Voastră! a rostit doamna Warren, ridicându-se ca să facă o reverență adâncă. Este o plăcere să vă văd, mai ales într-o perioadă atât de palpitantă!

— Și noi ne bucurăm foarte mult să vă vedem, doamnă. Vă rog, luați loc.

— Ce mai faci, Eadlyn? m-a întrebat mama.

— Bine. Vreau să te întreb ceva mai târziu, am adăugat calmă.

— Mai mult ca sigur despre băieți, nu-i așa? a întrebat doamna Warren și mi-a făcut cu ochiul.

Mama și doamna Lucy au râs ca să-i facă pe plac, dar, chiar dacă am zâmbit, m-am gândit că ar trebui să știe adevărul.

— Nu cred că Alegerea este chiar așa cum vă imaginați.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Vă rog, aduceți treizeci și cinci de bărbați care să se lupte pentru mine în fiecare zi!

— Sincer, e o muncă mai grea decât oricare alta, am asigurat-o eu. Noi o facem să pară interesantă, dar este o provocare.

— Pot să confirm asta, a spus mama. Indiferent din ce tabără faci parte, este dificil. Sunt ore lungi în care nu se întâmplă nimic, urmate de o aglomerare de evenimente. A scuturat din cap. Doar când mă gândesc la asta mă simt obosită.

Mama şi-a sprijinit capul în mână şi s-a uitat spre mine. Ceva din expresia ei, privirea maternă, aprobatoare, m-a făcut să mă simt înţeleasă şi alinată.

Însă vedeam aceeaşi îngrijorare, stresul pe care-l afişase tata în dimineaţa asta. Ea a depăşit momentul şi s-a concentrat asupra doamnei Warren.

— Deci, Milla, ultima dată am auzit că lucrurile merg bine în Calgary.

— O, da, ei bine, suntem nişte oameni liniştiţi.

Ea nu venise doar să socializeze, iar eu am rămas pe loc, perfect dreaptă, până a hotărât să plece. Şi asta s-a întâmplat doar pentru că îi strecurasem un bilețel unei servitoare, rugând-o să vină şi să spună că se ivise o problemă urgentă.

În secunda în care doamna Warren a ieşit pe uşă, mama şi-a netezit rochia.

— Hai să mă duc să văd despre ce este vorba.

— Relaxează-te, eu sunt.

M-am uitat cu atenţie la unghiile mele. Trebuiau îngrijite.

Mama şi doamna Lucy s-au holbat la mine.

— Voiam să vorbesc cu tine şi ea nu avea de gând să tacă, aşa că mi-am făcut o programare. Într-un fel.

Am zâmbit obraznic.

Mama a scuturat din cap.

— Ce manipulatoare poți să fii uneori, Eadlyn! Apoi a oftat. Și, câteodată, este un talent. Uf, nu credeam că mai rezist mult.

Am chicotit conspirativ cu mama și doamna Lucy, bucuroasă că nu eram singura care gândea așa.

— Îmi pare rău pentru ea, a spus mama, vinovată. Nu iese prea mult și îi e greu să-și facă singură treaba. Dar nu mi-a plăcut cum ți-a vorbit.

Eu m-am strâmbat.

— Mi-au vorbit alții și mai urât.

— Așa este. A înghițit în sec. De ce aveai nevoie?

M-am uitat la doamna Lucy.

— Desigur, a răspuns ea cererii mele nerostite. Sunt pe aici toată ziua dacă aveți nevoie de mine.

A făcut o reverență în fața mamei, pe mine m-a sărutat pe frunte și a plecat. Era un gest atât de tandru!

— E atât de bună cu mine, am spus eu. Și cu băieții. Uneori, mi se pare că am mai multe mame.

I-am zâmbit mamei, iar ea a dat aprobator din cap.

— I-am ținut aproape pe oamenii pe care îi iubesc, iar ei s-au îndrăgostit de tine de când au aflat că ai să vii pe lume.

— Tare aș vrea să poată avea copii, am spus tristă.

— Și eu, a replicat mama. Cred că deja toată lumea știe că s-a chinuit mult timp, dar fără niciun rezultat. Aș face aproape orice ca să o pot ajuta.

— Ai încercat?

Mi se părea că nu existau prea multe lucruri pe care familia Schreave să nu le poată obține.

Mama a clipit de câteva ori, încercând să nu plângă.

— N-ar trebui să-ți spun asta; e ceva personal. Dar, da, am făcut tot ce am putut. Ba chiar m-am oferit să fiu mamă-surogat, să-i port un copil în pântec. Mama a strâns din buze. A fost singura dată când am regretat că sunt regină. Se pare că trupul meu nu îmi aparţine întotdeauna şi că sunt unele lucruri pe care nu am voie să le fac.

— Cine spune asta? am vrut eu să știu.

— Toată lumea, Eadlyn. Nu e tocmai un lucru obişnuit şi consilierii noştri au crezut că oamenii se vor supăra din cauza asta. Ba unii chiar au susţinut că orice copil aş purta ar trebui să aibă dreptul la tron. Era ridicol, aşa că a trebuit să renunț.

Am tăcut un minut şi am urmărit-o pe mama cum îşi revine după o suferință veche de ani de zile şi care, într-un fel, nici măcar nu era a ei.

— Cum faci asta?

— Ce anume?

— Parcă mereu renunți la părți din tine. Cum de mai rămâi cu ceva? Uneori, mă simt epuizată doar să te urmăresc.

A zâmbit.

— Atunci când ştii cine contează cel mai mult pentru tine, nu ţi se pare că faci un sacrificiu dacă renunți la anumite lucruri, chiar şi la tine însăți. Sunt câțiva oameni pentru care mi-aş da viaţa fără să mă gândesc prea mult. Şi mai sunt şi oamenii din Illéa, supuşii noştri, pentru care renunţ la viaţa mea în alte moduri. Şi-a plecat privirea şi şi-a scuturat rochia imaculată. Probabil că există oameni

pentru care te-ai sacrifica și tu, dar încă nu ai aflat. Într-o zi, însă, ai să știi.

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă suntem într-adevăr rude. Toți cei la care se gândea – tata, Ahren, doamna Lucy, mătușa May – erau importanți și pentru mine. Însă de cele mai multe ori eu aveam nevoie ca ei să mă ajute, și nu invers.

— Oricum, a spus ea, de ce aveai nevoie?

— Păi, tata a ajuns la concluzia că băieții rămași nu sunt complet nebuni, așa că săptămâna asta am să mă concentrez asupra întâlnirilor, am răspuns eu și m-am aplecat în față. Caut idei care să facă întâlnirile ușoare, dar care să dea bine la televizor.

— Ah! Gânditoare, și-a ridicat privirea spre tavan. Nu știu cât de mult pot să-ți fiu de ajutor în privința asta. La aproape toate întâlnirile cu tatăl tău din timpul Alegerii mele ne-am plimbat în grădină.

— Serios? Și cum ați ajuns să fiți împreună? Ce plictisitor!

Ea a râs.

— Ei bine, plimbările ne-au oferit multe ocazii să stăm de vorbă. Sau să ne certăm, și, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună, am vorbit sau ne-am certat.

Eu am mijit ochii.

— V-ați certat?

— Tot timpul.

Dintr-un motiv oarecare, amintirea a făcut-o să zâmbească.

— De fapt, cu cât aud mai multe despre Alegerea ta, cu atât mai absurdă pare. Nici nu pot să mi te imaginez certându-te cu tata.

— Știu. Trebuia să ne dăm seama de multe lucruri și, sincer, ne-a plăcut să avem pe cineva care să fie cinstit cu noi, chiar și atunci când adevărul era greu de acceptat.

Nu era vorba că nu-mi doream și eu pe cineva sincer în viața mea – asta, sigur, dacă aș fi ales vreodată să mă mărit –, însă trebuia să găsească o metodă mai bună de comunicare dacă își dorea să mai rămână pe aici.

— Bine, întâlniri, a spus ea, rezemându-se de spătarul scaunului ei și gândindu-se. N-am fost niciodată bună la trasul cu arcul, dar dacă vreunul dintre băieți se pricepe, s-ar putea să fie ceva frumos.

— Cred că pot să fac asta. O, și deja am călărit, așa că varianta asta e exclusă.

— Corect. Ai și gătit.

Ea a zâmbit ca pentru sine, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că permisesem să se întâmple așa ceva.

— Și s-a dovedit o întâlnire dezastruoasă.

— Ei bine, Kile și Henri s-au descurcat de minune! Și Fox nu a fost chiar groaznic.

— Adevărat, am încuviințat eu.

Și m-am trezit că mă gândesc la cum gătisem singură cu Henri în bucătărie, la întâlnirea despre care nu aflase nimeni.

— Scumpo, eu cred că în loc să organizezi întâlniri senzaționale, ai putea să încerci ceva mai simplu. Beți un ceai, plimbați-vă în grădină. Mesele sunt mereu o alegere

bună; nu poți să mănânci de prea multe ori. Oricum, s-ar putea să arăți mai bine așa decât călărind.

Eu încercasem să evit toate lucrurile care ar fi putut fi prea personale. Însă întâlnirile de genul acela dădeau impresia de apropiere și credeam că asta își dorește publicul. Poate că mama avea dreptate. Dacă pregăteam o listă cu întrebări și subiecte de discuție sigure, poate că nu aveam să mă simt atât de prost.

— Mulțumesc, mamă. Probabil că am să încerc și varianta asta.

— Oricând, scumpo. Sunt mereu aici pentru tine.

— Știu. M-am jucat cu rochia. Știu că am fost o pacoste în ultima vreme.

A întins mâna către mine.

— Eadlyn, ești foarte stresată. Noi înțelegem. Și, exceptând cazul în care ai deveni o criminală în serie, nimic din ce-ai putea face nu m-ar determina să te iubesc mai puțin.

Am râs.

— O criminală? Asta-i limita ta?

— Ei bine... poate chiar și atunci. Mi-a făcut cu ochiul. Du-te! Dacă ai de gând să ieși la câteva întâlniri săptămâna asta, ar trebui să-ți faci un plan.

Am dat aprobator din cap și, fără să știu de ce, m-am așezat o secundă în poala ei.

— *Oof!* s-a plâns ea după ce m-am lăsat cu toată greutatea.

— Te iubesc, mamă.

Ea m-a îmbrățișat cu putere.

— Și eu te iubesc. Mai mult decât ai putea să-ți imaginezi vreodată.

Am sărutat-o pe obraz și am sărit în picioare, cu gândul la săptămâna ce urma și cu speranța că avea, cumva, să-i mulțumească pe toți. Însă gândurile astea mi-au zburat din minte când am ieșit pe coridor și l-am văzut pe Baden, care mă aștepta.

Capitolul 29

Baden a traversat coridorul. Soarele după-amiezii intra pe ferestre, încălzind spațiul și acoperind totul cu o nuanță de un galben pal. Până și tenul lui închis la culoare părea cumva mai luminos.

— Mă urmărești? l-am întrebat, pe un ton jucăuș.

Privirea lui aspră mi-a transmis că nu are chef de joacă.

— Nu știam cum altfel să dau de tine. Ești atât de greu de găsit!

Mi-am încrucișat brațele.

— E clar că ești supărat. De ce nu-mi spui despre ce e vorba, ca să putem depăși momentul?

S-a strâmbat, nemulțumit de oferta mea.

— Vreau să plec.

M-am simțit de parcă aș fi intrat cu viteză într-un zid de cărămizi.

— Poftim?

— Seara trecută a fost jenantă. Te-am invitat la o întâlnire și m-ai refuzat.

Am ridicat o mână.

— Nu am spus „nu". Nu m-ai lăsat să ajung până acolo.

— Aveai de gând să accepți?

Părea sceptic.

Mi-am ridicat brațele și apoi le-am coborât.

— N-am să știu niciodată, pentru că te-ai supărat și ai plecat.

— Chiar ai de gând să-mi ții o predică despre atitudinea mea greșită?

Am icnit. Cum îndrăznea?

M-am apropiat de el, dar, în ciuda posturii mele drepte, trupul lui mă făcea să par scundă.

— Știi că aș putea să pun să fii pedepsit pentru că mi-ai vorbit așa, nu?

— Deci, acum ai de gând să mă hărțuiești? Mai întâi mă respingi, apoi mă folosești ca pe o mică distracție la *Actualități,* iar acum a trebuit să-mi petrec toată dimineața ca să te găsesc, după ce mi-ai spus că o să ne întâlnim la micul dejun.

— Ești o persoană din douăzeci! Am treabă! Cât de egoist poți să fii?

A făcut ochii mari și și-a arătat pieptul cu degetul.

— Eu? Egoist?

Am încercat să nu mă implic emoțional, refuzând să-l las să mă rănească.

— Ştii, erai unul dintre preferaţii mei. Aveam de gând să te păstrez multă vreme. Familia mea te place, iar eu îţi admir talentul.

— N-am nevoie de aprobarea familiei tale. Ai fost drăguţă cu mine doar o oră şi apoi ai dispărut ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt liber să plec şi sunt pregătit să o fac.

— Atunci, pleacă!

M-am îndepărtat. Nu trebuia să suport aşa ceva.

A strigat pe coridor, rănindu-mă o ultimă dată:

— Toţi prietenii mei mi-au spus că sunt nebun că m-am înscris! Mare dreptate au avut!

Am continuat să merg.

— Eşti agresivă! Eşti egoistă! Ce-a fost în mintea mea?

Am cotit, chiar dacă nu pe acolo aş fi ajuns unde voiam. În cele din urmă, aveam să-mi găsesc drumul. M-am abţinut să nu plâng, afişând expresia curajoasă pe care fusesem învăţată să o arăt. Nimeni nu trebuia să ştie cât de mult sufeream.

După un drum care a durat de două ori mai mult decât ar fi trebuit, am ajuns, în cele din urmă, la etajul al doilea. Am început să plâng din clipa în care am păşit pe palier, nereuşind să mă mai ţin tare. În mintea mea, tot auzeam cuvintele lui Baden şi mi-am dus mâna la stomac, căci le simţeam ca pe nişte lovituri adevărate.

Înainte ca vreunul dintre băieţi să îşi facă apariţia, avusesem o listă cu idei despre cum să scap de ei. Plănuisem să-i înfurii atât de tare, încât să spună destule dintre lucrurile pe care mi le zisese Baden... însă nu făcusem nimic ca

să-l provoc. Dar el oricum le rostise. Ce era în neregulă cu mine, încât să fiu respinsă doar pentru că eram eu însămi?

Şi ultimele sale cuvinte avuseseră exact efectul pe care îl intenționase el. În urmă cu aproape o lună, părea că aveam milioane de opțiuni când am extras numele. Câți bărbați nu se înscriseseră pentru că, dintr-un anume punct de vedere, aveau deja ceva împotriva mea?

Credeau oamenii că sunt agresivă? Egoistă? Ce le plăceau mai mult celor din public: momentele frumoase dintre mine și băieți sau momentele în care păream o ratată?

Mi-am îndreptat spatele și am mers spre camera mea, doar ca să descopăr că Erik mă aștepta lângă ușă și că, fără îndoială, mă văzuse plângând.

Mi-am trecut mâinile peste față, încercând să mă șterg, însă nu aveam cum să ascund ochii umflați sau obrajii roșii. Faptul că Erik mă văzuse așa era aproape la fel de grav ca problema în sine, dar singura metodă de a face să *pară* că nu se întâmplase nimic era să mă *port* ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

M-am dus spre Erik, dureros de conștientă de tristețea din ochii lui, iar el și-a înclinat capul când m-am apropiat.

— Cred că am venit într-un moment nepotrivit, a spus, cu cea mai ușoară urmă de sarcasm în voce.

Am zâmbit.

— Oarecum, i-am răspuns, recunoscând, în ciuda mea, că sunt rănită. Totuși, te ajut cu plăcere dacă pot.

Erik a strâns din buze, neștiind dacă să continue.

— Voiam să-ți vorbesc despre Henri. Nu el m-a trimis! a insistat, ridicând o mână. Cred că ar fi venit el însuși să stea

de vorbă cu tine, dacă ar fi putut comunica. Însă e rușinat. Erik a înghițit în sec. El, ăăă... mi-a povestit despre sărut.

Am dat aprobator din cap.

— Mi-am imaginat.

— Se teme că a depășit o limită. Mi-a spus că te-a luat de mână și te-a reținut și că, probabil, ar fi trebuit să-ți dea drumul, dar că nu a făcut-o și...

Am clătinat din cap.

— Asta sună mai grav decât a fost de fapt. El... noi... Am tăcut, neajutorată. Încercam să comunicăm și, când cuvintele nu ne-au ajutat, ei bine, ne-a ajutat sărutul.

Dintr-un motiv oarecare, mă deranja să recunosc asta în fața lui Erik, deși el știa deja totul.

— Deci nu ești supărată pe el?

Am expirat și aproape am râs din cauza unei idei atât de bizare.

— Nu. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Nu sunt câtuși de puțin supărată pe el.

Erik a încuviințat din cap.

— Ar fi în regulă dacă i-aș spune asta?

— Absolut!

Mi-am șters din nou ochii, întinzându-mi creionul dermatograf.

— Îh!

— Te simți bine, Alteță?

Vocea îi era atât de blândă, dar, din fericire, lipsită de compasiune. Mai că i-aș fi explicat ce se întâmplase, însă era extrem de nepotrivit. Una era să vorbim despre Henri și alta să discutăm pe larg despre ceilalți pretendenți.

— Da. Sau am să mă simt. Nu-ți face griji în privința mea; asigură-te că Henri este în regulă.

Expresia i s-a schimbat un pic, iar eu am văzut în ochii lui greutatea acelei sarcini.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință.

L-am privit cu atenție.

— Henri chiar își dorește asta, nu-i așa?

Erik a scuturat din cap.

— Nu „asta". Te vrea pe tine.

După discursul distrugător al lui Baden, îmi era greu să-mi imaginez așa ceva, dar Erik mi-a confirmat când a continuat.

— Vorbește neîncetat despre tine. În fiecare zi, în Salonul Domnilor, îi traduc cărți de științe politice sau încerc să îi explic diferența dintre monarhia absolută pe care o aveți aici și monarhia constituțională în care a crescut în Swendway. Ba chiar... – Erik s-a oprit și a chicotit – ...ba chiar studiază felul în care tu și frații tăi mergeți sau stați în picioare. Vrea să fie vrednic de tine în toate felurile.

Copleșită de mărturisirea asta, am înghițit în sec. Zâmbind afectat și încercând să domolesc sentimentul, am răspuns:

— Dar nici măcar nu poate vorbi cu mine.

— Știu, a răspuns el solemn. De aceea mă întreb...

— Ce te întrebi?

El s-a frecat cu mâna la gură, încercând să decidă dacă să continue.

— Cel mai ușor să înveți limbi noi e atunci când ești copil. Poți să înveți și mai târziu, dar probabil că n-o să

pronunți niciodată foarte bine. Lui Henri îi este, pur și simplu, greu să rețină. În ritmul ăsta, ar trece *ani* de zile înainte să puteți purta cele mai simple conversații. Și ca să înțeleagă nuanțele limbii – argoul și expresiile colocviale – ar mai trece mulți ani. Înțelegi ce ar însemna asta?

Că nu am putea să comunicăm cine știe cât timp. La finalul Alegerii, tot nu am ajunge să ne cunoaștem prea bine.

— Da, înțeleg.

Două cuvinte mici, dar care mi se păreau imense, ca și când ar fi ocupat tot coridorul, strivindu-mă.

— Mă gândeam că ar trebui să știi. Am vrut să fii conștientă de cum ar putea sta lucrurile dacă și tu ai începe să simți ceva pentru el.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

— Așa e? m-a întrebat el pe neașteptate. Simți ceva pentru Henri?

Eram deja atât de emoționată, încât întrebarea m-a tulburat.

— Sincer, nu știu ce simt.

— Hei! A întins o mână înainte să-și dea seama ce face. Îmi pare rău. Sunt băgăcios. Chiar nu e treaba mea și, evident, ai o zi grea. Sunt un măgar.

Mi-am șters nasul.

— Nu. Ai încercat să fii un bun prieten. Pentru el, pentru mine. Nu e mare lucru.

Și-a dus mâinile la spate.

— Ei bine, sunt, știi?

— Ce?

A oftat, părând stânjenit.

— Prietenul tău. Dacă ai nevoie de unul.

Era o ofertă atât de simplă și, totuși, extrem de generoasă.

— Nu mi-aș putea imagina vreodată un prieten mai bun.

A radiat de bucurie, dar nu a spus nimic. Părea că momentele în care tăceam erau unele dintre cele mai ușoare.

În cele din urmă, și-a dres vocea.

— Sunt sigur că ai de lucru, dar urăsc să te las singură când te simți atât de rău.

— Nu. De fapt, prefer să fiu singură.

Erik mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Dacă spui tu... A făcut o plecăciune. Sper ca ziua ta să devină mai bună.

— Deja este, l-am asigurat și am trecut pe lângă el ca să ajung în camera mea, zâmbind ușor.

— Domnișoară? a întrebat Neena când am intrat.

Nu puteam să-mi imaginez cât de groaznic arătam.

— Bună, Neena!

— Vă simțiți bine?

— Nu neapărat, dar am să mă simt. Poți să-mi aduci, te rog, formularele pentru Alegere? Am treabă.

Deși se vedea clar că era confuză, a făcut ce i-am cerut. Mi-a adus și o cutie cu șervețele.

— Mulțumesc.

Credeam că trecusem de ce era mai rău, dar am plâns din nou când m-am uitat la fotografii și m-am întrebat care dintre ei se afla aici în ciuda reținerilor sale, și i-am urât pe toți, pentru că exista șansa ca asta să fie valabil pentru toți.

— Neena, poți să-mi aduci niște hârtie?

Ea mi s-a supus încă o dată, aducându-mi și o ceașcă de ceai împreună cu un carnet. Chiar era prea bună.

Am încercat să-mi organizez săptămâna. În cererea lui Apsel scria că știa să cânte la pian, așa că aveam să aranjez să cântăm în duet a doua zi dimineață; și, seara devreme, urma să ies la o plimbare cu Tavish. Luni, ceai cu Gunner și o plimbare cu Harrison, să facem poze. Probabil că tatei avea să-i placă asta.

Mi-am terminat planurile și am lăsat teancul de hârtii lângă mine. Fără să-i spun nimic, Neena mi-a pregătit baia. Am sorbit ultima gură de ceai și am pus ceașca înapoi pe masă, lângă ceainic, ca să nu fie nevoită să o caute mai târziu.

În baie, aburii umpleau aerul, iar eu m-am așezat în fața oglinzii și mi-am scos acele din păr. Ajutată de apa liniștitoare și de prezența calmantă a Neenei, am uitat aproape toate cuvintele dure ale lui Baden înainte să fiu gata să mă usuc.

— Vreți să vorbiți despre asta? a întrebat Neena încet, periindu-mi părul.

— Nu sunt multe de zis. Oamenii o să arunce în mine cu mâncare, o să mă jignească, și eu trebuie să fiu mai puternică decât ei dacă vreau să supraviețuiesc.

Ea a scos un sunet dezaprobator, iar eu i-am urmărit privirea îngrijorată în oglindă.

— Ce e?

Preț de un minut, Neena s-a oprit din periat și s-a uitat la reflexia mea.

— În ciuda problemelor pe care le am, nu mi-aș dori niciodată să fiu în locul dumneavoastră. Îmi pare atât de rău!

M-am ridicat.

— N-ai de ce să-ți pară rău. Pentru asta m-am născut.

— Totuși, nu este corect, nu? Credeam că desființarea castelor înseamnă că nimeni nu se naște pentru ceva anume. Asta se aplică tuturor, mai puțin dumneavoastră?

— Așa se pare.

Nu conta că Apsel era atât de talentat, încât îl lăudam întruna. Și nu conta că fotografiile cu mine și cu Tavish în grădină erau deosebit de frumoase. Cu toate eforturile mele, niciunul din lucrurile astea nu avea stofă de titlu de primă pagină pentru luni dimineață.

Deasupra fotografiilor cu mine și întâlnirile mele era o cu totul altă poveste.

E MUNCĂ GREA! țipa titlul de deasupra unui instantaneu cu mine în care căscam. O „sursă exclusivă" le spusese că eu consideram Alegerea „mai multă muncă decât orice altceva" și că „noi o facem să pară interesantă". Nu puteam să mă gândesc decât la cât de tare voiam să o bat pe Milla Warren.

Totuși, nu puteam să dau vina numai pe ea. Dezvăluirile lui Baden despre cât de aranjată este Alegerea nu ajutau cu nimic.

Baden mă descria pe larg ca fiind rece, ipocrită și distantă. Vorbea despre singurul moment fermecător împreună și îndepărtarea mea intenționată și spunea că nu

ar fi putut nici în ruptul capului să rămână la palat și să trăiască într-o asemenea minciună. Știam că era posibil să fi primit o sumă exorbitantă pentru povestea lui și că probabil își făcea griji din cauza datoriilor imense pentru educația sa. Însă eram sigură că ar fi spus totul și pe gratis.

Alăturarea acestor povești cu cea despre întâlnirile mele din weekend făcea ca totul să pară ieftin. Era o risipă de efort și, mai rău, îl afecta vizibil pe tata. Săptămânile trecuseră, el tot nu știa cum să rezolve problema castelor, iar grupurile de răsculați cereau desființarea monarhiei.

Dădeam greș în toate modurile posibile.

După micul dejun, m-am dus în camera mea și m-am uitat la planurile pentru ziua în curs. Erau inutile acum? Aveam cum să fac întâlnirile să fie mai reușite?

Am auzit o bătaie în ușă și m-am întors ca să-l văd pe Kile stând în cadrul ei. Am alergat în brațele lui fără să mă gândesc de două ori.

— Hei! a spus el, ținându-mă strâns.

— Nu știu ce să fac. Situația devine din ce în ce mai rea, Kile.

S-a tras în spate și și-a coborât privirea spre mine.

— Unii băieți sunt confuzi. Nu știu dacă nu cumva sunt folosiți. Eadlyn, a continuat el în șoaptă, probabil ca să nu-l audă Neena, știu că primul nostru sărut a fost de fațadă. Totul este doar pentru spectacol? Dacă da, trebuie să recunoști.

L-am privit în ochi. Cum de crezusem vreodată că nu este inteligent, amuzant, chipeș și bun? N-am vrut

să-i răspund în șoaptă, așa că i-am făcut semn Neenei să plece și, după ce a închis ușa în urma ei, m-am întors din nou cu fața spre el.

— Este complicat, Kile.

— Sunt o persoană foarte inteligentă. Explică-mi.

Rostise calm cuvintele, mai mult ca pe o invitație decât ca pe o cerere.

— Dacă m-ai fi întrebat cu o seară înainte ca toată lumea să sosească, aș fi spus că totul este o glumă. Dar nu mai este, nu pentru mine.

Vorbele m-au șocat. Mă luptasem să nu-mi pese de băieții ăștia și încă mă îngrozea gândul de a mă apropia de ei. Chiar și acum, Kile era la limita zonei mele de confort și nu știam cum m-aș fi descurcat dacă ar fi trecut dincolo de ea.

— Tu contezi pentru mine, am mărturisit eu. Mulți dintre voi contați. Dar cred oare că am să mă mărit? Am ridicat din umeri. Nu știu ce să spun.

— Nu are niciun sens. Fie vrei, fie nu.

— Nu e corect. Când ți-ai auzit numele, voiai să participi? Ai spune același lucru acum?

Nu mi-am dat seama cât de mult se încordase înainte să răsufle și să închidă ochii.

— Bine. Înțeleg.

— Cu toate dezastrele de pe parcurs, este mai greu decât am crezut. Și nu mă pricep la fel de bine să-mi arăt emoțiile ca alte fete, așa că pare că nu-mi pasă, chiar și atunci când îmi pasă. Îmi place să țin lucrurile pentru mine. Știu că nu dă bine, dar ăsta e adevărul.

Stătuse destul timp prin preajma mea încât să știe că așa era.

— Trebuie să rezolvi problema. Trebuie să spui ceva în public despre povestea asta, a insistat el, concentrat asupra mea.

Mi-am frecat tâmpla.

— Nu sunt sigură că e o idee bună. Dacă înrăutățesc și mai mult lucrurile?

El m-a împuns în abdomen – era un gest pe care nu-l mai făcuse de când eram copii.

— Cum poate adevărul să înrăutățească ceva?

Ei bine, asta îmi confirma toate grijile. Dacă recunoșteam cât de mult însemna acum Alegerea pentru mine, s-ar fi putut ajunge și la recunoașterea motivului pentru care fusese ea organizată. Având în vedere cum mergeau lucrurile, asta nu mi-ar fi câștigat nicio simpatie.

El m-a întors și m-a îndreptat spre masă și scaune.

— Aici. Hai să stăm un minut.

M-am așezat lângă el și am început să-mi adun hârtiile pe care lucrasem pentru o rochie.

— Eadlyn, sunt impresionante, a remarcat el.

Eu i-am zâmbit ușor.

— Mulțumesc, dar nu sunt decât o grămadă de mâzgăliturі.

— Nu face asta, mi-a spus. Nu face să pară că nu e ceva important.

Mi-am adus aminte de acele cuvinte și ele m-au liniștit. Kile a luat o mână de creioane și a început să schițeze la rândul lui.

— Ce desenezi? l-am întrebat, uitându-mă la cutiuțe.

— Un concept cu care am făcut experimente. Am citit despre unele dintre provinciile mai sărace. Acum, una dintre cele mai mari probleme ale lor este spațiul de locuit.

— Din cauza exploziei industriale?

— Da.

A continuat să deseneze, trasând linii perfect drepte.

Tata făcea tot ce putea ca să încurajeze mai mult dezvoltarea industrială în unele dintre provinciile în principal agricole. Era bine pentru toată lumea dacă lucrurile puteau fi procesate acolo unde se cultivau. Dar, odată cu dezvoltarea, tot mai mulți oameni se mutau ca să fie mai aproape de zonele acelea, ceea ce însemna că nu toți aveau locuințe adecvate.

— Am o idee despre cât costă să faci rost de materiale și mi-am dat seama că ar fi posibil să construiesc adăposturile astea mai mici; practic, niște barăci pentru familii, destul de ieftine. Am cochetat cu ideea asta în ultimele săptămâni. Dacă aș avea cui să-i arăt conceptul, ar putea să-l pună în aplicare.

M-am uitat la mica structură, aproape la fel de mare cât baia mea, lipită de o cutie identică. Fiecare avea o ușă și o fereastră în partea laterală. Un mic tub din partea de sus aduna apa de ploaie, iar o găletușă o strângea lângă ușă. Gurile de aerisire erau aliniate în partea superioară și o mică prelată ieșea în afară, umbrind partea din față a căsuței.

— Totuși, par atât de mici!

— Dar te-ai simți ca într-un conac, dacă nu ai avea un adăpost.

Am inspirat și m-am gândit că, probabil, era adevărat.

— E imposibil să ai o baie în așa ceva.

— Ai dreptate, dar majoritatea oamenilor folosesc dotările din fabrică. Oricum, așa am citit. Construcția ar fi strict pentru adăpost, ceea ce înseamnă că muncitorii ar fi mai odihniți, mai sănătoși... și e ceva deosebit să poți să ai un loc pe care să-l numești al tău.

L-am urmărit pe Kile, care se concentra asupra detaliilor suplimentare pe care le adăuga proiectului său. Știam că asta își dorește, că tânjește să facă într-adevăr ceva ce îi place. A împins ușor hârtia lângă celelalte.

— Schița mea nu-i la fel de interesantă ca o rochie de bal, însă e tot ce știu să desenez, a concluzionat el, râzând.

— Și o faci atât de bine!

— Ei, am vrut doar să te distrag un minut, dar nu știu ce altceva să fac.

M-am întins și l-am luat de mână.

— Simplul fapt că ai venit este suficient. Oricum, n-ar trebui să-mi îngădui să stau prea mult supărată. Trebuie să născocesc un plan de acțiune.

— Cum ar fi să vorbești despre asta?

Eu am ridicat din umeri.

— Poate. Mai întâi trebuie să discut cu tata.

Îmi dădeam seama că mă credea prostuță, însă nu știa ce se întâmplă. Nu în întregime. Și era greu de înțeles și pentru cineva care știa.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit, Kile. Îți rămân datoare.

— De două ori. Încă mai aștept să stai de vorbă cu mama.

Mi-a făcut cu ochiul, nu prea supărat că nu-mi respectasem încă promisiunea.

Promisiunea față de el îmi rămăsese într-un colț al minții și chiar avusesem mai multe ocazii să deschid subiectul cu doamna Marlee. Însă acum eu eram problema, nu ea. Îmi era din ce în ce mai greu să-mi imaginez palatul fără Kile.

— Desigur. N-am uitat.

El m-a împuns din nou în abdomen, iar eu am chicotit.

— Știu.

— Lasă-mă să discut cu părinții mei. Trebuie să-mi dau seama ce să fac.

— Bine.

M-a cuprins cu un braț și m-a condus dincolo de ușă, despărțindu-se de mine lângă scări. De acolo, m-am dus direct în birou, îngrijorată de cât de obosit mi-a părut tata când am intrat și mi-am dres vocea.

Și-a ridicat privirea din hârtii și a împins teancul într-un sertar, de parcă ar fi vrut să nu le văd.

— Bună, scumpo. Credeam că săptămâna asta ai să te concentrezi asupra Alegerii.

— Ei bine, așa plănuiam, dar mă întreb dacă m-ar mai ajuta acum.

Părea demoralizat.

— Eadlyn, nu știu cum s-a întâmplat asta. Îmi pare rău.

— Mie ar trebui să-mi pară rău. Baden a exagerat, dar chestiile esențiale din povestea lui sunt reale. Și vorbele primăriței sunt adevărate; le-am spus cu voce tare. Însă n-am făcut decât să-mi vărs oful din cauza volumului mare de muncă. Întreab-o pe mama, a fost acolo. Totul a fost răstălmăcit.

— Dragă, am vorbit deja cu ea și nu sunt supărat pe tine. Pur și simplu nu înțeleg de ce a făcut Milla așa ceva. Parcă toată lumea și-a îndreptat armele spre noi...

A rămas cu gura deschisă, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nefericirea copleșitoare a poporului îl deruta atât de mult, încât nu știa de unde să înceapă.

— Încerc, tată, dar nu cred că este suficient. Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă n-am putea să încercăm ceva diferit.

El a ridicat din umeri.

— În clipa asta, sunt gata să încerc aproape orice.

— Hai să schimbăm centrul atenției! Nimeni nu are încredere în mine acum. Hai să o aducem pe Camille în vizită și să le permitem oamenilor să vadă cât de îndrăgostit este Ahren de ea! El mereu se descurcă mai bine în lumina reflectoarelor. Eu pot să intervin și să vorbesc despre influența lor asupra mea și putem să reluăm Alegerea la scurt timp după aceea, să încercăm să îmbinăm cele două povești de dragoste.

A privit lung biroul, gândindu-se.

— Eadlyn, nu știu de unde îți vin unele idei, dar asta e foarte bună. Și cred că Ahren o să fie în al nouălea cer. Lasă-mă să dau un telefon să văd dacă poate să vină înainte să anunțăm ceva, bine?

— Sigur.

— Vreau să organizezi o petrecere pentru ea. Voi două ar trebui să vă cunoașteți mai bine.

De parcă n-aș fi avut pentru ce altceva să-mi fac griji!

— Am să mă ocup imediat.

El a ridicat telefonul și eu m-am întors în camera mea, cu speranța că vizita asta avea să fie suficientă pentru a îndrepta lucrurile.

Capitolul 30

Două zile mai târziu, stăteam pe pista de aterizare, lângă fratele meu zăpăcit, care ținea în mâini un buchet enervant de imens.

— Mie de ce nu îmi aduci flori?

— Pentru că nu încerc să te impresionez.

— Ești mai rău decât băieții de la palat, am spus, clătinând din cap. O să fie regina Franței. Fetele ca noi sunt greu de uimit.

— Știu. Ahren părea prosteşte de fericit. Presupun că pur şi simplu sunt norocos, a oftat el.

Scările au fost coborâte din avion și doi paznici au ieșit înaintea lui Camille. Era o făptură delicată, blondă și minionă, cu o față care părea mereu bine odihnită și încântată. Nu o văzusem niciodată afișând vreo expresie care să semene a încruntare nici în persoană şi nici în ziare.

Trebuia respectat un protocol, însă Ahren și Camille l-au ignorat, alergând unul spre altul ca să se ia în brațe. El

a ținut-o strâns și i-a sărutat fiecare centimetru al chipului, stricând jumătate din flori între timp. Camille a râs când el a copleșit-o cu afecțiune, iar eu m-am simțit un pic ciudat stând și așteptând să termine ca să pot să o salut.

— Ce dor mi-a fost de tine! a strigat ea, accentul ei făcând fiecare cuvânt să sune plin de surprindere.

— Am atât de multe să-ți arăt! I-am rugat pe părinții mei să-ți ofere un apartament permanent, ca să ai mereu cea mai bună cameră când vii.

— Oh, Ahren! Câtă generozitate!

El s-a întors, cu rânjetul până la urechi, aducându-și brusc aminte de mine.

— Desigur, ți-o amintești pe sora mea.

Am făcut amândouă câte o reverență, iar ea s-a ridicat elegant.

— Ce bine îmi pare să te revăd, Alteță! Am adus cadouri pentru tine.

— Pentru mine?

— Da. O să-ți spun un secret, a zis ea, aplecându-se spre mine. Poți să le porți pe toate.

Eu m-am înveselit.

— Minunat! Poate am să îmbrac ceva la petrecerea pe care o dau în seara asta pentru tine.

Ea a icnit și și-a dus mâinile la piept.

— Pentru mine? Și-a întors ochii albaștri spre Ahren. Serios?

— Serios.

Era ciudat să-i văd privirea, ca și când ar fi fost în mijlocul unui act de venerare, pregătit să sacrifice orice ca să o mulțumească pe Camille.

— Familia ta e atât de bună cu mine! Să mergem! Mor de nerăbdare să o văd pe mama ta.

Am încercat să particip la discuții pe drumul spre palat, dar Ahren a vorbit mai tot timpul în franceză, pentru ea, și, de vreme ce eu alesesem să învăț spaniola, m-am simțit total exclusă. Odată ajunși acasă, mama, tata, Kaden și Osten ne așteptau pe scările din față. Poziționați pe marginile scărilor, câțiva fotografi încercau să nu iasă prea mult în evidență.

Ahren s-a dat jos primul din mașină și i-a oferit mâna lui Camille, ca să o ajute. Când am coborât și eu și m-am întins după el, mi-am dat seama că plecase deja cu Camille, care se grăbea spre brațele mamei mele.

Mama, tata și Kaden știau franceză și o salutau cu căldură. Eu m-am dus la Osten, care părea nerăbdător să se cațere pe ceva.

— Ce planuri ai azi? l-am întrebat.

— Nu știu.

— Du-te și caută-i pe Aleși și pune-le întrebări ciudate. Să vii să-mi povestești!

El a râs și a plecat în fugă.

— Unde se duce? a întrebat tata încet.

— Nicăieri.

— Haideți să intrăm cu toții, a spus mama. Ar trebui să te odihnești puțin înainte de seara asta. Eadlyn a muncit atât de mult pentru petrecere; o să fie minunată!

Mă gândisem la tot. Muzica era live – potrivită pentru dansurile lente – și mâncărurile erau diverse, atât din

Illéa, cât și din Franța, dar erau și delicioasele mini-clătite cu mere pe care Henri le făcuse pentru mine. Abia așteptam să le vadă.

Mama era radioasă ca întotdeauna, iar tata nu părea așa de epuizat. Josie era acasă și eu eram mulțumită pentru că, măcar acum, nu-mi furase nicio diademă. Kaden arăta ca un mic ambasador, plimbându-se prin cameră și strângând mâinile celorlalți.

Desigur, eu mă aflam în apropierea fericitului cuplu, lucru care era captivant și obositor în același timp. Ahren se uita la Camille de parcă ea ar fi făcut soarele să răsară în fiecare dimineață. Era frumos felul în care o privea, încântat de fiecare suflare a ei. Însă eu mă simțeam ciudat de detașată de toate astea pentru că nimeni nu se purtase vreodată așa cu mine, iar eu nu mă purtasem așa față de nimeni altcineva.

M-am trezit că o invidiam pe Camille. Nu pentru iubirea de nestrămutat a fratelui meu – despre care știam că e una dintre cele mai puternice forțe din lume –, ci din cauză că făcea totul să pară atât de ușor.

Cum de reușise regina Franței să o crească așa? Camille era dulce și delicată, și totuși nimeni nu s-ar fi gândit să încerce să treacă peste ea. Eram la curent cu politica externă și știam că oamenii o iubeau. Anul trecut, de ziua ei, oamenii au petrecut pe străzi în cinstea sa vreme de trei zile.

Trei zile!

Credeam că fusesem educată corect și foarte bine, ceea ce însemna un lucru: defectele mele nu aveau nimic de-a

face cu modul în care fusesem crescută sau cu ce învățasem, ci doar cu mine.

Conștientizarea acestui lucru m-a forțat să mă îndepărtez de ea și de Ahren. Nu făceam decât să mă simt și mai rău dacă stăteam lângă ea. Înainte să ajung prea departe, Ean a apărut în fața mea și mi-a întins brațul.

— Nu ne-am văzut de mult.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te văd în fiecare zi.

Totuși, l-am luat de braț.

— Însă nu avem ocazia să vorbim. Mă întrebam ce faci.

— Excelent. Nu se vede? Alerg de colo-colo ca o nebună, încercând să-mi dau întâlniri, în vreme ce sunt acuzată că totul este o prefăcătorie, iar fratele meu este îndrăgostit de o fată perfectă și știu că în cele din urmă ea o să-l fure.

— O să-l fure?

Am dat aprobator din cap.

— Când se vor căsători într-un final, lucru pentru care va fi nevoie de aprobarea specială a mamei ei și de o logodnă lungă, pentru a plănui ceea ce cu siguranță va fi cea mai ostentativă nuntă văzută vreodată, el va trebui să locuiască în Franța, cu ea.

— Hmm! a făcut el și m-a condus pe ringul de dans, așezându-și mâna pe talia mea. Nu pot să fac prea multe pentru fratele tău, dar, dacă el chiar o să plece, tot o să ai pe cineva pe care să te poți baza mereu.

— Te referi cumva la tine? l-am necăjit, mișcându-mă în ritmul muzicii.

— Desigur, a răspuns el. Oferta mea este valabilă în continuare.

— N-am uitat de ea.

Când am privit cu atenție prin cameră, la toate podoabele și la musafirii importanți, mi-a fost greu să neg cât de bine se potrivea el în mulțimea din jur. De la sosirea lui, Ean avusese o ținută pe care puțini oameni o au. Dacă nu aș fi știut adevărul, aș fi presupus că și el crescuse într-un palat.

— Dacă în articolul ăla scrie cât de cât adevărul, nu trebuie să te chinui cu băieții ăștia. Am să fiu tot ce ți-ai putea dori de la un soț. Am să fiu credincios, bun și de un real ajutor. N-am să-ți cer niciodată să mă iubești. Și am să fiu mai mult decât fericit pur și simplu să trăiesc alături de tine.

Încă nu-i înțelegeam motivația. Ar fi putut să se descurce mult mai bine, în anumite privințe.

— Îți mulțumesc din nou pentru ofertă. Însă nu am renunțat încă la Alegere.

Ean și-a înclinat capul într-o parte, zâmbind șiret.

— Oh, dar eu cred că ai făcut-o.

— Și de ce crezi asta?

Am încercat să-i răspund cu aceeași atitudine.

— Pentru că încă sunt aici. Și dacă tu chiar speri să găsești dragostea, nu văd de ce mai m-ai ține prin preajmă.

Afirmația lui îndrăzneață ne-a făcut pe amândoi să zâmbim când m-am oprit din dansat și mi-am retras încet mâinile.

— Știi, aș putea să te trimit chiar acum acasă.

— Dar n-ai să o faci, a replicat el, afișând același zâmbet diabolic. Știi că pot să-ți ofer singurul lucru pe care ți-l dorești cu adevărat și că tu ești singura care-mi poate oferi ce-mi doresc.

— Ce anume?

— Confort. Confort în schimbul libertății. A ridicat din umeri. Cred că e un târg destul de bun, a adăugat, apoi a făcut o plecăciune. Pe mâine, Alteță!

Nu suportam gândul că, probabil, era singura persoană de aici mai calculată decât mine. Știa exact ce îmi doresc și cât de departe eram dispusă să merg pentru asta, ceea ce mă irita.

Eram aproape de ușa laterală a sălii mari și m-am strecurat afară pentru o secundă, ca să fiu singură. Mi-am frecat obrajii, obosită de atâta zâmbit. Aici era mai răcoare și-mi era mult mai ușor să gândesc.

— Alteță?

Erik venea pe coridor, îmbrăcat în cel mai elegant costum pe care-l văzusem pe el până acum. Părul îi era mai îngrijit ca de obicei, ușor dat pe spate. Părea mai înalt, mai mândru. Schimbarea m-a lăsat cu gura căscată. Arăta superb.

— Îți stă bine, i-am spus, încercând să afișez din nou o expresie cât de cât normală.

— Oh! El s-a uitat în jos. Voiam doar să arăt adecvat.

— Te-ai descurcat mult mai bine.

M-am desprins de perete ca să stau cu fața la el.

— Serios? Hale mi-a spus că ar trebui să mă gândesc la o cravată mai îngustă.

Am chicotit.

— Ei bine, Hale e destul de talentat când vine vorba de modă, dar arăți foarte bine.

A rămas pe loc, în mod clar stânjenit de laudele mele.

— Deci, te distrezi la petrecere? m-a întrebat.

Eu am aruncat o privire înapoi în sală.

— E un succes, nu crezi? Mâncare bună, muzică excelentă, oameni diverși... s-ar putea să fie cea mai bună petrecere pe care am dat-o vreodată.

— Ce răspuns diplomatic! a replicat el.

M-am întors către Erik și am zâmbit.

— Mi se pare că eu sunt cea care concurează în seara asta.

— Împotriva cui? a întrebat el, șocat.

— A lui Camille, desigur.

M-am uitat iar în sală, încercând să mă ascund în spatele ușii. Erik a venit lângă mine și amândoi am privit cum Camille se rotea cu Ahren pe ringul de dans.

— E ridicol!

— Drăguț din partea ta, dar știu eu mai bine. Camille este tot ce încerc eu să fiu.

Îmi mai spusesem asta, dar nu o recunoscusem niciodată în fața nimănui. Nu-mi dădeam seama cum de reușise Erik să mă facă să vreau să-i mărturisesc asta.

— Dar de ce ai încerca să fii ca ea, când este mai mult decât suficient să fii Eadlyn?

Am întors rapid capul spre el, ca și când această idee ar fi fost de neimaginat. Mereu mă străduiam din răsputeri; nu era niciodată de ajuns.

Cuvintele lui Erik aproape că mi-au umplut ochii de lacrimi, și m-am întins ca să-l iau de mână, așa cum făcusem în dormitorul meu, nu cu mult timp în urmă.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut. Indiferent de cum o să se termine totul, cred că am să fiu mai înțeleaptă doar pentru că v-am întâlnit pe unii dintre voi.

El a zâmbit.

— Iar eu nu voi putea niciodată să spun cât de privilegiat am fost că te-am cunoscut.

Cred că am vrut să-i strâng mâna, dar am sfârșit prin a rămâne acolo amândoi, împărtășind o clipă de tăcere.

— Ți-ai trecut numele? am întrebat brusc. Pentru Alegere?

A zâmbit și a scuturat din cap.

— Nu.

— De ce nu?

A ridicat din umeri, căutând un răspuns.

— Pentru că... cine sunt eu?

— Ești Eikko.

A rămas nemișcat, ușor uimit să-și audă numele de botez. În cele din urmă, a zâmbit din nou.

— Da, sunt Eikko. Dar abia mă cunoști.

— Îl cunosc pe Eikko la fel de bine cum o cunoaște el pe Eadlyn. Și pot să îți spun că și tu ești de ajuns.

Mi-a mângâiat dosul palmei cu degetul mare, aproape insesizabil. Și am simțit că amândoi ne întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă și numele lui s-ar fi aflat într-unul din coșurile alea. Poate ar fi fost unul dintre concurenți, poate

nu ar fi fost ales... era greu de spus dacă, într-un final, ar fi meritat riscul.

— Ar trebui să mă întorc.

Am arătat spre petrecere peste umărul meu.

— Desigur. Ne mai vedem.

M-am concentrat asupra posturii mele și m-am îndreptat cât de mult am putut, fiind mult mai impresionantă cu pantofii cu toc aduși de Camille. Am intrat în cameră și i-am salutat grațios pe toți, cu o aplecare a capului. Aș fi putut să mă opresc de zeci de ori, dar am continuat să merg până când l-am găsit pe Henri.

— Bună! m-a salutat el.

Intenționasem de zeci de ori să-l văd săptămâna asta. Dar, cu întâlnirile în mare viteză, gestionarea daunelor și pregătirile pentru petrecerea lui Camille, nu ajunsesem să vorbesc deloc cu Henri. Îmi dădeam seama că era neliniștit și, cu toate că eram sigură că Erik îi transmisese mesajul meu, știam amândoi că trebuia să stăm singuri de vorbă.

— Ești bine? l-am întrebat eu.

El a dat aprobator din cap.

— Tu ești bine?

Am încuviințat.

Cu asta, el a răsuflat adânc, iar chipul i s-a luminat din nou, așa cum mă așteptasem. Am încercat să mă gândesc la toate certurile și neînțelegerile din viața mea. Era imposibil ca vreuna dintre ele să se fi încheiat cu doar cinci cuvinte. Însă numai de asta aveam nevoie de la Henri ca să știu că regretă că probabil mă jignise, fără să-și dorească să nu mă fi sărutat.

Poate că Erik nu avea de ce să-şi facă griji. Poate că Henri şi cu mine puteam să comunicăm foarte bine.

— Dansezi? l-am întrebat şi i-am arătat ringul.

— Te rog!

Cu pantofii, eram aproape la fel de înaltă ca el, iar Henri nu era un mare dansator, dar compensa graţia cu entuziasmul său. M-a învârtit de câteva ori şi chiar m-a lăsat pe spate de două ori. Când m-am ridicat a doua oară, râzând, l-am zărit pe Erik peste umărul lui.

Poate că mă înşelam, însă zâmbetul lui timid părea puţin cam trist.

Capitolul 31

Camille arăta perfect pe prima pagină a tuturor ziarelor și a câtorva reviste care aveau tendința de a pune semnul egal între familia noastră și vedetele de cinema și cântăreți. Însuflețea atmosfera din Salonul Doamnelor prin simpla ei prezență, iar mătușa May a venit în vizită pentru câteva zile doar ca să o vadă.

Știam de ce am probleme cu Josie. Era răsfățată și copilăroasă și se străduia atât de mult să fie ca mine, încât trebuia să fiu extrem de precaută când era prin preajmă. Dar cu Camille era mai complicat. Până și perfecțiunea ei era tăcută, ca și când nici n-ar fi observat-o. Așadar, deși îmi doream atât de tare să o urăsc, știam că asta ar fi făcut să fiu văzută mult mai rău decât franțuzoaica cea dulce și cuminte.

— Ce mai face mama ta? a întrebat-o mama pe Camille și ceva din tonul ei a făcut să pară că se simte obligată să întrebe de regina Daphne.

Era singurul subiect despre care nu păreau să discute cu ușurință.

Mama i-a întins o ceașcă de ceai, iar Camille a luat-o bucuroasă, tăcând ca să se gândească la răspunsul ei.

— Foarte bine. Mi-a cerut să vă transmit dragostea ei.

— Am văzut poze recente cu ea și pare mai mulțumită ca niciodată.

Mama și-a lăsat mâinile în poală și a zâmbit amabil. Comentariul ăsta părea mai sincer.

— Este, a încuviințat Camille. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar nu a fost niciodată mai veselă. Iar fericirea ei mă face mai fericită.

Privirea i s-a îmblânzit când s-a gândit la mama ei, iar eu m-am întrebat din nou ce anume se petrecea la palatul francez.

— Deci, a spus Josie, încrucișându-și picioarele destul de dramatic și preluând controlul conversației. Există vreo șansă să auzim clopote de nuntă în viitor?

Camille s-a uitat timid în altă parte și toată lumea a râs.

— Probabil, a spus ea prudentă. Știu că Ahren este alesul, dar amândoi vrem să găsim momentul potrivit.

Doamna Marlee a oftat.

— Deci, presupun că mijlocul Alegerii nu e una dintre primele opțiuni.

— Niciodată! Camille și-a așezat o mână pe genunchiul meu. Niciodată nu i-aș răpi momentul acesta unei prietene atât de dragi!

Gândul le-a făcut pe doamna Marlee și pe doamna Lucy să se ia de mână.

— Apropo de asta. Camille și-a îndreptat spatele. Eadlyn, nu mi-ai spus nimic. Cum sunt băieții ăștia?

Am chicotit.

— Mai mult o pacoste.

— Oh, încetează! m-a tachinat mama.

— Te rog, nu-mi spune nimic despre Kile! Îh! a protestat Josie.

Mama ei a lovit-o peste picior.

— Și eu trebuie să aflu noutățile! a insistat mătușa May. Am pierdut multe. Am văzut că s-au luat la bătaie!

— Așa este. Mi-am dat ochii peste cap când mi-am adus aminte. Adevărul e că încă nu i-am cunoscut pe toți, am recunoscut eu. Sunt câțiva care ies în evidență, dar lucrurile se schimbă de la o zi la alta, așa că-mi e greu să evaluez cine ar fi mai bun decât oricine altcineva.

— Să evaluezi? Camille părea tristă. Nu ai ce să evaluezi. Nu e niciunul care să-ți fi furat inima și la care te gândești tot timpul?

Când a spus asta, un nume mi-a apărut în minte. Și am fost atât de surprinsă că m-am gândit la cineva, că nu am avut timp să-mi dau seama la cine.

M-am forțat să mă concentrez asupra discuției.

— Presupun că nu sunt la fel de romantică precum alții.

— Evident, a murmurat Josie încet.

Camille fie nu a auzit-o, fie a ignorat-o.

— Sunt convinsă că ai să-ți găsești un soț minunat. Abia aștept să văd!

Conversația s-a îndepărtat de la subiect, iar eu am ascultat în tăcere. Nu eram sigură dacă trebuia să rămân în

cameră sau să mă duc să lucrez cu tata. În ultima vreme, părea că tot ce făceam era greşit şi nu voiam să mai adaug şi alte greşeli pe lista tot mai lungă.

Îmi plăceau discuţiile între fete, dar aveam nevoie de o mică pauză. M-am scuzat şi am ieşit pe coridor, neştiind încotro să mă îndrept. Cincisprezece minute. Mi-am promis că după aceea am să mă întorc şi-am să fiu plină de viaţă şi vorbăreaţă.

Întâmplător, l-am văzut pe Hale, care se îndrepta spre grădină ţinând o tavă cu carafe cu apă. M-a zărit şi mi-a zâmbit larg.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— Nicăieri, de fapt. Am ieşit un pic din Salonul Doamnelor.

— Câţiva dintre băieţi joacă baseball, dacă vrei să vii.

M-am dus la fereastră şi, într-adevăr, opt dintre băieţi erau afară, aruncând o minge.

— De unde au făcut rost de echipament?

— De la Osten.

Evident! Osten avea de toate. I-am urmărit pe băieţi cum îşi suflecă pantalonii şi se descalţă, împingându-se veseli unii pe alţii.

— N-am jucat niciodată baseball, am recunoscut eu.

— Cu atât mai mult trebuie să ni te alături.

— Ştii să joci?

— Mai degrabă arunc decât lovesc, dar mă descurc. Şi am să te învăţ.

Hale era atât de sincer, încât chiar am crezut că o să aibă grijă de mine afară.

— Bine. Dar probabil că o să fiu groaznică.

— De când ești tu groaznică la ceva? a replicat el, pornind spre ieșire.

Kile era afară, la fel și Apsel, Tavish și Harrison. Și Alex, iar eu nu voiam să admit că fusesem foarte tentată să-l trimit înapoi în Calgary de când Milla trăncănise în ziare. Încă mă gândeam la asta.

Henri își făcea încălzirea lângă Linde, așa că instinctiv m-am uitat după Erik. Era acolo, pe una dintre băncile de piatră.

— Alteța Voastră! a strigat Edwin, atrăgându-mi atenția. Ați venit să priviți?

— Nu, domnule. Am venit să joc.

Câțiva băieți au aplaudat sau au ovaționat, deși mă îndoiam că vreunul dintre ei mă consideră un atu.

— Bine, bine, am spus eu tare, ridicând brațele. Țineți minte că trebuie să mă întorc înăuntru peste câteva minute și că nu am mai jucat niciodată. Deloc. Dar m-am gândit să încerc puțin, înainte să mă apuc iar de lucru.

— Ai să te descurci! m-a asigurat Tavish. Dă-mi pantofii. Am să-i pun lângă ai mei.

Mi-am scos pantofii cu toc și i-am întins lui Tavish.

— Oh, sunt grei. Cum îți ridici picioarele?

— Am gambe puternice?

El a râs și mi-a dus pantofii într-o parte.

— În regulă, atunci Eadlyn este prima, a insistat Kile.

În general, înțelegeam jocul. Trei aruncări, patru baze. Ceea ce mă depășea erau detaliile tehnice.

Hale stătea în mijlocul terenului, exersând aruncările cu Apsel. Raoul, care urma să prindă, a venit în spatele meu.

— Uite ce trebuie să faci, a spus el. Avea un accent hispanic pronunțat, dar instrucțiunile au fost bune și clare. Apuci bâta de aici și aici, mi-a arătat el, apucând ferm bâta de partea de jos. Depărtează picioarele și ține-ți piciorul din față bine înfipt în iarbă, bine?

— Bine.

— Urmărește mingea.

— Să urmăresc mingea... în regulă.

Raoul mi-a dat bâta, care era mai grea decât mă așteptam.

— Baftă!

— Mersi!

Am rămas la baza improvizată, încercând să fac tot ce îmi spusese Raoul. Am presupus că, dacă Hale era cel care aruncă, atunci facem parte din echipe diferite. Chiar și așa, a rânjit când mi-a văzut poziția.

— O să arunc încet, bine?

Am aprobat din cap.

El a aruncat mingea, iar eu am lovit cu mult deasupra ei. Același lucru s-a întâmplat și a doua oară. Nu știam sigur ce s-a întâmplat cu a treia minge, dar am sfârșit învârtindu-mă în loc.

Hale și Raoul au râs și, cu toate că în mod obișnuit m-aș fi rușinat, nu m-am simțit prea prost.

— Eadlyn! Eadlyn!

Am recunoscut imediat vocea mamei și m-am întors cu fața spre ferestrele deschise de la Salonul Doamnelor. Toată lumea era acolo, iar eu am așteptat să-mi ordone să intru.

— Fă-i praf! a strigat ea. Lovește-o!

Mătușa May și-a ridicat brațele în aer.

— Haide, Eady!

Li s-au alăturat și celelalte fete, strigând și bătând din palme. Am râs și m-am întors la Hale. El a încuviințat din cap. Am dat și eu din cap și am apucat din nou strâns bâta.

În cele din urmă, am lovit mingea, trimițând-o jos și în stânga. Am scos un țipăt, am aruncat bâta ca să pot să-mi ridic rochia și m-am grăbit spre prima bază.

— Fugi, Eady, fugi! a țipat Kile.

L-am văzut pe Henri urmărind mingea, așa că m-am îndreptat spre cea de-a doua bază, fără să-l scap din priviri. N-aveam cum să reușesc. Din instinct, m-am întins în față și am căzut pe bază.

L-am învins!

Toată lumea a izbucnit în urale. Nici măcar nu-mi venise încă rândul și nu era ca și când aș fi câștigat, dar mă simțeam grozav. Brusc, Edwin m-a ridicat în brațe și m-a învârtit.

După câteva clipe, mama și Josie și toate celelalte doamne au ieșit, scoțându-și pantofii și cerând o lovitură.

Cineva i-a anunțat pe frații mei și pe tata că jucăm, iar Kaden le-a arătat tuturor ce sportiv bun este. Mama și tata au rămas într-o parte, ținându-se de braț. Băieții Aleși s-au bătut unii pe alții ușor pe spate, iar Ahren a plecat pe furiș cu Camille, sărutând-o la fiecare pas.

— Hai, Henri! am strigat când i-a venit rândul să lovească.

Erik s-a strecurat în spatele meu și a început să strige și el.

Eram amândoi un pic prea demni ca să țopăim, dar am ridicat pumnii în aer.

— Nu e grozav? am spus eu. Îmi place că poate să joace fără să-și facă griji pentru cuvinte.

— Și mie, a încuviințat Erik. Și nu-mi vine să cred că ai lovit mingea aia!

Am râs.

— Știu! A meritat să-mi murdăresc rochia.

— De acord. E ceva ce nu poți să faci? m-a tachinat el.

— Multe, am spus, gândindu-mă obiectiv la nenumăratele mele greșeli.

— Cum ar fi?

— Ăăă... să vorbesc finlandeza?

A râs.

— Bine. Deci, un lucru. E scuzabil.

— Și tu?

Erik s-a uitat în jur.

— N-aș putea să conduc o țară.

Am fluturat din mână.

— Crede-mă, dacă eu pot să învăț să conduc o țară, poate oricine.

Mama s-a grăbit spre mine și m-a îmbrățișat.

— A fost o idee grozavă!

— Băieții au făcut-o, i-am explicat. Eu doar m-am nimerit în locul potrivit ca să primesc o invitație.

M-am uitat dincolo de ea, urmărindu-l pe tata cum se îndreaptă spre teren.

— Aleargă, tati, aleargă!

El a ridicat un braț, arătând în distanță, iar mama a scuturat din cap.

— N-ai să vezi așa ceva! a murmurat ea.

Așa cum spusese, tata a lovit pe lângă. Totuși, noi l-am aplaudat, sărbătorind când jocul a continuat, fără să ținem scorul.

Pentru un moment, am fost fericiți. Familia și prietenii mei roiau în jurul meu, râzând, bătând din palme și bucurându-se de soare. Mama m-a îmbrățișat din nou, m-a sărutat pe frunte și mi-a spus cât e de mândră de lovitura mea – deși nici măcar nu mai încercasem după aceea. Osten alerga în cerc, deranjând jocul și făcându-i pe toți să râdă. Josie furase una dintre cămășile elegante ale băieților și o purta descheiată peste rochie, părând prostuță și extrem de încântată.

Era un moment de bucurie pură.

În jur nu erau camere să-l imortalizeze și nici reporteri care să povestească lumii despre el. Și, dintr-un oarecare motiv, m-am simțit mult mai bine.

Capitolul 32

Voiam să trăiesc în locul ăla, să uit de toate grijile care pluteau asupra familiei mele, amenințând să se năpustească peste noi în orice moment. Însă pacea a dispărut înainte de cină. Câțiva dintre băieții Aleși care rataseră meciul se plângeau că ar fi trebuit să fie anunțați. Pretindeau că băieții care fuseseră prezenți avuseseră șansa să-și petreacă mult mai mult timp cu mine, pe nedrept, și voiau un fel de întâlnire de grup.

L-au ales pe Winslow ca să-mi spună asta, iar el a venit în fața mea, cu o privire de cățeluș, și mi-a transmis dezamăgirea colectivă a grupului. Eram în fața sălii de mese și m-a prins când mă îndreptam înapoi spre camera mea.

— Nu vrem decât o altă întâlnire de grup, ca să fie corect.

Eu m-am frecat la tâmplă.

— N-a fost chiar o întâlnire. Nu s-a plănuit nimic și, în majoritatea timpului, părinții și frații mei mai mici au fost cu mine.

— Înțelegem asta și suntem dispuși să planificăm orice fel de activitate dacă ești de acord să vii.

Am oftat, frustrată.

— Despre câți băieți ar fi vorba?

— Numai opt. Ean a cerut să nu fie inclus.

Am rânjit în sinea mea. Evident că Ean nu voia să aibă de-a face cu o grămadă de băieți care bombăneau că vor mai mult timp cu mine, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l iau chiar acum la o întâlnire, doar ca să demonstrez ceva. Bănuiam că la asta se aștepta.

— Organizați voi întâlnirea, iar eu am să-mi dau silința să-mi fac timp.

Winslow a zâmbit radios.

— Mulțumesc, Alteță!

— Dar, am adăugat repede, te rog să le transmiți celorlalți că astfel de insistențe nu mă fac să am o părere mai bună despre voi. La drept vorbind, e un gest cam copilăresc. Așa că ar fi bine să vă asigurați că asta va fi întâlnirea vieții voastre.

Lui Winslow i-a picat fața, iar eu am trecut pe lângă el și am urcat scările.

Încă două luni. Puteam s-o fac. Desigur, părțile proaste erau la fel de multe ca cele bune, dar aveam senzația că ceea ce era mai rău trecuse. După meci, m-am simțit mai puțin intimidată de băieți și eram sigură că pot să-i ofer tatei timpul de care are nevoie.

Dar încă nu știam ce să fac cu inima mea.

Am urcat scările spre etajul al doilea și l-am surprins pe Ahren ieșind din camera lui. Își schimbase haina cu o vestă și eram sigură că se îndrepta spre noul apartament al lui Camille.

— Există vreun moment în care nu zâmbești? l-am întrebat, căci nu-mi venea să cred că putea să afișeze expresia asta atâtea zile la rând.

— Nu și când ea e aici. Și-a netezit vesta. Arăt bine?

— Ca întotdeauna. Sunt sigură că oricum nu-i pasă. E la fel de îndrăgostită de tine cum ești și tu de ea.

El a oftat.

— Și eu cred asta. Sper asta.

Era de parcă ar fi fost deja plecat. În mintea lui, era la Paris, copleșind-o pe Camille cu sărutări și gândindu-se la ce nume să le dea copiilor lor. Simțeam că mă părăsește... Nu eram pregătită.

Am înghițit nodul din gât și am îndrăznit să rostesc cu voce tare ceea ce gândeam de foarte multă vreme.

— Ascultă, Ahren, Camille este o fată grozavă. Nu pot să neg asta. Dar poate că nu ea este aleasa ta.

În cele din urmă, zâmbetul i-a pierit.

— Ce vrei să spui?

— Doar că ai putea să iei în calcul și alte opțiuni. În Illéa sunt atât de multe fete eligibile pe care nu le-ai luat în seamă. Nu te grăbi să faci un lucru pe care nu poți să-l anulezi. Dacă tu și Camille vă despărțiți acum, n-ar fi nimic. Dacă divorțați, am putea să pierdem alianța cu Franța.

Ahren s-a holbat la mine.

— Eadlyn, știu că tu șovăi să te îndrăgostești, dar știu și ce simt eu pentru Camille. Doar pentru că tu ești speriată...

— Nu sunt speriată! am insistat. Încerc să te ajut. Te iubesc poate mai mult decât pe oricine altcineva. Aș face aproape orice pentru tine și credeam că și tu ai face la fel pentru mine.

Orice urmă de fericire îi dispăruse de pe chip.

— Aș face. Știi bine că aș face.

— Atunci, te rog, gândește-te la asta. E tot ce îți cer.

Ahren a încuviințat din cap, trecându-și degetele peste gură și obraji, părând îngrijorat... aproape pierdut.

Apoi m-a privit, mi-a zâmbit ușor și și-a deschis brațele pentru a mă cuprinde. M-a ținut strâns, de parcă niciodată în viața lui nu avusese atât de multă nevoie de o îmbrățișare.

— Te iubesc, Eady.

— Și eu te iubesc.

M-a sărutat pe păr și mi-a dat drumul, după care s-a îndreptat spre camera lui Camille.

Neena mă aștepta cu cămașa de noapte pregătită.

— Aveți vreun plan în seara asta? Sau doriți să vă îmbrăcați pentru culcare?

— Am să mă culc, am asigurat-o eu. Dar stai să auzi ce fac acum băieții.

I-am povestit despre întâlnirea de grup care mi se ceruse, adăugând că Ean refuzase să participe.

— Inteligentă mișcare din partea lui, a remarcat ea.

— Știu. Mă tot întreb dacă asta-i dă dreptul la o întâlnire specială, doar noi doi.

— Una adevărată sau de ciudă?

Am râs.

— Nu prea știu. Uf, ce-ar trebui să fac eu cu toți băieții ăștia?

— Dați-i afară pe cei care nu vă plac. Ha! Am găsit un fir de iarbă pe care nu-l văzusem.

Mi-a arătat firul înainte să-l arunce la gunoi.

— A fost foarte distractiv, am spus. N-am să uit niciodată chipul mamei, care a ieșit pe fereastră să mă încurajeze. Eram sigură că o să am probleme!

— Îmi pare rău că n-am văzut și eu asta.

— Chiar nu trebuie să te ascunzi în camera mea toată ziua. Este mereu curată și dimineața nu durează prea mult să mă îmbrac. Ar trebui să vii cu mine, să vezi mai multe din palat, nu doar camera asta și a ta.

A ridicat din umeri.

— Probabil.

Dar, după vocea ei, mi-am dat seama că posibilitatea o încântă. M-am întrebat dacă trebuia să o pregătesc pe Neena pentru călătorii. Ar fi fost frumos să-mi fie alături când aveam să mai plec în străinătate. Dar dacă ea chiar plănuia să mă părăsească anul viitor, probabil că nu ar fi meritat efortul. Știam că nu pot să păstrez o servitoare pentru totdeauna, dar mă îngrozea gândul de a o înlocui.

A doua zi, am coborât la micul dejun și am observat că Ahren nu venise. Îmi făceam griji că era încă supărat pe mine. Niciodată nu rămâneam certați prea mult timp, dar

nu-mi plăcea când se întâmpla asta. Uneori, mi se părea că Ahren este o parte din mine.

Abia un pic mai târziu am sesizat că nici Camille nu venise. Am presupus că se întâmplase unul din două lucruri: lui Ahren îi venise mintea la cap și îi spusese că trebuie să ia în calcul și alte opțiuni și acum se evitau... sau își petrecuseră noaptea împreună și erau încă în pat.

M-am întrebat ce ar fi crezut tata despre asta.

Apoi, mi-am dat seama că și alți câțiva băieți lipsesc. Poate că, de fapt, Camille și Ahren nu se țineau în brațe. Era posibil să fie răciți. Varianta asta era mult mai probabilă... și mult mai puțin interesantă.

Când am ieșit din sala de mese, i-am găsit pe Leeland și pe Ivan așteptându-mă. Amândoi au făcut o plecăciune adâncă.

— Alteța Voastră, m-a salutat Ivan. Prezența dumneavoastră e necesară în sala mare, pentru cea mai grozavă întâlnire.

Am zâmbit superior.

— O, serios?

Leeland a chicotit.

— Am muncit toată noaptea. Te rog, spune că ai timp acum.

M-am uitat la ceasul de pe perete.

— Am o oră, poate.

Ivan s-a înveselit.

— Este destul timp. Vino cu noi!

Amândoi mi-au oferit câte un braț, iar eu i-am lăsat să mă conducă în sala cea mare.

De-a lungul peretelui din spate, o scenă fusese ridicată şi acoperită cu ceea ce păreau a fi feţe de masă din stocul nostru de Crăciun. Câteva din reflectoarele pe care le scoteam uneori pentru petreceri erau îndreptate spre mijlocul scenei şi, când ne-am apropiat, băieţii şi-au făcut semne să tacă şi s-au înşirat în faţa noastră.

Am fost condusă spre singurul scaun aşezat chiar înaintea scenei şi am luat loc, nedumerită şi curioasă în acelaşi timp.

Winslow şi-a deschis larg braţele.

— Bine aţi venit la primul Varieteu al Alegerii, cu o grămadă de rataţi care se întrec pentru atenţia dumneavoastră în rolurile principale.

Am râs. Cel puţin o recunoşteau.

Calvin a sărit de pe scenă şi s-a aşezat la pian, cântând o melodie care părea să fie jazz, şi toată lumea a coborât de acolo, cu excepţia lui Winslow.

A făcut o plecăciune foarte solemnă. Dar, când s-a îndreptat, a zâmbit larg, ţinând în mână trei săculeţi cu fasole. Apoi a început să jongleze cu ei. Era atât de caraghios, încât n-am putut să nu râd. Winslow s-a întors într-o parte şi, din culise, cineva i-a aruncat un al patrulea săculeţ. Apoi, un al cincilea şi un al şaselea. A reuşit să le mânuiască de câteva ori înainte să le scape pe toate şi unul să-i cadă în cap. Toată lumea s-a lamentat, dar i-a aplaudat eforturile; chiar şi eu.

Lodge a scos un arc şi săgeţi şi o ţintă acoperită cu baloane, pe care a reuşit să le spargă pe rând. Când au pocnit, din ele a ţâşnit o mulţime de sclipici, care a umplut aerul

și apoi a acoperit încet podeaua. Între timp, Calvin a continuat să cânte, schimbând melodiile pentru fiecare act.

Fox, care m-a surprins că se înscrisese pentru o altă întâlnire de grup, a urcat pe scenă și a desenat. Oribil. Eram sigură că Osten desenase mai bine oameni din bețe când era copil, dar, de vreme ce spectacolul părea fie să le scoată în evidență punctele forte într-un mod ridicol, fie să le arate punctele slabe într-un fel comic, s-a dovedit a fi destul de drăguț. Încercam să mă gândesc la o modalitate prin care să iau pe furiș desenul în care mă reprezentase, care nu era decât un cap în formă de balon, din care ieșeau câteva linii ondulate maronii. Fusesem desenată și pictată de nenumărate ori... însă niciodată atât de drăguț.

Leeland a cântat, Julian s-a învârtit cu niște cercuri hula hoop, Ivan a jonglat incredibil de mult cu o minge de fotbal, iar Gunner a citit o poezie.

Eadlyn, prințesa noastră minunată,
E greu să găsim o rimă pentru numele tău.
Și, chiar de te-am făcut să fii supărată,
Noi toți te vom iubi mereu.

Am chicotit cât a citit poezia, la fel ca majoritatea băieților.

Pentru marele final, cei opt s-au îngrămădit pe scenă pentru a dansa. Mă rog, au încercat să danseze. S-au lovit unii de ceilalți și au dat mult din șolduri, într-atât încât chiar am roșit de câteva ori. În final, am fost cu adevărat impresionată. Organizaseră totul peste noapte, încercând să mă distreze și să ceară scuze în același timp.

Spectacolul fusese chiar drăguț.

I-am aplaudat când s-au aplecat pentru ultima dată și i-am ovaționat din picioare.

— În regulă, ar trebui să plec la lucru... dar ce-ar fi ca, în schimb, să cer să ni se aducă niște băuturi aici și să mai stăm de vorbă?

Toți au fost de acord, așa că am trimis după ceai, apă și niște băuturi răcoritoare. Nu ne-am deranjat să întindem mesele, așa că am stat pe jos. Uneori, băieții ăștia enervanți puteau să fie atât de simpatici!

Ahren nu a venit nici la cină. Am urmărit cum băieții Aleși și toți invitații noștri, apoi mama, care întârziase un pic, și-au ocupat locurile... dar nici urmă de Ahren.

Tata s-a aplecat spre mine.

— Unde este fratele tău?

Am ridicat din umeri și am continuat să-mi tai friptura de pui.

— Nu știu. Nu l-am văzut azi.

— Nu-i stă în fire.

Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă la cei nouăsprezece candidați rămași. Kile mi-a făcut cu ochiul, iar Henri mi-a făcut cu mâna. De fiecare dată când mă uitam la Gunner, nu puteam să mă gândesc decât la poezioara lui stupidă. Fox a dat din cap când privirile ni s-au întâlnit și, când Raoul s-a întins, mi-am adus aminte de grija cu care mă învățase să țin bâta.

O, nu!

Se întâmplase. Știam că fiecare dintre băieți mă afecta într-un fel sau altul, chiar și cei cu care nu-mi petrecusem prea mult timp. Știam deja că unii dintre ei pretindeau un loc în sufletul meu permanent îngrozit, dar cum se făcea că *toți* contau?

Am simțit o greutate în piept. Băieții ăștia ciudați și zgomotoși aveau să-mi lipsească. Deoarece, chiar dacă, printr-un miracol, aș fi găsit pe unul care să rămână în final alături de mine, nu aveam cum să-i păstrez pe toți.

Mă gândeam cât de îngrijorată fusesem că am să-mi pierd căminul liniștit, când a intrat Gavril, urmat de unul dintre angajații de la știri, pe care-l țineam prin preajmă pentru *Actualități.*

S-a apropiat de capul mesei și a făcut o plecăciune, privindu-l pe tata.

— Îmi pare rău să vă deranjez, Maiestatea Voastră.

— Nu-i niciun deranj. Ce s-a întâmplat?

Gavril s-a uitat la toți cei care-l urmăreau.

— Îmi permiteți să mă apropii?

Tata a dat din cap și Gavril i-a șoptit ceva la ureche.

Neîncrezător, tata a mijit ochii.

— S-au căsătorit? a întrebat el, suficient de tare încât să auzim probabil doar eu și mama.

S-a tras în spate ca să se uite în ochii lui Gavril.

— Mama ei a fost de acord. S-a făcut, legal. A plecat.

Am simțit cum mă cuprinde groaza și am fugit din cameră.

— Nu, nu, nu, am mormăit, năpustindu-mă în sus pe scări.

Mai întâi, m-am dus în camera lui Ahren. Nimic. Totul părea intact; nimic nu indica o plecare grabnică sau că fusese făcut vreun bagaj. Dar, cel mai important era că nu-l vedeam pe fratele meu.

Am ieşit în grabă din cameră şi m-am îndreptat spre apartamentul lui Camille. Cu o zi în urmă, trăsesem cu ochiul înăuntru şi-i văzusem geamantanele pline ochi cu atâtea ţinute, încât probabil că mi-ar fi umplut tot dressingul. Geamantanele erau încă acolo, toate, cu excepţia celui mai mic. Nici urmă de Camille.

M-am rezemat de perete, mult prea şocată ca să procesez totul. Ahren plecase. Fugise pe ascuns şi mă lăsase singură aici.

Am stat acolo confuză, neştiind ce să fac. Puteam să-l aduc înapoi? Gavril vorbise despre ceva legal. Ce însemna asta? Putea căsătoria lor să fie anulată cumva?

Mi s-a părut că lumea mea devenise un pic mai întunecată, uşor descentrată şi nedreaptă. Cum puteam să fac ceva fără Ahren?

Am ajuns în camera mea, fără să-mi dau seama că intrasem. Neena mi-a întins un plic.

— Valetul lui Ahren a adus plicul acum o jumătate de oră.

I l-am smuls din mână.

Eadlyn,

În cazul în care nu ai aflat veştile înainte să primeşti scrisoarea asta, lasă-mă să-ţi spun ce am făcut. Am plecat în Franţa cu Camille şi, după ce primim aprobarea părinţilor

ei, intenționez să mă însor imediat cu ea. Îmi pare rău că am plecat fără tine și că v-am exclus pe tine și pe mama și pe tata din ceea ce am știut dintotdeauna că o să fie cea mai fericită zi din viața mea, dar am simțit că nu am de ales.

După ce am stat de vorbă cu tine seara trecută, am înțeles perfect ultimii ani. Am presupus mereu că antipatia ta față de Camille se datorează faptului că sunteți în aceeași situație. Sunteți două femei tinere și frumoase, care vor moșteni un tron. Iar voi gestionați lucrurile în moduri foarte diferite. Ea este deschisă la orice, în timp ce tu ții oamenii la distanță. Ea își arată puterea cu umilință, iar tu o mânuiești pe-a ta ca pe o sabie. Urăsc să fiu atât de direct, deși sunt sigur că deja știi lucrurile astea despre tine. Totuși, nu mă bucură să o spun.

Însă nu pozițiile voastre sunt motivul pentru care o displaci atât de mult. Nu o placi pe Camille pentru că este singura persoană care ar putea să ne despartă vreodată.

Eadlyn, cuvintele tare m-au durut atât de mult! Pentru că am vrut să te cred. Am vrut să te ascult și să mă gândesc la sugestiile tale. Știu că, dacă aș fi făcut-o, într-o zi m-ai fi convins să renunț la tot pentru tine.

Ba poate chiar să-mi pun coroana ta. Și, Cerul mi-e martor, aș fi făcut-o. Aș face orice pentru tine.

Așa că, înainte să-mi ceri să renunț la viața mea, i-am dăruit-o lui Camille.

Îmi doresc să găsești iubirea, Eadlyn. Una nesăbuită și necruțătoare, care să te mistuie. Dacă ai putea să o găsești, atunci poate ai înțelege. Sper că ai să înțelegi cândva.

Un singur lucru îmi umbrește fericirea cu Camille: faptul că s-ar putea să ne înstrăinăm dacă alegi să nu mă ierți.

Tristețea o să fie nemărginită, dar mult mai ușor de suportat decât despărțirea de sufletul meu pereche.

Îmi este dor de tine chiar și acum, când îți scriu. Nu pot să îmi imaginez cum va fi să stăm atât de departe unul de celălalt. Te rog să găsești o cale să mă ierți și să înțelegi că te iubesc. Poate nu la fel de profund cum ți-ai dori, dar totuși te iubesc.

Ca o dovadă a dorinței mele de a-ți fi mereu alături, vreau să-ți dau o ultimă informație, care poate o să te ajute în următoarele luni.

Mai multe provincii decât crezi protestează împotriva monarhiei. Nu toate, dar destule. Și, chiar dacă mă doare să ți-o spun, problema pe care oamenii o au cu monarhia este una singură: tu.

Nu știu de ce – poate din cauza tinereții tale, poate din cauza sexului tău, poate din motive pe care niciunul dintre noi nu ar putea să le creadă –, dar ei își fac griji. Tata îmbătrânește. Stresul cauzat de mulțimea de lucruri pe care le-a înfăptuit în anii de domnie este mai mare decât al predecesorilor lui și oamenii cred că ai urci curând pe tron, iar ei nu sunt pregătiți.

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun cuvintele astea, dar deja le-ai intuit. Nu am vrut să te las să te gândești la asta, cu speranța că ai să poți trece mai departe. Și ți-o spun doar pentru că eu cred că poți să-i faci să se răzgândească. Nu-i mai ține pe toți la distanță, Eadlyn. Poți să fii curajoasă și feminină în același timp. Poți să conduci și să-ți placă și florile. Și, cel mai important, poți să fii și regină, și mireasă.

Cred că oamenii care nu au cum să te cunoască așa ca mine ar reuși, în cele din urmă, să vadă partea asta a ta, dacă

te gândeşti să-ţi găseşti un partener. S-ar putea să mă înşel, dar, în cazul în care nu ai să-mi mai vorbeşti niciodată, trebuie să-ţi ofer singurul sfat pe care pot să ţi-l dau.

Sper că ai să poţi să mă ierţi.

Fratele tău, geamănul tău, cealaltă jumătate a ta,

Ahren

Capitolul 33

M-am holbat mult timp la scrisoare. Mă părăsise. Mă părăsise pentru ea. Când am înțeles în cele din urmă asta, m-a cuprins un val de furie sălbatică. Am apucat cel mai la îndemână lucru care putea fi spart și l-am aruncat cu toată puterea în cealaltă parte a camerei.

Am auzit-o pe Neena icnind când sticla s-a lovit de perete și s-a făcut bucăți, iar sunetul m-a făcut să-mi revin. Uitasem că era și ea acolo.

Respirând greu, am scuturat din cap.

— Îmi pare rău!

— Strâng eu.

— N-am vrut să te sperii. Doar că... a plecat. Ahren a plecat.

— Poftim?

— A fugit pe ascuns cu Camille. Mi-am trecut degetele prin păr, tulburată. Nu pot să-mi imaginez de ce regina

ar fi autorizat așa ceva, dar a făcut-o, fără îndoială. Jos, Gavril a spus că este legal.

— Și atunci, ce înseamnă asta?

Am înghițit nodul din gât.

— Cu Camille care așteaptă să ocupe tronul și Ahren în calitate de prinț consort, acum datoria lui principală este față de Franța. Illéa este doar țara în care s-a născut.

— Părinții voștri știu?

Am încuviințat din cap.

— Însă nu sunt sigură dacă le-a trimis și lor scrisori. Ar trebui să mă duc la ei.

Neena a venit lângă mine și mi-a netezit rochia și părul. Cu un șervețel, mi-a șters orice urmă de imperfecțiune de pe chip.

— Gata. Așa trebuie să arate viitoarea mea regină.

Am strâns-o în brațe.

— Ești prea bună cu mine, Neena.

— Liniștiți-vă. Duceți-vă la părinți, au nevoie de dumneavoastră.

Am făcut un pas înapoi și mi-am șters lacrimile care îmi umpleau ochii. Am ieșit pe hol și am bătut la ușa de la camera tatei, pe care de obicei o împărțea cu mama.

Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am riscat să arunc rapid o privire înăuntru.

— Tată?

Am pășit în camera imensă. Nu mai fusesem de mult aici – poate din copilărie – și nu-mi aminteam dacă așa arătase mereu. Camera părea mai mult decorată de mama

decât de el. Culori calde pe pereți, cărți peste tot. Dacă era refugiul lui, de ce nu părea că-i aparține?

Fără mama și tata acolo, m-am simțit ca o intrusă și am dat să plec.

Însă ceea ce am văzut în spatele meu m-a făcut să mă opresc. Câteva fotografii mari, înrămate, acopereau peretele. Era una cu mama și tata, când erau de vârsta mea; el purta costum de gală și eșarfă și stătea lângă mama, care era îmbrăcată într-o rochie crem. I-am văzut în ziua nunții, cu fețele pline de tort. Apoi, mai era una în care mama, cu părul lipit pe cap de transpirație, ținea în brațe doi bebeluși și tata o săruta pe frunte, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz. Câteva instantanee, care înfățișau un sărut sau un zâmbet, fuseseră mărite și prelucrate în alb și negru, fapt care le făcea să pară mai mult clasice decât neoficiale.

Imediat, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, motivul pentru care camera tatei nu mi se părea că îi aparține era că, într-adevăr, nu-i aparținea. O transformase într-un altar pentru mama. Sau, mai degrabă, într-un altar pentru ei doi și pentru dragostea lor profundă.

Vedeam asta zilnic, dar era altceva să văd imaginile la care se uitau amândoi înainte de culcare. Erau meniți să fie împreună, în ciuda zecilor de obstacole de care avuseseră parte, și le plăcea să-și aducă mereu aminte de asta.

În al doilea rând, am văzut de ce Ahren renunțase la mine – la noi toți – pentru șansa la așa ceva. Dacă s-ar fi ales măcar cu o parte din dragostea dintre părinții noștri, gestul lui s-ar fi justificat.

În momentul acela, am ştiut că trebuie să le spun ce-mi scrisese Ahren. Aveau să înţeleagă – poate mai bine decât oricine de pe Pământ – de ce fusese nevoit să plece. Cu siguranţă ar fi înţeles mai bine decât mine.

Ei nu erau în sala de mese şi nici în biroul tatei sau camera mamei. De fapt, coridoarele erau neobişnuit de pustii. Nu se vedea niciun paznic.

— E cineva? am strigat eu în spaţiul slab luminat. E CINEVA?

În cele din urmă, doi paznici au apărut alergând de după colţ.

— Slavă Cerului! a exclamat unul. Du-te la rege şi spune-i că am găsit-o.

Cel de-al doilea paznic a plecat în grabă, în vreme ce primul s-a întors spre mine şi a inspirat adânc.

— Alteţa Voastră, trebuie să mă însoţiţi în aripa spitalului. Mama dumneavoastră a suferit un atac de cord.

În ciuda liniştii, mi s-a părut că ţipă. Nu ştiam ce să spun sau ce să fac, dar ştiam că trebuie să ajung la ea. Chiar şi cu tocuri, l-am depăşit pe paznic, alergând cât de repede puteam.

Singurele gânduri care îmi treceau prin cap erau cât de mult mă înşelasem în privinţa atâtor lucruri, cât de arţăgoasă fusesem cu ea când voisem să mi se facă pe plac. Şi eram sigură că ştia că o iubesc, dar trebuia să i-o mai spun o dată.

În faţa aripii spitalului, mătuşa May stătea lângă doamna Marlee, care părea cufundată în rugăciune. Din fericire, nu l-am văzut pe Osten, dar Kaden se străduia

atât de mult să pară curajos. Și Lady Brice era acolo, plimbându-se pe margine, dar tata întrupa adevărata teamă a momentului.

Se ținea de generalul Leger, agățându-se disperat de el și înfigându-și degetele în spatele uniformei lui. Plângea nestânjenit, iar eu nu mai auzisem până atunci un sunet atât de dureros. Speram să nu mai aud niciodată.

— Nu pot să o pierd. Nu știu... Eu nu...

Generalul Leger l-a apucat de umeri.

— Nu vă gândiți acum la asta. Trebuie să credem că o să fie bine. Și trebuie să vă gândiți la copii.

Tata a dat din cap, dar eu îmi dădeam seama că nu era prea sigur că poate să o facă.

— Tati? am strigat eu, cu o voce spartă.

S-a întors spre mine, cu brațele deschise. M-am repezit spre el și l-am strâns cu putere. Mi-am permis să plâng, fără să mă gândesc la mândrie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, scumpo. Cred că șocul plecării lui Ahren a fost prea mult. Cei din familia ei au probleme cu inima și, în ultima vreme, a fost extrem de agitată.

Vocea i s-a schimbat, iar eu mi-am dat seama că nu mai vorbește cu mine.

— Ar fi trebuit să o oblig să se odihnească mai mult. Ar fi trebuit să-i cer mai puține. A făcut totul pentru mine.

Generalul Leger l-a apucat de braț.

— Știți cât este de încăpățânată, a spus el cu blândețe. Chiar credeți că v-ar fi lăsat să îi încetiniți ritmul?

Amândoi au zâmbit trist.

Tata a încuviințat din cap.

— Bine, deci acum așteptăm.

Generalul Leger i-a dat drumul.

— Trebuie să mă duc acasă și să-i spun lui Lucy și să aduc haine curate. Dacă nu ați făcut-o deja, o sun eu pe mama reginei.

Tata a oftat.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Mă ocup eu. Și revin într-o oră. Sunt aici, indiferent de ce aveți nevoie.

Tata mi-a dat drumul și l-a mai îmbrățișat o dată pe generalul Leger.

— Mulțumesc!

M-am îndepărtat și m-am dus să stau lângă ușă. Mă întrebam dacă mama simțea că sunt aproape. Eram atât de furioasă! Pe toată lumea și pe mine. Dacă oamenii nu ar fi cerut atât de multe sau dacă eu aș fi făcut mai multe... Nu eram pregătită să-mi pierd mama.

Mă tot gândeam că nu pot să trăiesc pentru alți oameni, că iubirea nu era decât un lanț. Și poate că era, dar, Dumnezeu mi-era martor, aveam nevoie de lanțul acela. Mi-am permis să simt povara plecării lui Ahren, greutatea grijilor tatei și, cel mai important, grija față de viața mamei mele, care atârna de-un fir de păr. Toate lucrurile acestea nu mă făceau mai slabă; mă ajutau să fiu cu picioarele pe pământ. Nu aveam de gând să mai fug de ele.

M-am întors la sunetul unor pași, conștientă că se apropie un grup de oameni. M-am simțit umilă și mișcată

până peste poate când i-am văzut pe toți cei Aleși venind de după colț.

Kile s-a uitat la mine.

— Am venit să ne rugăm, a spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am încuviințat din cap. Băieții s-au împrăștiat, unii sprijinindu-se într-un colț, iar alții cocoțându-se pe bănci. Și-au plecat sau și-au ridicat capetele, pentru mama. Îmi tulburaseră atât de mult viața... și eram bucuroasă că o făcuseră.

Hale își ținea pumnul la gură și se legăna nervos. Ean, așa cum mă așteptam, era foarte calm și concentrat, cu brațele încrucișate. Henri stătea aplecat în față pe bancă, cu buclele căzându-i peste ochi; iar eu mă bucuram să văd că, deși nu era nevoit să vină, Erik stătea lângă el.

Kile a găsit-o pe mama lui și s-au îmbrățișat. De fapt, Kile avea lacrimi în ochi pentru mama mea și, în mod ciudat, grija lui m-a făcut să mă simt mai puternică.

Mi-am mutat privirea de la el la ceilalți băieți rămași și m-am gândit din nou că fiecare dintre ei îmi devenise drag în felul lui... și apoi m-am uitat la tata. Era roșu la față de atâta plâns, costumul îi era șifonat, iar eu vedeam durerea în fiecare fibră a trupului său, îngrozit de gândul că soția lui ar fi putut să moară.

Nu cu mult timp în urmă, se aflase în locul meu, iar chipul mamei fusese doar unul dintre multele din lumea lui. Și, în ciuda tuturor impedimentelor și a timpului scurs, încă se iubeau profund.

Se vedea în toate, începând cu încăperea pe care o împărțeau și modul în care își făceau griji unul pentru celălalt

și până la felul în care păreau incapabili să nu flirteze unul cu celălalt, chiar și după atâția ani de căsnicie.

Dacă în urmă cu o lună mi-ar fi spus cineva că aș fi putut și eu să mă gândesc la posibilitatea asta, mi-aș fi dat ochii peste cap și aș fi plecat. Acum? Ei bine, nu mi se mai părea o chestie atât de improbabilă. Nu mă așteptam să găsesc o iubire ca a părinților mei sau măcar ce găsise Ahren alături de Camille. Dar... poate că aș fi putut să găsesc *ceva*. Poate că aveam să întâlnesc o persoană care să mai vrea să mă sărute și când îmi curgea nasul sau să-mi maseze umerii după o zi lungă de întâlniri. Poate că aș fi putut să găsesc pe cineva care să nu pară atât de înfricoșător, pe care să îl pot lăsa în mod firesc să treacă dincolo de zidurile pe care le ridicasem în jurul meu. Însă, chiar și așa, poate că aș fi cerut prea mult.

În orice caz, acum nu puteam să pierd timpul. Știam că, pentru mine – pentru familia mea –, trebuia să termin Alegerea.

Și, la final, aveam să port un inel pe deget.

MULŢUMIRI

Mulţumiri speciale pentru:

Tine, pentru că eşti o persoană grozavă în general, dar în special pentru că te-ai apucat de citit a patra carte, când credeai că vor fi doar trei.

Callaway, pentru tot, dar mai ales pentru că ai spălat vasele şi ai făcut calculele, ca să nu fiu eu nevoită să le fac.

Guyden şi Zuzu, pentru că sunteţi cei mai drăguţi copii, dar mai ales pentru că mă strângeţi în braţe când am o zi proastă.

Mama, tata şi Jody, pentru toate încurajările voastre, dar în special pentru că sunteţi la fel de ciudaţi ca mine.

Mimi, Papa şi Chris, pentru că m-aţi sprijinit, dar mai ales pentru că aţi avut grijă de copii în vacanţa de Crăciun, ca să pot să dorm.

Elana, pentru că eşti un agent cu adevărat incredibil, dar mai ales pentru că mă faci să simt că, dacă cineva ar vrea să îmi arunce în faţă o plăcintă, l-ai placa pentru mine.

Erica, pentru că ești un editor foarte talentat, dar mai ales pentru că m-ai lăsat să te sun cam de optsprezece ori pe săptămână, fără să te plângi.

Olivia, Christina, Kara, Stephanie, Erin, Alison, Jon și un milion de alți oameni de la HarperTeen, pentru că sunteți niște oameni deosebiți, dar îndeosebi pentru că îmi faceți viața mai ușoară, chiar dacă nu ne vedem niciodată.

Dumnezeu, pentru că este Dumnezeu, dar mai ales pentru că a creat o lume unde există pisici care poartă papioane.

Și toți ceilalți pe care i-am uitat – fără îndoială, o mulțime de oameni –, pentru că, în general, sunt uitucă, dar mai cu seamă pentru că acum sunt atât de obosită, încât scriu aceste rânduri cu ochii închiși.

Vă iubesc pe toți!

Cu optsprezece ani în urmă, America Singer a participat la Alegere și a câștigat inima prințului Maxon.
Acum a venit vremea ca și prințesa Eadlyn să aibă propria Alegere. Eadlyn nu se așteaptă ca Alegerea ei să fie ca povestea de dragoste a părinților săi... dar, când începe competiția, descoperă că poate nu e chiar atât de greu să își găsească propriul basm cu Făt-Frumos.

„Un roman amuzant și alert, care împletește cu măiestrie suspansul și extazul poveștilor de dragoste abia înmugurite cu o sensibilitate nouă și modernă… Rezultatul este o lectură plăcută și captivantă, care reușește să fie inocentă, dar în același timp ingenioasă, amuzantă și seducătoare."

www.commonsensemedia.org

„Cititorii vor fi încântați să vadă ritualurile de curtare prin ochii lui Eadlyn, incidentele din timpul întâlnirilor cu pretendenții ei și cum au evoluat lucrurile în cele două decenii care s-au scurs de la ultima Alegere."

School Library Journal

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

Imaginea copertei:
© 2015 by gustavo marx/merge left reps, inc.

ISBN: 978-606-793-316-1

www.edituracorint.ro